SOUL

78

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΑΠΡΙΛΙΟΣ
ΜΑΪΟΣ 2014
€3.00



Cara Delevingne

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

www.patakis.gr

40 ΧΡΟΝΙΑ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ





ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΖΟΥΡΓΟΣ

Σκηνές από τον βίο του Ματίας Αλμοσίνο

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ | 784 σελ., 21,50 €

Η ιστορία ενός προικισμένου ανθρώπου που δρασκελίζει χώρες, γλώσσες, πολιτισμούς...
Ένα βιβλίο για την ιστορία της επιστήμης και της Ευρώπης, ένα χρονικό της νοσταλγίας του θεού, μια καταβύθιση στην ανθρώπινη κατάσταση...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΩΝ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Στη σκιά της πεταλούδας,
Η αηδονόπιτα, Ανεμώλια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΓΡΑΦΕΙΑ Παναγή Τσαλδάρη (πρώην Πειραιώς) 38, 104 37 Αθήνα, τηλ.: 210.36.50.000
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΠΑΤΑΚΗ Ακαδημίας 65, 106 78 Αθήνα, τηλ.: 210.38.11.740

facebook

Editorial
ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ



Η Βίκυ Παπαδοπούλου από «Το Μικρό Ψάρι» του Γιάννη Οικονομίδη. Εικονογράφηση: Παναγιώτης Μητσομπόνος

Θεσσαλονίκη, τώρα!

«Καινοτομία», «εξωστρέφεια», «start-up», «win to win», «πράσινη ανάπτυξη», «νεανική επιχειρηματικότητα», «branding», «toolkits», «κοινωνία των πολιτών»! Μερικές από τις λέξεις της νέας γλώσσας, που πέρα από τη χρήση της για ταχύτατη απορροφητικότητα νέων κονδυλίων του ΕΣΠΑ -προσωρινό φιλί ζωής στην οικονομία μιας πόλης η οποία εκτός από καφέ, μπαρ και ταβερνεία δεν παράγει τίποτα χειροπιαστό-, είναι η γλώσσα που αντικαθιστά την πραγματικότητα. Social media, apps, viral, τιτιβίσματα, άλλοτε μιλούσαμε για τις αποκλεισμένες σιωπηλές μάζες από τα κέντρα λήψης αποφάσεων, μόνο που αυτή η σιωπή έδωσε τη θέση της σε ένα ψηφιακό εκκωφαντικό βουητό από Εύοσμο έως Πανόραμα. Ο Θεσσαλονικιός λένε, δρα και συναποφασίζει διά μέσου της νέας κοινωνικότητας. Έργο Μπουτάρη. Είναι λογικό να μπερδεύονται οι επιτελείς και οι δημοσκόποι του Σταύρου Καλαφάτη, ξεπερασμένοι χειραγωγοί παλαιάς κοπής, και να μην μπορούν να ερμηνεύσουν αυτόν τον νέο ετερόκλητο ψυχισμό. Προσπαθούν να αποκωδικοποιήσουν τα καινούργια χούγια της πόλης, ώστε να παίξουν ισότιμα στο παιχνίδι του Μπουτάρη. Τους λείπουν όμως επεισόδια.

Οι εκπομπές μαγειρικής είναι το νέο σοφτ ερωτικό σινεμά. Το γουόκ τηγάνι ατμού είναι το κρεβάτι, η ρίγανη, το ανθότυρο, η κάπαρη και η ντομάτα είναι οι χυμώδεις πρωταγωνίστριες, ο Σκαρμούτσος ο προικισμένος επιβήτορας. Παίζει μαζί τους και τις δαμάζει, ο ματάκιας θεατής παίρνει ιδέες και στάσεις για να τις εφαρμόσει στο δικό του κρεβάτι-κουζίνα. Το κρίταμο, τα θραψαλάκια, τα κόλπα για μαρινάρισμα είναι τα νέα βρομόλογα που διεγείρουν όσους στήνουν νεοταβερνεία στη Βαλαωρίτου. Όπως οι όροι των χρηματιστηριακών διακυμάνσεων κάποιας παλιότερης άνοιξης στα τραπεζάκια της Λεωφόρου Νίκης. Και μέσα σε όλο αυτό το σκηνικό ευρωπαϊκής προσομοίωσης, ο κυρ-Γιάννης διατείνεται πως το πρότερο θεσσαλονικιώτικο σκηνικό τουρκομπαρόκ ανατράπηκε. Τα νέα παιδιά που μιλούν την καινούργια γλώσσα πιάνουν τα ισότιμα στάνταρ της Ευρώπης, πάντα φυσικά με την πατρική μπουταρική αρωγή και επιτήρηση. Επιτήδειοι δημοτικοί σύμβουλοι και στελέχη της Πρωτοβουλίας επιχαίρουν πως είναι θέμα χρόνου η πόλη να μεγαλουργήσει στις τεχνολογίες αιχμής, τον πολιτισμό και άλλες αξίες και εμπορεύματα που είναι πλέον τα επικερδή αντικείμενα της νέας οικονομίας.

Περισσότεροι συνδυασμοί λέξεων από τον καινούργιο κώδικα επικοινωνίας: «βιώσιμη ανάπτυξη», «πλατφόρμα κινητοποίησης», «react», «rethink», «reload», «σύνδεση νέων πόρων με κατά τόπους δεξιότητες», «urban κολεκτίβες», «εναλλακτικές δράσεις», κι άλλα ΕΣΠΑ, περισσότερα ΕΣΠΑ, το τέλος της διαλεκτικής σημαίνοντος και σημαινόμενου. Η υπερπραγματικότητα των δυτικών προσομοιώσεων αντικαθιστά το πάλαι πότε κυρίαρχο κίνημα του φραπεδαρισμού με τον προτζεκταρισμό. Ένα ψευδαισθησιακό σύμπαν όπου οι έννοιες «πρακτικό» και «πραγματικό» μοιάζει να μη σημαίνουν τίποτα απολύτως: δράση για τη δράση.

Σε αυτό το νέο θεσσαλονικιώτικο σύστημα σημείων και νοημάτων, τα Παοκί της Τούμπας, οι φιλάνθρωπες δεσποινίδες της Μπότσαρη, τα γκαρσονάκια της Κρήνης και οι λαϊκές θεές της Κασσάνδρου είναι εξ ορισμού κομπάρσοι. Πού πας χωρίς Mac Pro; Και γιατί να γραφτείς στην μπλε τοπική του Καραμπουρνακίου; Εθελοντής πρέπει να γίνεις στο European Youth Capital 2014, σε σεμινάρια να συμμετέχεις τύπου Creativity Κλάιν My Lab - ακόμα δεν το έπιασες; Πρέπει να βυθιστείς στον ωκεανό του εικονικού και να δοκιμάσεις τις δυνάμεις σου σε πιο δημιουργικά πρότζεκτ: εκτροφέας σαλιγκαριών στην Άνω Πόλη, κατασκευαστής χειροποίητων κοσμημάτων στην Ανάληψη, φτιάξε ποδήλατο από καλαμιές του Χορτιάτη και πειραματίσου με τα αδέσποτα σκυλιά της Καλαμαριάς μέσω μιας ιδέας-εφαρμογής α λα taxi beat που θα τα κάνει εθελουσίως να εγκαταλείπουν την αλητεία του δρόμου και να έρχονται σπίτι σου από μόνα τους για να εκπολιτιστούν. Έτσι έχεις και σκυλί - πού πας χωρίς σκύλο;

Φυλακισμένοι σε αυτό το υπερπέραν θεάματος, ομοιωμάτων, νέων λέξεων και πάντα με σλόγκαν «εμπρός για περισσότερα κονδύλια», χάνουμε κάθε αίσθηση εξωτερικής πραγματικότητας. Οι υπερχειλισμένοι κάδοι της Ολύμπου, η βρόμα των Λαδάδικων -βομβαρδισμένο τοπίο Σάββατο βράδυ, Κυριακή πρωί-, το τριπλοπαρκάρισμα στην Τσιμισκή και τα σταματημένα έργα του μετρό στην Εγνατία μοιάζει να μην ενοχλούν κανέναν και κανείς δεν ασχολείται με αυτά.

Τα σοβαρότερα, άλλωστε, προβλήματα της Θεσσαλονίκης δεν έχουν να κάνουν με τη λειτουργικότητα αλλά με την αισθητικοποίηση. Με την κοσμοπολίτικη εκκοσμίκευση, εδώ δηλαδή που ο μπάρμπα-Γιάννης τα πήγε τέλεια. Μετασχημάτισε τις πρότερα άθλια εικόνες του Παπαγεωργόπουλου με τους μακεδονομάχους και του Ψωμιάδη υπερχορευτή σε γάμους, φέρνοντας στο προσκήνιο λαμπερά υποκείμενα-πρωταγωνιστές που πίνουν ντράι μαρτίνια κουβεντιάζοντας πάνω από φωτορεαλιστικές μακέτες που εξαγγέλλουν Κορδελιό χωρίς δύσοσμα φουγάρα και Θερμαϊκό Κόλπο χωρίς βακτηρίδια.

Το 2069, τότε που εγώ θα είμαι 89 χρονών κι εσύ πιστεύω να φτάνεις τα εννέα! Δεν ήταν κακός αυτά τα τέσσερα χρόνια ο Μπουτάρης. Απλώς δεν ήταν ο καλύτερος που περιμέναμε. Αλλά θα ξαναβγεί. Γιατί η Θεσσαλονίκη, σε σύγκριση με τους πρότερους άνυδρους, κομπιναδόρους, «ξύλινους» και θεοσεβούμενους προκάτοχούς του, δείχνει να προτιμά το φουτουριστικό του παραλήρημα. Καλώς ορίσατε στην έρημο του πραγματικού!



MALT N' JAZZ



Ονο/νυμο: Αντώνης Νικολαΐδης
Bar: Malt n' Jazz
Motto: «Έμαθα να υπηρετώ την κομψή αλητεία»

Rock με τα όλα του: από τη μουσική μέχρι τη διακόσμηση. Ο Αντώνης Νικολαΐδης κάλεσε τους φίλους του σ' ένα rock πάρτι γεμάτο ενέργεια. Ο μπάρμαν του Malt n' Jazz πέρασε για μια νύχτα από την άλλη μεριά της μπάρας και διηγείται την εμπειρία του.



THE BAR

Το Malt n' Jazz στην οδό Προξένου Κορομηλά 1 είναι ένα από τα πιο ιδιαίτερα μπαρ της Θεσσαλονίκης. Κλείνει φέτος 20 χρόνια ιστορίας. Δυο ολόκληρες δεκαετίες, νοτισμένες με καλό whiskey. Η τζαζ μπορεί με τον καιρό να αποσύρθηκε («τώρα παίζουμε πολύ ωραία μπλουζ και ροκ», λέει ο μπάρμαν και συνιδιοκτήτης Αντώνης Νικολαΐδης), αλλά το whiskey παραμένει στην πρώτη γραμμή. Η τεράστια μπάρα του με τις πάνω από 130 ετικέτες δεσπόζει στο χώρο που κάθε Παρασκευή και Σάββατο φιλοξενεί τα περίφημα live του. «Αυτό που κάνει το μαγαζί ξεχωριστό είναι η ζωντανή μουσική και το περίεργο, αλλά έξοχο, πάντρεμα που γίνεται με το whiskey», υπογραμμίζει ο Αντώνης.



THE BARTENDER

Ένας ταξιδιώτης των αισθήσεων, ο Αντώνης Νικολαΐδης, αν και μόλις 29 ετών έχει ήδη μια καριέρα 14 χρόνων στα μπαρ –τα τελευταία 8 ως μπάρμαν στο Malt n' Jazz. Αλλά την ίδια ώρα έχει φτάσει στο γ' επίπεδο της σχολής οινολογίας και αποσταγμάτων WSPC του Κωνσταντίνου Λαζαράκη. «Κάποια στιγμή θέλω να φτιάξω το δικό μου whiskey» εξομολογείται. «Βλέπεις τις 500 φιάλες πίσω μου; Πλέον ανοίγω ένα whiskey και είναι σαν να συζητάω με έναν φίλο. Έχουμε να ανταλλάξουμε πράγματα...» Οι φίλοι του τον φωνάζουν –με λίγη ζήλια– «χομπίστα». Γιατί η δουλειά του, στην ουσία είναι το χόμπι του.





THE PARTY

«Το ροκ θέμα ταίριαξε απόλυτα με το Malt n' Jazz» λέει με ενθουσιασμό ο Αντώνης. «Στο μαγαζί έχουμε έτσι κι αλλιώς κιθάρες και ντραμς για διακόσμηση». Ο κόσμος ήταν αυτό το υπέροχο μείγμα που βρίσκεις μια οποιαδήποτε μέρα στο συγκεκριμένο μπαρ. Μουσικοί, φίλοι του Βασίλη, του Αλέξη, του Δήμου και των δύο Γιώργηδων που έχουν μαζί το μαγαζί και, βέβαια, φίλοι του whiskey. «Εδώ μπορείς να δεις κάποιον με κοστούμι και δίπλα του κάποιον με μπλουζάκι Ramones και να διασκεδάζουν και οι δύο το ίδιο, να έχουν και οι δύο θέση στο μαγαζί», σχολιάζει ο Αντώνης, εξηγώντας πως οι καλεσμένοι του πάρτι του ήταν φίλοι που έχει κάνει τόσα χρόνια εδώ μέσα, αυτός και οι συνεργάτες του.

Κάποια στιγμή στο πάρτι, υπό τους ήχους του "Ace of Spades" των Motorhead, άρπαξε μια κιθάρα και ανέβηκε πάνω στην μπάρα. Έχει τις δικές του ροκ ιστορίες να διηγηθεί, με αποκορύφωμα τότε που οι Black Sabbath, η αγαπημένη του μπάντα, έπαιξαν στην Αθήνα και κατέβηκε να τους δει, για να γυρίσει τελικά άφραγκος, χωρίς κινητό, με ωτοστόπ πίσω στη Θεσσαλονίκη. «Ήταν η καλύτερη συναυλία της ζωής μου», θυμάται.

Ροκ για τον Αντώνη είναι πολλά. Ροκ είναι και το Jameson. «Μου το βγάζει πολύ έντονα αυτό το Sine Metu στην ετικέτα του», λέει χαρακτηριστικά. Ο ίδιος το πίνει σκέτο, με λίγες σταγόνες κρύο νερό. «Εχει ντελικάτη γεύση, γνώρισμα των ιρλανδέζικων whiskey. Δένει πολύ ωραία σε κοκτέιλ. Όταν φτιάχνω κοκτέιλ με whiskey, πάντα θα το κάνω με Jameson», εξηγεί. Σαν το Dirty Dublin, το ποτό που ετοίμασε για το πάρτι του και που απογείωσε το κέφι ώς το πρωί.





MY SMOOTH COCKTAIL:

DIRTY DUBLIN



Δες πώς να το φτιάξεις στο
facebook.com/JamesonWhiskey



Απολαύστε υπεύθυνα

WE THE PEOPLE



© Αλεξάνδρα Αδαμίδου

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές
Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουΐζα Ναθαναήλ

Σύμβουλος Έκδοσης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Άγγελος Γροντάς (aggelosgrontas.com)

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Γιώργος Τζινούδης, Μαρία Μαρκουλή, Κώστας Κουκουμάκας, Θανάσης Νικολάου, Ctrlfreak
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Συνεργάτες
Μαρία-Άννα Τανάγια, Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου, Λένα Χουρμούζη, Δημήτρης Τζινούδης, Κωνσταντίνος Πλακώνας, Γιώργος Παπαγεωργίου, Γιάννης Παναγόπουλος, Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες, Γιάννης Νάτου, Παναγιώτης Τσιακιρίδης, Βιβιάνα Μηλιαρέση, Ράνια Μάργαρη, Κώστας Κούτσαρης, Αντώνης Βλαβογελάκης, Βικτώρια Γκουντώνη

Fashion Photographer
Τάσος Βρεττός

Style Editors: Αριάδνη Καπελιώτη, Λίνα Μανδράκου, Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιαρέκος

Φωτογράφοι
Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Σπύρος Παλούκης, Ani Jo, Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος, Μπελίνα Κορτότση

Λονδίνο: Σωτήρης Ποσπορέλης, Μελίνα Ζαρούκα
Βερολίνο: Χρήστος Εξαρχόπουλος

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Direct Market Manager: Βασίλης Ζαρκαδούλας
Key Account Manager: Αναστασία Μπαφούνη
Συντονισμός Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού
Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού
Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος
Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας
Εκτύπωση – Βιβλιοδεσία: Pressious Αρβανιτίδης

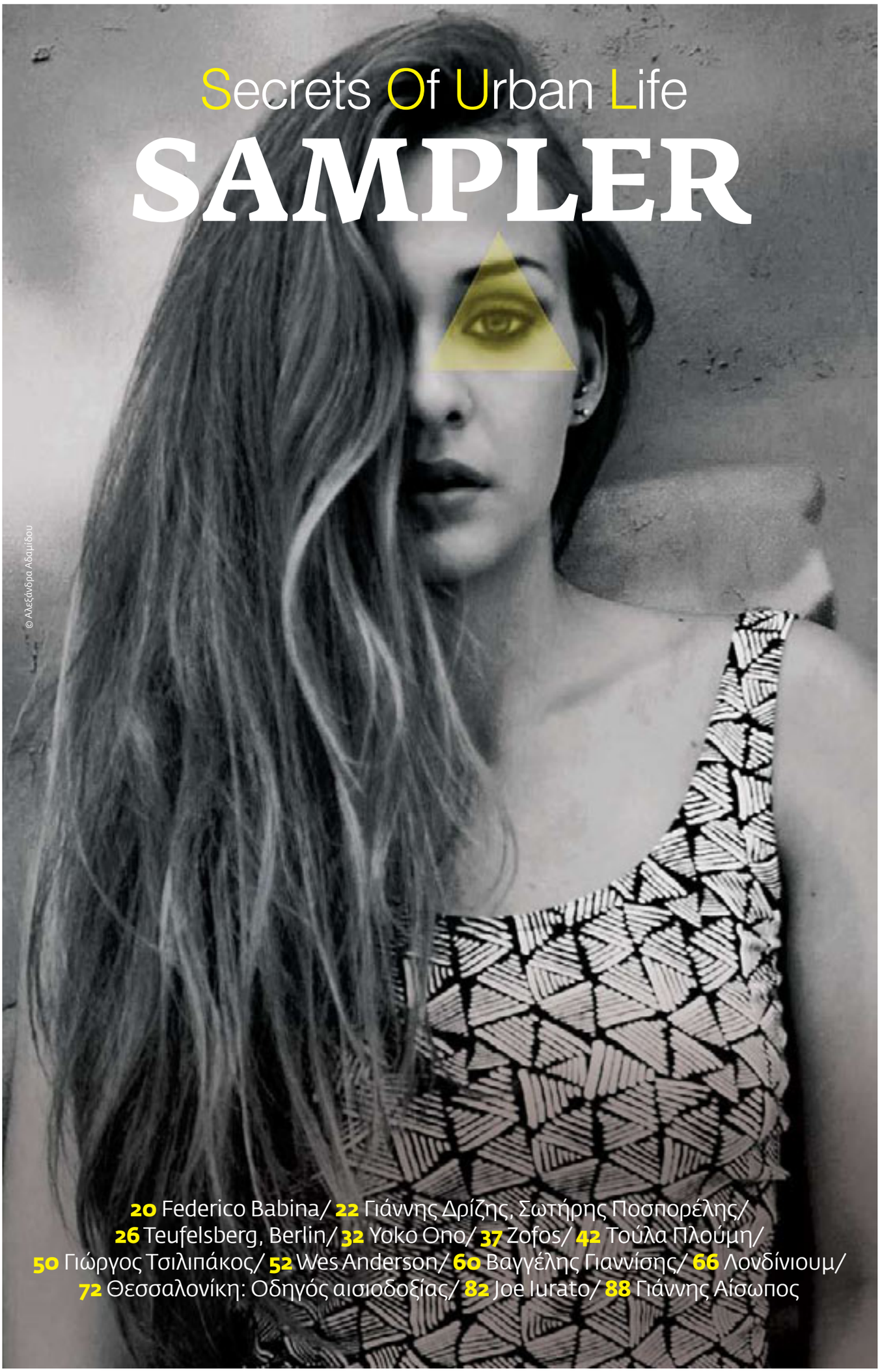
SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
T: 2310 545 069, T. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr
www.athensvoice.gr/culture
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com/ SOUL2310mag
soulmag.tumblr.com

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Άθενς Βόις Ανώνυμη Εκδοτική Εταιρία. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.


BE WHO YOU SHOULD BE
WOODKID, ILLUSTRATOR, DIRECTOR AND MUSICIAN, IS CONSTANTLY TRANSFORMING INTO WHOMEVER AND WHATEVER HE WANTS TO CREATE.
DISCOVER HIS JOURNEY AT ABSOLUT.COM
ABSOLUT®
TRANSFORM TODAY
ABSOLUT® VODKA. PRODUCT OF SWEDEN. DISTILLED FROM GRAIN. ABSOLUT, ABSOLUT COUNTRY OF SWEDEN VODKA & LOGO, ABSOLUT BOTTLE DESIGN AND ALL OTHER ABSOLUT TRADEMARKS ARE TRADEMARKS OWNED BY THE ABSOLUT COMPANY AB. ©2013 THE ABSOLUT COMPANY AB.

Secrets Of Urban Life

SAMPLER



© Αλεξάνδρα Αδαμίδου

20 Federico Babina/ **22** Γιάννης Δρίζης, Σωτήρης Ποσπορέλης/
26 Teufelsberg, Berlin/ **32** Yoko Ono/ **37** Zofos/ **42** Τούλα Πλούμη/
50 Γιώργος Τσιλιπάκος/ **52** Wes Anderson/ **60** Βαγγέλης Γιαννίσης/ **66** Λονδίνιουμ/
72 Θεσσαλονίκη: Οδηγός αισιοδοξίας/ **82** Joe Iurato/ **88** Γιάννης Αίσωπος

JAMESON

GINGER AND LIME.



ASK FOR IT BY NAME.

MY NAME.

-Jameson

SEND ME YOUR SOUL

This space is your space! Στείλε μας τις λέξεις και τις εικόνες σου, στείλε μας την παρέα σου, στείλε μας τη ζωή σου μαζί με το περιοδικό. Θα σε δεις.



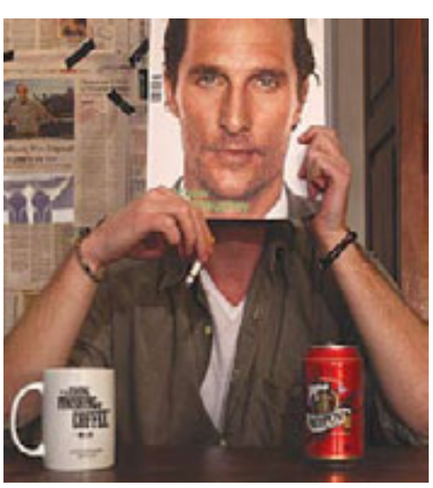
UP ΟΛΑ

Η τηλεοπτική παρέα της Βεργίνα Τηλεόραση διαβάζει SOUL MAG!
Λυδία, Γεωργία, Χρήστος
Livia Maria Margarit, facebook



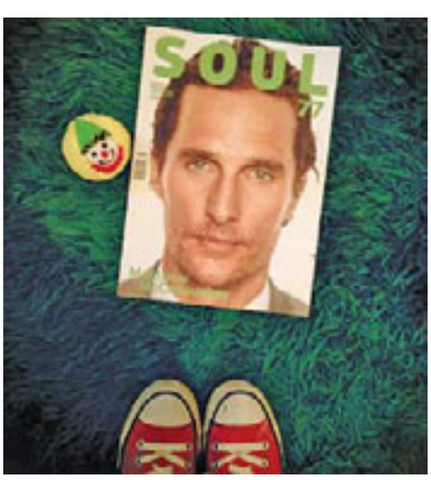
MY SOUL IN DUBAI

Mina Karaiskou, mail



Ο ΑΛΛΟΣ ΜΟΥ ΕΑΥΤΟΣ

Thanassis Petropoulos, facebook



SPRING IS COMING!

Με νέο SOUL στα περίπτερα και με δυο παπούτσια πάνινα, Θεσσαλονίκη-Γιάννενα, αποχαιρετώ επιτέλους τον χειμώνα!
Titi Kateri, twitter



SOUL ON THE ROAD

Eleni Takopoulou, facebook



MAZOPETES

Ohh yeah...
Αναστασία and the SOUL girls, mail



ME, MYSELFIE AND I

Ένα βροχερό απόγευμα στο σπίτι!
Théodore D. Karataglidis, facebook



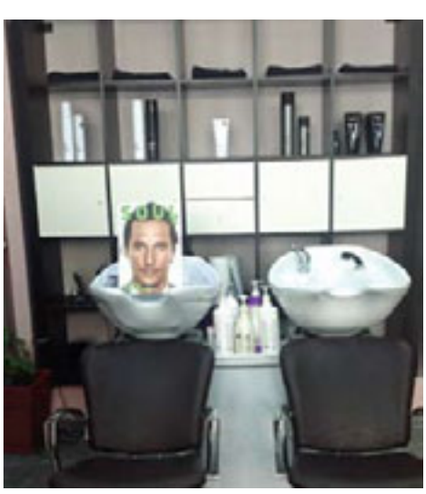
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Steve Bal & Penelope Gaganis love Leo Di Caprio... Oscar from Lesvos
Στρατής Μπαλ, facebook



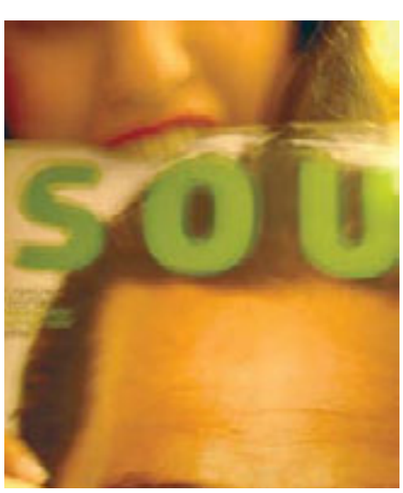
CIRCLE IN THE SAND

Από παραλία Κοντογυαλού Κέρκυρας
Εκτελεστές: Richard Koskinas feat. Sofi Toli, mail



DALLAS BUYERS HAIR CLUB

Miranda Skopeliti, mail



YUMMY!

Velvet Scratch, facebook



ΚΙ Ο ΜΑΘΙΟΥ ΜΕ ΤΟ ΦΑΝΕΛΑΚΙ;

Adreas Botsas (graphic designer), facebook

Ψων@ρες!

Εκεί στο δίκτυο, όπου όλοι έχουν λόγο για όλα, κάποιοι διεκδικούν το δικαίωμα μέσω καθημερινών αναρτήσεων να αυτοπροσδιορίζονται «ειδικοί», «επαΐοντες», «γνώστες» και «μύστες». Σκανάρουμε τις φυλές των «κριτικών». Στην πραγματική ζωή μπορείς να τους πεις και «ξερόλες».

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΚΑΣ

Τάσος Κριτι-Κάκκος

Ο Τάσος Κριτι-Κάκκος ασκεί το επάγγελμα της διαιτησίας και του προπονητή από τότε που ψυλλιάστηκε πως το πρωτάθλημα είναι στημένο, τα κοράκια πουλημένα και οι παίχτες όλοι ανίκανοι, άχρηστοι και τσουτσέκια που ξενυχτάνε κάθε βράδυ με μοντέλες στα μπουζούκια! Οι ώρες που διαιτητεύει/προπονεί είναι ώρες κοινής φασαρίας, κατ' επέκταση μπορεί να προσφέρει στους γείτονες δωρεάν μαθήματα ύβρεων και λέξεων βγαλμένων από την κουλτούρα των γηπέδων όπως: μαρμίτα, αστραχάν, χέλι, τσουρουκάδες, ρούκουνες, άμπαλος, ασχετίδηδες, γκαντεμόσαυρος, λακαμάς κ.α. Θεωρεί τον εαυτό του πιο σπουδαίο και από τον Μουρίνιο ή τον Κολίνα, παίζει στα δάχτυλα το Football Manager και, αν δεν λοξοδρομούσε επαγγελματικά, θα γινόταν ένας τιτανοτεράστιος γκολτζής. Το πιο δυσάρεστο στην όλη υπόθεση είναι πως το ταλέντο του ως διαιτητή και προπονητή επηρέασε σε ανησυχητικό βαθμό την καθημερινή του ρουτίνα. Στην καφετέρια: «Μαλάκα, αυτή η σερβιτόρα είναι πιο αργή και από τον Κατσουράνη. Ρε φρόκαλο, τρέχα λίγο πιο γρήγορα». Στο φανάρι: «Κόκκινο! Τι κόκκινο, ρε γελοίε σηματοδότη! Πίσω από τη γραμμή της διάβασης ήμουν!». Στις δημοτικές εκλογές: «Ποιον Κακλαμάνη, μωρέ, δεν μπορεί να πάρει τα πόδια του το παλτό. Τράβα τον Μιχελάκη αριστερά πίσω να καλύψει το αμυντικό κενό, προώθησε Βορίδη, βάλε Μιχαλολιάκο να κόβει αντεπιθέσεις και έχεις μπροστά Σπηλιωτόπουλο να σου πετάξει το γκολάκι». Μολονότι ο Τάσος είναι υπέρ της βίας, ειδικά όταν προέρχεται από αυτόν και προορίζεται για τους οπαδούς της αντίπαλης κερκίδας, αρνείται να πάει στο γήπεδο για να μην πιαστεί στα χέρια με ιμιτασιόν Κριτι-Κάκκους.


1981



Ιούλιος Ροδόλφος Βελλερεφόντης

Αν στο παρελθόν περνιόταν για καπετάνιος που κατηύθυνε τους σινεφίλ προς τον σωστό κινηματογραφικό προορισμό, σήμερα ο Ιούλιος μοιάζει με ρακένδυτο ναυαγό που στέλνει τις κριτικές του μέσα σε μπουκάλια, μπας και τις ανακαλύψει κάποιος αναγνώστης και τις διαβάσει. Κι αυτό γιατί η έλευση του διαδικτύου γέννησε αμέτρητους ψευτοκουλτουριάρηδες που «ξέρουν από σινεμά» και μπορούν να κάνουν εξίσου καλές anal-ύσεις (αναλύσεις του κώλου), να σε φλομώσουν με κενούς εντυπωσιασμούς και επιδεικτικές αναφορές στο μορφωτικό τους υπόβαθρο. Η έλευση του διαδικτύου γέννησε αμέτρητα κινηματογραφικά portals, όπου μπορείς να ενημερώνεσαι ακόμα και για το πώς να φτιάχνεις τα Courtesan au Chocolat του Mendl's από το «Grand Budapest Hotel». Η έλευση του διαδικτύου μας απάλλαξε από τα υστερικά, υπεροπτικά και ξερολίστικα παραληρήματα των αυθεντιών που κατακεραυνώνουν μεγάλους σκηνοθέτες, μόνο και μόνο για να αποδείξουν στους μικρόνοες ότι δεν χαρίζονται σε κανέναν. Η έλευση του διαδικτύου μας θύμισε πως υπάρχουν ωραίοι μάγκες και αξιοπρεπείς σινεφίλ με χομπίστικα blogs που συνεχίζουν την παράδοση της παλιάς καλής σχολής των ακομπλεξάριστων κριτικών (βλ. Ραφαηλίδη, Ακτσόγλου), που δίδασκαν και ανέλυαν τον κινηματογράφο πάνω σε φιλοσοφικά πινάκια. Η έλευση του διαδικτύου μας απάλλαξε από εκείνη την ανυπόφορη αμηχανία που αισθανόμασταν όταν νοικιάζαμε τσόντες από το βιντεοκλάμπ... Όχι, άλλο ήθελα να πω. Α, ναι! Αν γνωρίσεις τον Ιούλιο, σίγουρα θα σου διηγηθεί μια ρομαντική παιδική ιστορία για το πώς μυήθηκε στον μαγικό κόσμο της Έβδομης Τέχνης. Κοίταξέ τον με ενθουσιασμό και φώναξε: «Μη μου πεις! Είσαι εκείνο το μικρό αγόρι από το "Cinema Paradiso!" Και έλεγα ποιον μου θυμίζεις...».



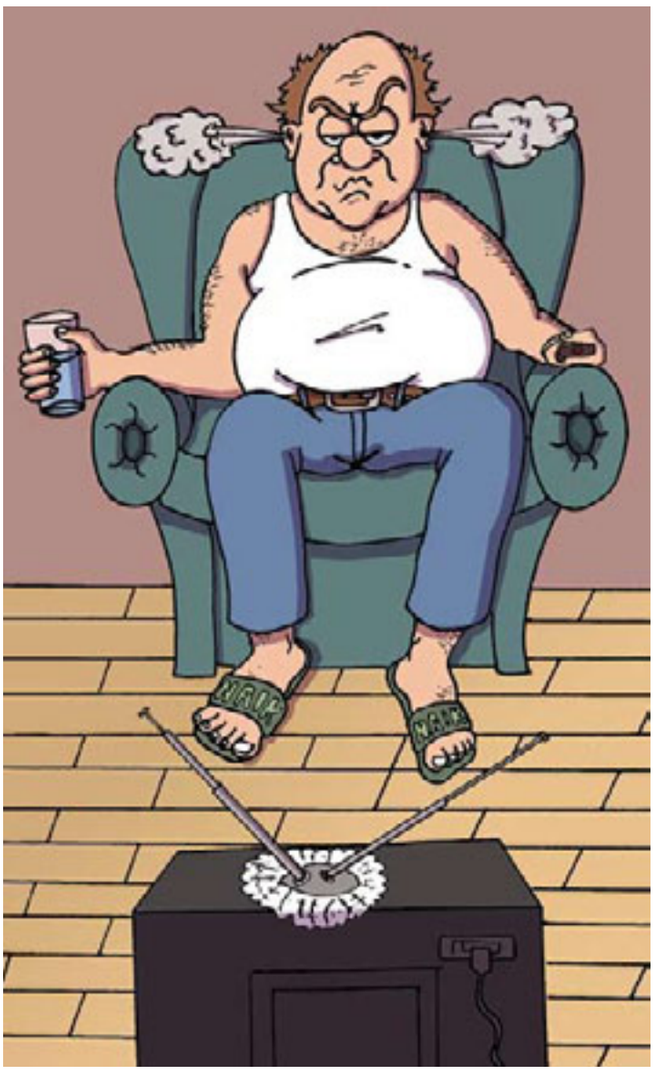
Τζον Πιλίδης

Βρίσκεσαι σε ένα εστιατόριο. Έρχεται το γκαρσόνι, σερβίρει και κοιτάζει τα πιάτα στο τραπέζι σου εξεταστικά. Χαϊδεύει το μουσάκι του και λέει: «Λοιπόν, χορτοκεφτέδες. Η γεύση δεν θα σας ενθουσιάσει. Είναι ελαφρώς πικροί και λίγο ανάλατοι. Οι κροκέτες παρμεζάνας, αδύναμο πιάτο. Η γεύση τους δεν είναι ούτε πικάντικη ούτε τραγανή. Τα μανιτάρια κάτι λένε, αλλά θα μπορούσαν να είναι καλύτερα γαρνιρισμένα!». Ρε άνθρωπε, μπροστά το έχω το πιάτο μου, τι με ενδιαφέρει η άποψή σου; Θα φάω και θα μάθω! Όκεϊ, το πήγα λίγο από τον περιφερειακό, μπαίνω στο προκείμενο. Μπορεί ο Τζον Πιλίδης να είναι βαθιά καλλιεργημένος μουσικά (για τον εαυτό του), να έχει περάσει ώρες ατέλειωτες ακούγοντας μουσική (για τον εαυτό του), να έχει δει εκατοντάδες συναυλίες (για τον εαυτό του), όμως πόσο σε ενδιαφέρει η άποψή του για έναν δίσκο τον οποίο μπορείς να τον ακούσεις αυτοστιγμεί από δεκάδες διαφορετικά μέσα (Youtube, Spotify, Rhapsody κτλ κτλ) και να κρίνεις μόνος σου αν θα σου αρέσει; Πέρα από τα αστεράκια και την ενημέρωση μιας νέας κυκλοφορίας, τι σε ενδιαφέρει η υπεραναλυτική ειδημοσύνη του, που συνήθως χαρακτηρίζεται από μια επιτηδευμένη αυστηρότητα και από μια ξινίλα ψευτοκύρους γεννημένου μέσα σε έναν μικρόκοσμο μεγαλουχημένων γκουρού της μουσικής; Κατακρημνισμένος από τον θρόνο του εν έτει 2014, ο Τζον Πιλίδης ανατρέχει με νοσταλγία στις εποχές που εξαρτιόσουν από τη γραφίδα του πριν θυσιάσεις το υστέρημά σου για την αγορά ενός δίσκου. Τις εποχές που γινόταν πρωταγωνιστής των κειμένων του, διαμορφώνοντας το μουσικό τοπίο και τις πωλήσεις της αγοράς. Τις εποχές που η ιδιότητά του είχε αναγνώριση και αμύητες γκομενίτσες υποκλίνονταν στα τέσσερα, όταν ξεκινούσε τις αναφορές σε ψαγμένες underground μπάντες και σε σπάνιους δίσκους της τεράστιας συλλογής του.



Ανώνυμος Τι-μωρός

Δύσμορφο, αποκρουστικό, ανώνυμο πλάσμα της νύχτας! Με ένα ελαφρύ μουγκρητό για να αναγγείλει την είσοδό του στο διαδίκτυο, εισβάλλει σε forums, blogs και portals! Αγγίζει με τα φολιδωτά του χέρια το ποντίκι και το πληκτρολόγιο και χαμηλώνοντας το απαίσιο κεφάλι του βγάζει αηδιαστικούς ήχους φρίκης και λαιμαργίας. Αφού ελέγξει τα διάφορα άρθρα, τις αναρτήσεις και τα topics, ξεκινά μια επίπονη δοκιμασία των αντοχών και της ψυχραιμίας των συνομιλητών του. Θρασύδειλος, συμπλεγματικός και φοβικός, ο Ανώνυμος Τι-μωρός αντιλαμβάνεται το διαδίκτυο σαν μέσο εκτόνωσης της πίεσης και των νεύρων του, αγνοώντας πως η αντικοινωνική του μιζέρια τον τραβάει βαθύτερα στα έγκατα της δυστυχίας και της μοναξιάς. Θα καταθέσει τις συντηρητικές ή ακραίες απόψεις του, θα επιπλήξει, θα απειλήσει, θα πετάξει λάσπη και θα ξοδέψει το βράδυ του αναλύοντας φαιδρά επιχειρήματα σε άνευ ουσίας ζητήματα. Ανεξάρτητα αν ηδονίζεται στη σκέψη πως οι χρήστες του διαδικτύου τσιμπάνε και ασχολούνται μαζί του, αρκεί ένα αρνητικό τους σχόλιο για να του στερήσει τον ύπνο και να τρέμει σαν παρανοϊκός, επιζητώντας άμεση εκδίκηση! Η ανωνυμία, θείο δώρο του διαδικτύου σε μοχθηρά και χαιρέκακα τρωκτικά σαν τον Τι-μωρό, προσφέρει μοναδικές πικρόχολες στιγμές, αλλά και δυσεπίλυτα προβλήματα στην καθημερινότητά τους. Δεν είναι λίγες οι φορές που κάνουν παραγγελίες φαγητού ανώνυμα και μένουν νηστικοί όλο το βράδυ. Που συμπληρώνουν αιτήσεις εργασίας ανώνυμα και μένουν άνεργοι σε όλη τους τη ζωή. Που τηλεφωνούν με απόκρυψη και δεν τους σηκώνει το τηλέφωνο κανείς. Που τηλεφωνούν χωρίς απόκρυψη και πάλι δεν τους σηκώνει το τηλέφωνο κανείς.



Τηλεχάνιμπαλ Λέκτωρ

Αγοράζεις μια τηλεόραση, τοποθετείς μια κεραία στην ταράτσα, βάζεις τη συσκευή στην πρίζα και δεν περνάς καλά. Πού το περίεργο; Ο Τηλεχάνιμπαλ Λέκτωρ έχει αφιερώσει τη ζωή του στον σχολιασμό της επικαιρότητας μέσα από τηλεοπτικές εκπομπές που μισεί, ειδήσεις που σιχαίνεται, talk shows που τον αναγουλιάζουν και ριάλιτι που του κάνουν τα νεύρα ναυτικούς κόμπους. Με το τηλεκοντρόλ στο χέρι ξεκινάει να μουρμουρίζει χριστοπαναγίες, καταφέρεται εναντίων των μανάδων των παρουσιαστών και μόλις πάρει μπρος αρχίζει να σιχτιρίζει την οικονομία, τα σπρεντ, τους πιστοληπτικούς οίκους, τις ξένες αγορές. Μαλώνει με τη Μέρκελ, με τον Πάγκαλο, με τον Άδωνι, ώσπου να του γυρίσουν τα λαμπάκια, να σηκωθεί από τον καναπέ αναψοκοκκινισμένος και να επιδοθεί σε ένα αυτιστικό μανιακό ζάπινγκ. ΚΛΙΚ: «Άντε μωρή τσατσόγρια, έχεις γίνει σαν τραβεστί με όλες αυτές τις πλαστικ...». ΚΛΙΚ: «Δες έναν μαλάκα που νομίζει ότι έχει πιάσει τον παπά από τα α***δια». ΚΛΙΚ: «Α ρε Τρεμοπρετεντέρηδες, που νομίζετε ότι ο Έλληνας τρώει κουτόχορτο...» ΚΛΙΚ: «Μιλάν όλοι, μιλάν κι οι κώλοι! Κάτσε κάτω, ρε τροϊκάνε βλάκα, σταδιάλα, γελ...» ΚΛΙΚ: «Πώς βρέθηκε στο 4 αυτό το κωλοκάναλο, εδώ είχα το Star Channel!» ΚΛΙΚ: «Σιωνιστικές νυφίτσες, έχετε καταστρέψει όλον τον κόσμο!». Το πρόβλημα χρίζει ψυχιατρικής βοήθειας, δεν είναι αστείο. Έχω δει Τηλεχάνιμπαλς να πετάνε τηλεοράσεις από το μπαλκόνι, να τις σπάνε με τσεκούρια ή να πετάνε με δύναμη στην οθόνη μπίρες, τασάκια και πεθερές. Έχω δει Τηλεχάνιμπαλς να φοράνε στις τηλεοράσεις κουστούμια και μετά να τις πιάνουν από τον γιακά, έτοιμοι για φασαρία. Έχω δει Τηλεχάνιμπαλ Λέκτωρς να κάνουν κεφαλοκλείδωμα στις τηλεοράσεις τους φωνάζοντας «παραδίνεσαι;» ή να κλείνουν τη λειτουργία τους και να φωνάζουν «Σ' άρεσε;», «Πώς σου φάνηκε αυτό;», «Τι έχεις να πεις τώρα; Δεν μιλάς, ε;».



Ιβ Σεν Λουκριτίκ

Δεν είναι πολύ γελοίοι όλοι εκείνοι οι ετερόφυλοι που το παίζουν μάτσο, άντρακλες και περπατάνε, μιλάνε ή πίνουν το ουίσκι τους με ύφος «γαμάω και δέρνω» επιδεικνύοντας μια υπερβολική αρρενωπότητα, συνοδευόμενη από μπόλικο σεξισμό; Συμφωνείς φαντάζομαι πως είναι. Δεν είναι πολύ γελοίοι όλοι εκείνοι οι ομοφυλόφιλοι που νιαουρίζουν σαν γατούλες, κουνιούνται σαν χαβανέζικο διακοσμητικό αυτοκινήτου και όλη η συμπεριφορά τους αποπνέει μια παρατραβηγμένη γελοιογραφική θηλυκότητα; Διαφωνείς φαντάζομαι, καθώς είμαι άλλο ένα προσβλητικό ομοφοβικό καθίκι που δεν σέβομαι τη διαφορετικότητα των άλλων, αναμασώ αρνητικά στερεότυπα, ενισχύω ηθικά ταμπού της κοινωνίας, μπλα μπλα μπλα... Καθρεφτάκι. Ο Ιβ Σεν Λουκριτίκ, λοιπόν, είναι ένας τέτοιος θηλυπρεπής γκέι, ο οποίος ρίχτηκε χωρίς φόβο και πάθος στο κυνήγι των ονείρων του. Ήτοι, να αποκτήσει μία θέση σε μεσημεριανό τηλεοπτικό μαγκαζίνο αναλύοντας τρέσες, εσώρουχα και κυτταρίτιδες. Έπειτα από δεκαετίες επιστάμενης ανάγνωσης περιοδικών lifestyle, κατάφερε να αποκτήσει το γνωστικό υπόβαθρο για να κριτικάρει τις ενδυματολογικές προτιμήσεις των τηλεσελέμπριτι και να γίνει διάσημος για τα εύστοχα και σπιρτόζικα σχόλιά του πάνω σε χρωματικούς συνδυασμούς, κοσμήματα, χτενίσματα και 12ποντες γόβες («δεν ταιριάζουν, χρυσό μου, με την πλισέ φουστίτσα, πώς να το κάνουμε;»). Με καλιαρντά που θα έκαναν τον Πετρόπουλο να σηκωθεί από τον τάφο του και να κρατήσει σημειώσεις και με μια παροιμιώδη χολή, ο Λουκριτίκ αναλαμβάνει καθημερινά τη δημόσια διαπόμπευση των κακόγουστων κυριών της σόουμπιζ. Κάθε θετική κριτική στις στιλιστικές τους επιλογές είναι ένα μπόνους προς την επιτυχία, γι' αυτό και όλες φροντίζουν να τον αποζημιώσουν στο επόμενο gala party της κοσμικής Αθήνας, παρούσης της τηλεοπτικής κάμερας.



Ανακαλύψτε ένα χώρο με άποψη & απολαύστε
ψαγμένα πιάτα που μιλάνε... στη γλώσσα σας.
Μπότσαρη με Νέα Εγνατία (στο πάρκο).

Skoufos Edesmata Τηλ. κρατήσεων 2313002207

ALL DAY BAR



100% Thessaloniki
100% original beer and music fiction

IANOS ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ianos.gr



ΤΙΜΗ IANOS 8.10€

ΟΛΥΜΠΙΑ ΓΚΙΜΠΑ-ΤΖΙΑΜΠΙΡΗ
ΤΟ ΒΕΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΑΤΡΙΚΗ...
ΣΤΗΝ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ



ΤΙΜΗ IANOS 7.20€

ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ
Από το διαγωνισμό διηγήματος
των Atenistas και του ΙΑΝΟΥ



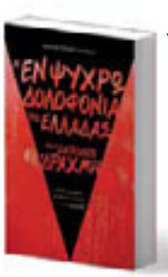
ΤΙΜΗ IANOS 13.50€

ARJA SAIJONMAA
ΜΙΑ ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ
Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΜΙΚΗ



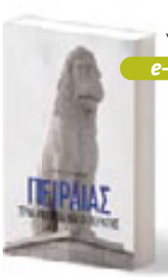
ΤΙΜΗ IANOS 9.00€

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΑΤΟΣ
ΟΥΤΟΠΙΑ ΚΡΥΜΜΕΝΗ
ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ.
Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ
ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ



ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΗ

ΜΑΡΙΑ ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗ-ΔΕΛΙΒΑΝΗ
Η ΕΝ ΨΥΧΡΩ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΚΑΙ Η ΔΙΕΞΟΔΟΣ:
Η ΔΡΑΧΜΗ



ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΗ
e-book

ΡΕΝΕ ΤΖΑΝΑΚΟΥ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΤΡΙΑ ΛΙΜΑΝΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΕΡΑΤΗΣ

IANOS ΕΚΔΟΣΕΙΣ για παιδιά



ΤΙΜΗ IANOS 11.70€

ΒΙΒΛΙΟ-CD

ΝΑΝΤΙΑ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΑΠΟ Τ' ΑΛΛΑ...
ΤΑ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ

ΜΟΥΣΙΚΗ:
ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΛΙΑΤΣΙΚΑΣ



ΤΙΜΗ IANOS 12.60€

ΒΙΒΛΙΟ-CD

ΤΙ ΛΕΕΙ Η ΑΛΕΠΟΥ;
ΜΟΥΣΙΚΗ: ΕΥΑΝΘΙΑ ΡΕΜΠΟΥΤΣΙΚΑ
ΣΤΙΧΟΙ: ΕΛΕΝΗ ΖΙΩΓΑ
ΕΞΩΦΥΛΛΟ: ΑΛΕΚΟΣ ΦΑΣΙΑΝΟΣ

Εμπνευσμένο από τους Μύθους του Αισώπου.

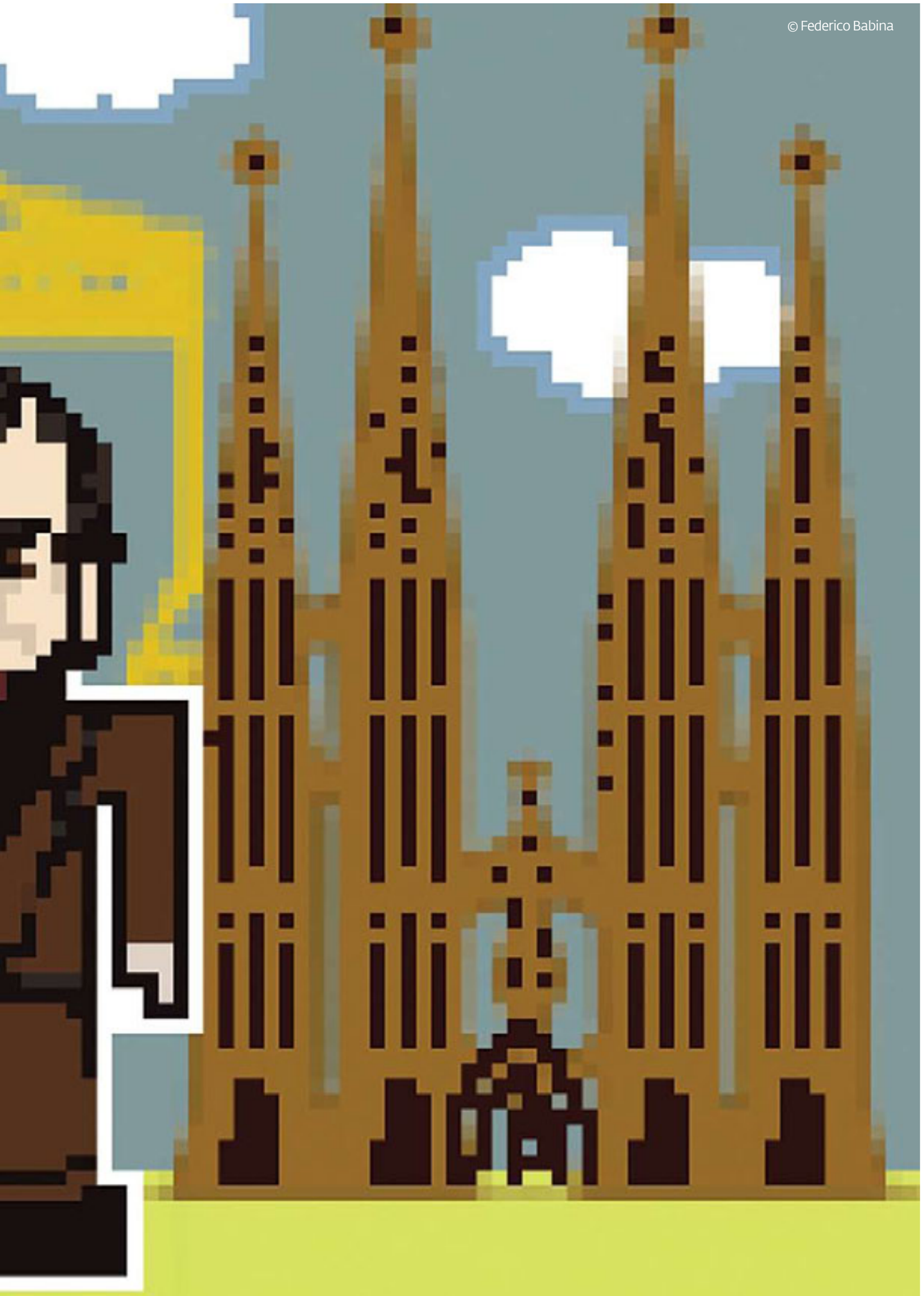
30 ΧΡΟΝΙΑ IANOS ΑΛΥΣΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Αριστοτέλους 7, τηλ.: 2310 277 004 info@ianos.gr
ΑΘΗΝΑ
Σταδίου 24, τηλ.: 210 32 17 917 info.stadiou@ianos.gr

HEART & SOUL



ΠΡΟΣΩΠΑ, ΤΑΣΕΙΣ, ΙΔΕΕΣ, ΗΧΟΙ, ΚΤΗΡΙΑ, ΕΙΚΟΝΕΣ, ΜΟΔΕΣ, ΤΕΧΝΕΣ, ΟΜΑΔΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΟΣΟΙ ΕΠΙΜΕΝΟΥΝ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟ ΔΥΣΟΙΩΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΥΡΟ


© Federico Babina

Federico Babina
Μικρογλυπτική

1

ΤΗΣ ΒΑΓΙΑΣ ΜΑΤΖΑΡΟΓΛΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: © FEDERICO BABINA





Ο Ιταλός Φεντερίκο Μπαμπίνα στη φορολογική του δήλωση γράφει «αρχιτέκτονας» με έδρα τη Βαρκελώνη, αλλά ταυτόχρονα είναι σπουδαίος εικονογράφος. Σε κάθε ένα από τα εικαστικά του πρότζεκτ κάνει τους συνδυασμούς που απαιτούνται προκειμένου να αντιληφθούμε τη σχέση της αρχιτεκτονικής με την τέχνη. Στενή! Ο ίδιος τη χαρακτηρίζει «συμβιωτική σχέση και σιωπηρή σύμπραξη». Και εξηγείται περαιτέρω: «Ένα γλυπτό είναι σαν μικρο-αρχιτεκτονική, μια πρόσοψη μπορεί να χρησιμεύσει ως καμβάς ζωγραφικής και ένα κτήριο να διαμορφωθεί από τα χέρια του αρχιτέκτονα όπως ένα γλυπτό στα χέρια ενός επιδέξιου γλύπτη».

Μονολιθικά προσηλωμένος στο αντικείμενο που σπούδασε, την αρχιτεκτονική, όταν πιάνει το ποντίκι για να ζωγραφίσει, την εμπλουτίζει με όλες τις μεγάλες του αγάπες. «Μου αρέσει να βρίσκω κρυμμένη αρχιτεκτονική σε παράλληλα σύμπαντα – με αυτή την έννοια η εικονογράφηση με βοηθάει να εξερευνήσω εναλλακτικές γλώσσες» λέει. Σχεδιάζει πιξελωτά τους starchitects-πρότυπά του (ARCHIPIXEL). Αποδίδει αρχιτεκτονικά πασίγνωστα έργα τέχνης (ARCHIST) και εικαστικά το αρχιτεκτονικό στιλ γκουρού του είδους (ABSTRARCH). Φιλοτεχνεί τους εσωτερικούς (ARCHISET) και εξωτερικούς (ARCHICINE) χώρους γυρισμάτων των πιο διάσημων σκηνών από τις πιο κλασικές ταινίες. Συνθέτει ένα αρχιτεκτονικό αλφάβητο (ARCHIBET), τοποθετεί τη βαρκελωνέζικη πανίδα μπροστά σε landmarks της πόλης (ARCHIZOO BCN). Πορευομένος στις όχθες του εικαστικού δρόμου, τελικά δημιουργεί εικόνες που εμπίπτουν στην κατηγορία «τέχνη». Αλληγορίες, ανατρεπτικές λεπτομέρειες, προβληματισμοί, παιγνιώδης διάθεση και υποδόριο χιούμορ συνθέτουν το μωσαϊκό της πολύχρωμης αισθητικής του πρότασης.

Μια πρόχειρη έρευνα στο ίντερνετ, μας πείθει πως ο Μπαμπίνα και τα έργα του κάνουν μεγάλο buzz. Γεγονός που μας οδηγεί στο συμπέρασμα πως οι αρχιτέκτονες στις μέρες μας θα πρέπει να νιώθουν περίεργα. Η τέχνη τους, εξορισμένη για χρόνια στον μικρόκοσμο και τα ενδιαφέροντα μιας ψαγμένης ελίτ, πλέον συγκεντρώνει το βλέμμα όλο και περισσότερων «κοινών θνητών». Άραγε σε ποια προγενέστερη περίοδο η αρχιτεκτονική δοξάστηκε τόσο όσο σήμερα από την ποπ κουλτούρα; Και κυρίως για ποιο λόγο; Ο Μπαμπίνα δίνει τη δική του απάντηση: «Η τέχνη και η αρχιτεκτονική είναι κλάδοι που συνομιλούν και αγγίζουν ελαφρά ο ένας τον άλλον. Ο ορισμός και η λειτουργία της αρχιτεκτονικής θα αλλάζουν διαρκώς με την εξέλιξη της σύγχρονης τέχνης».

federicobabina.com

σπουδή: Santiago Calatrava





ΘΑ ΞΑΝΑΔΕΙΣ ΤΑΙΝΙΑ;

MARISHA PESSL

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ



«Ποτέ ξανά δεν μου έχει συμβεί, μεταφράζοντας ένα βιβλίο, η ιδιότητα του μεταφραστή να παλεύει τόσο λυσσαλέα με αυτή του αχόρταγου, συνεπαρμένου αναγνώστη. Το αριστοτεχνικό θρίλερ της Marisha Pessl στην κυριολεξία δεν μπορείς να το αφήσεις από τα χέρια σου – κι όταν το αφήσουν τα χέρια, δεν το αφήνει το μυαλό. Θα θυμάμαι για πάντα τον σκοτεινό, καταραμένο Στάνισλας Κορντόβα και θα λατρεύω τις ταινίες του, κι ας ξέρω πως δεν πρόκειται να τις δω ποτέ».

Αύγουστος Κορτώ

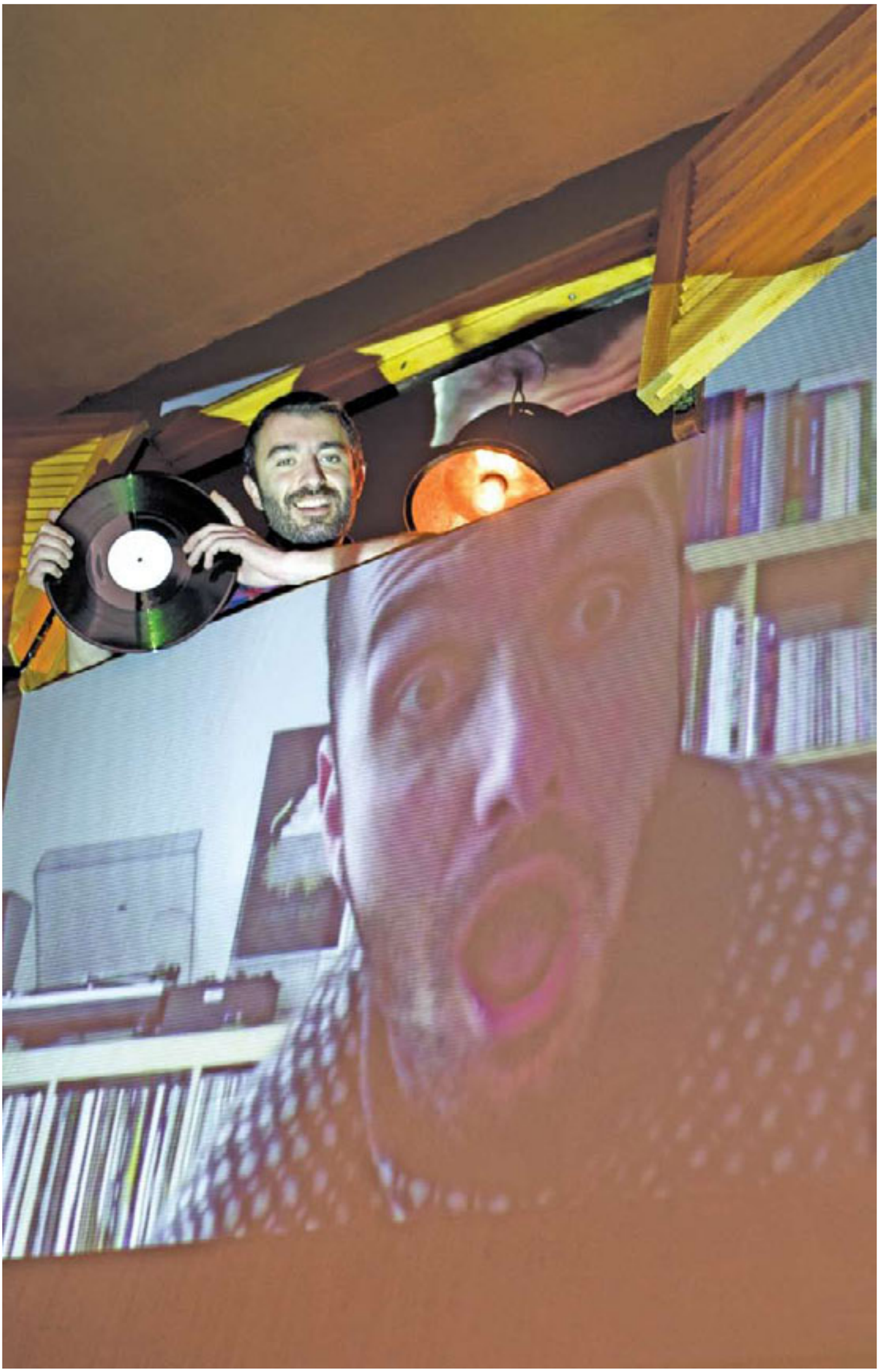
35 χρόνια

www.astinomika.gr

εκδόσεις διόπτρα

www.dioptra.gr

Βρείτε μας!



Γιάννη Δρίζης, Σωτήρης Ποσπορέλης
Πάρε, κύριε, βινύλια

2

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΛΟΥΚΗΣ



Με απροκάλυπτη ειρωνεία το ημερολόγιο δείχνει Πρωταπριλιά κι ας είναι η Fair Weather Friends Records πέρα για πέρα αλήθεια. Δεν ήρθαμε για να μείνουμε αλλά ούτε και για να φύγουμε. Δεν ήρθαμε να καλύψουμε κάποιο κενό αλλά ούτε και για να αναπροσδιορίσουμε τον τροχό. Η αγάπη δεν καθορίζεται από το μίσος ή την απέχθεια για κάτι, οπότε, όχι, δεν το κάναμε γιατί μπουχτίσαμε με την καθεστηκυία τάξη· απλώς αγαπάμε τη μουσική, ρωτήστε και τους φίλους μας.

Με τον Γιάννη ανταλλάξαμε βλέμματα χρόνια πολλά πριν στον «Λωτό» (lotus.gr)· εγώ Τουμπιώτης, αυτός ψιλοκεντρώος - δεν μιλήσαμε ποτέ. Ξαναβρεθήκαμε πίσω από τα decks του «artHouse» ως The Stylistics - δεν χωρίσαμε ποτέ. Σπάνια μιλάμε για μουσική. Δεν του έχω γράψει ποτέ cd. Δε μου έχει γράψει ποτέ cd. Δεν με νοιάζει πόσο «τον» έχει, αρκεί η δισκοθήκη του να είναι μικρότερη από τη δική μου. Μας ενώνουν τόσα όσα χιλιόμετρα μας χωρίζουν: αυτός Θεσσαλονίκη, εγώ Λονδίνο. Δεν αγαπήσαμε ποτέ την ίδια γυναίκα, γιατί καμία γυναίκα δεν θα μπορούσε να αγαπήσει και τους δυο μας· είμαι σαφέστατα πιο ωραίος από τον Γιάννη κι ας πιστεύει όλος ο γυναικείος ο πληθυσμός το αντίθετο (κάποια στιγμή θα καταλάβουν το λάθος τους).

Η Fair Weather Friends Records έγινε πραγματικότητα μετά από ασφυκτική πίεση που δεχθήκαμε από τους γονείς μας (αυτό είναι Πρωταπριλιά). Όχι, δεν είμαστε πλούσιοι ούτε και θα γίνουμε ποτέ (τουλάχιστον όχι πουλώντας δίσκους). Το όνομα ήταν έμπνευση του Γιάννη, αλλά δεν θα γινόταν ποτέ πραγματικότητα αν δεν το ενέκρινα εγώ και στη συνέχεια να ενέκρινε την απόφασή μου αυτή ο Γιάννης και ούτω καθεξής. Ο Γιάννης θα μου πει 50 φορές αυτό που έχει στο μυαλό του, πιστεύοντας ότι δεν μου το έχει πει ποτέ. Του απαντάω: «Καλά, είσαι μαλάκας;». Εγώ δεν θα του πω ποτέ αυτό που έχω στο μυαλό μου, γιατί πιστεύω ότι του το έχω ήδη πει. Μου απαντάει: «Καλά, είσαι μαλάκας;». Τελικά έχουμε κάτι κοινό.

Η μουσική πρέπει να βγαίνει σε βινύλιο για τους ίδιους λόγους που το πλεκτό πρέπει να είναι κασμίρ και το λάδι από το χωριό σου. Το βινύλιο πρέπει να είναι βαρύ (180gr) σαν την @ του τσολιά, μόνο τότε ακούγεται καλά και σαν θα παίρνει τις «στροφές» θα δεις τη διαφορά θες δε θες.

Η πρώτη κυκλοφορία έρχεται από το Τέξας, γιατί μας αρέσουν τα καουμπόικα, η τζαζ και ο Νίκος (Μπούκλας). Όλοι ξέραμε ότι ο Νίκος θα γινόταν σαξοφωνίστας από τον τρόπο που φύσαγε τα κάρβουνα στη φουφού να μη σβήσουν· είχαμε όλοι δίκαιο. Έπαιξε με τους Motherfunkers, τους Roxy Roca, τους Impressions, έκανε τους Epirus Quartet και ηχογράφησε το «Transatlantic» με τον Adrian Quesada (Grammy Award winner, 2011), στο Όστιν του Τέξας, USA. Αποφάσισε να το κυκλοφορήσει στη Fair Weather Friends Records, γιατί κανένας δεν βρέθηκε να τον συμβουλέψει για το αντίθετο.

Το «Transatlantic» θα κυκλοφορήσει τον Μάιο σε 300 κόπιες αγνού παρθένου βινυλίου 180gr τυπωμένες στα άδυτα του Κάμντεν. Μέσα θα βρεις και download code, που σημαίνει ότι και να μην έχεις πικάπ, κάνεις τον δίσκο φρίσμπι κι ακούς Epirus Quartet στον «Bill» ή τον «Steve» σου.

Το μέλλον προμηνύεται δυσοίωνο κι η αποτυχία μονόδρομος, αλλά αποτυχία με τους δικούς μας όρους, κι αυτό είναι που την κάνει τόσο πιο ελκυστική. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα σηκώσουμε τις «βελόνες» μας έτσι απλά, ήδη μαλώνουμε για τη δεύτερη κυκλοφορία (δεν είπε ποτέ κανείς ότι η συνύπαρξη -έστω και μέσω skype- είναι πάντα αρμονική): μπορεί να είναι indie, folk, blues ή chillwave electronica· αρκεί να μας αρέσει.

Να περιμένεις τα panda και τα koala από τη Fair Weather Friends Records, ή, καλύτερα, μην περιμένεις τίποτα... Εξάλλου τα καλύτερα έρχονται από εκεί που δεν το περιμένεις, ε;

[Γιάννης Δρίζης: «Αυτό το τελευταίο είναι πολύ cliché!»
Σωτήρης Ποσπορέλης: «Cliché είσαι και φαίνεσαι!»
Γιάννης Δρίζης: «Μην το στείλεις έτσι, θα γίνουμε κώλος».
Σωτήρης Ποσπορέλης: «Σ' αγαπώ!»
Γιάννης Δρίζης: «Είσαι μαλ... (this user is not currently available)]

fwfrecords.com
soundcloud.com/fair-weather-friends-recs
facebook.com/fairweatherfriendsrecs

Sapeurs of Congo
Ημερολόγια στιλάτης φτώχειας

3

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ









Βγάζουν μετά βίας 100 δολάρια τον χρόνο, αλλά ντύνονται σαν εκατομμυριούχοι. Προτιμούν να επενδύσουν στην γκαρνταρόμπα τους παρά σε μια πρώτη κατοικία. Θα τους βρεις στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, θα τους ανταμώσεις σε fashion blogs όπου παρατίθενται ως παράδειγμα καλαισθησίας, θα τους χαζέψεις σε ψηφιακά ντοκιμαντέρ. Ξεκίνησε ως μορφή κοινωνικής ανυπακοής τις δεκαετίες των 60s και 70s στην αυταρχική διακυβέρνηση του Μομπούτου Σέσε Σέκο, εξελίχθηκε σε ένα ιδιόμορφο λαογραφικό φαινόμενο και δείχνει να διεκδικεί τον ρόλο ενός διεθνούς στιλιστικού κινήματος. Γνωρίστε τους Sapeurs και την απλή φιλοσοφική αρχή που πρεσβεύουν: αψηφήστε τις συνθήκες, ψηφίστε το joie de vivre. Τσαγκάρηδες, νεκροθάφτες, ταξιτζήδες, ξυλουργοί που εμπιστεύονται τις σκληρές οικονομίες τους σε μια ομπρέλα Gianfranco Ferré ή ένα ακριβοφτιαγμένο καπέλο. Άνθρωποι που προτιμούν να δείχνουν κάτι παραπάνω από αυτό που είναι, γιατί το στιλ δεν είναι θέμα χρημάτων αλλά προτεραιοτήτων. Οι στιλιστικοί κανόνες που ακολουθούν; Σαφείς: μη φοράς παραπάνω από τρία χρώματα, υπάρχει πάντα λόγος για ένα σακάκι στη βόλτα σου, φέρσου σαν αληθινός κύριος όσο δύσκολα και αν τα βγάζεις πέρα. Στην Κινσάσα και στην Μπραζαβίλ, όπου ευδοκιμούν οι κοινότητες των Sapeurs, κάνεις δύο και τρεις δουλειές για να αποκτήσεις το δικαίωμα στην πολυτέλεια. Αν δεν βρίσκεις δουλειά, ζητιανεύεις, δανείζεσαι, κλέβεις. Ό,τι χρειάζεται για να κάνεις ένα Prada κομμάτι δικό σου. Ένας Sapeur αισθάνεται ευτυχισμένος ακόμη κι όταν δεν τρώει, γιατί προέχει το στιλ που ταΐζει την ψυχή. Ένας πραγματικός Sapeur οφείλει να είναι καλλιεργημένος και να τηρεί τον ιδιότυπο ηθικό κώδικα που η Λέσχη των Καλοντυμένων του επιβάλλει. Δεν πολυσυγχωρούν, δηλαδή, την πουστιά μεταξύ τους. Ένας αυθεντικός Sapeur επιστρέφει με την κομψότητά του το δώρο της ζωής στον Θεό. Εδώ είναι αμαρτία να είσαι λέτσος.

Gio Sourgiadakis
Urban ραπτική

4

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ





Κρητικός στην καταγωγή. Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Αθήνα, όπου, έφηβος ακόμη, αρχές της δεκαετίας του '80, άρχισα να σκιτσάρω ανδρικά ενδύματα για τη βιοτεχνία των γονιών μου, κάπου μεταξύ Βύρωνα και Παγκρατίου. Κοινώς, σχεδιαστής μόδας γεννήθηκα. Εκεί, ανάμεσα στα υφάσματα, στις κλωστές και στα ψαλίδια του πατέρα μου, στη μικρή του βιοτεχνία. Δεν θυμάμαι να ήθελα να κάνω κάτι άλλο ποτέ. Το 1998, σχεδιαστής τότε στην Guy Laroche, μου έγινε πρόταση από ένα δικό σας παιδί, τον Αριστοτέλη Μπιτσιάνη, να μετακομίσω στη Θεσσαλονίκη για να αναλάβω σχεδιαστικά την εταιρία του. Δεν το σκέφτηκα παραπάνω από μία νύχτα και δεν το μετάνιωσα ποτέ. Το label «Me and My» το ξεκινήσαμε με τη Ρένα, τη γυναίκα μου, το 2006. Εντόπισα ένα πολύ μεγάλο κενό στην αγορά εκείνη την εποχή. Υπήρχαν πολλές ελληνικές εταιρίες μόδας, αλλά ελάχιστες με ολοκληρωμένη ταυτότητα που να μπορούν να ντύσουν τον νέο άνδρα ποιοτικά και με στιλ. Εκεί ακριβώς ήταν και ο στόχος. Ο νέος Έλληνας που θέλει να τραβάει το βλέμμα, να διασκεδάζει, που έχει φινέτσα, που εκτιμά το όμορφο και που δεν φοράει ένα σακάκι ή μια ζακέτα γιατί απλώς κρυώνει... Το 2010 δημιούργησα μια νέα εταιρία, τη Stefan e Gio, με τον συνέταιρό μου, τον Στέφανο. Πήγε πολύ καλά για τα δεδομένα της οικονομικής κρίσης που περνάει η χώρα μας, αλλά το 2013 αποφάσισα να συνεχίσω μόνος, χωρίς συνέταιρο εννοώ, και δημιούργησα την GIO.S. Αυτή τη στιγμή, λοιπόν, με τη Ρένα τρέχουμε παράλληλα δύο σήματα πολύ δυναμικά στον χώρο της ανδρικής ένδυσης που έχουν ως target group σχεδόν όλες τις ηλικίες, από την εφηβεία μέχρι κι αυτούς που δεν παράτησαν τον εαυτό τους αισθητικά. Η έμπνευση είναι καθημερινή. Από κάποιον ή κάποια που θα δω στον δρόμο και θα μου αρέσει μια λεπτομέρεια στα ρούχα τους, ακόμα και γυναικείο κι αν είναι το στοιχείο, θα το μετατρέψω σε ανδρικό, μέχρι οποιαδήποτε μικρή ή μεγάλη λεπτομέρεια προκύψει από μια ταινία, μια συναυλία ή και μια ζωγραφιά ακόμα που θα δω. Άλλωστε, η πιο μικρή λεπτομέρεια είναι αυτή που θα σου δώσει μια μεγάλη ιδέα. Αρκεί να παρατηρείς και να αισθανθείς την ανάγκη του άνδρα να διαφέρει. Και πρώτα από όλα τη δική σου ανάγκη. Ασφαλώς μεγάλο ρόλο παίζει και η εμπειρία της δουλειάς και της αγοράς, η οποία σε βοηθάει να πρωτοτυπείς χωρίς να ξεφεύγεις και να δημιουργείς χωρίς να επαναλαμβάνεσαι. Σε μια συλλογή total look, το πιο σημαντικό είναι η συνοχή μεταξύ των μοντέλων. Να μπορείς ένα παντελόνι να το ταιριάξεις με τα περισσότερα πανωφόρια σου, και το αντίθετο. Δεν είναι κάτι απλό αυτό, πίστεψέ με...

Θεωρώ το μαύρο το απόλυτο όπλο ενός σχεδιαστή. Η μόδα συνεχώς μεταβάλλεται, αλλά το μαύρο θα υπάρχει πάντα.

Δεν μου αρέσει να προσωποποιώ το στιλ σε κάποιους επώνυμους, γιατί αυτομάτως αδικώ τους πολλούς «ανώνυμους» άνδρες που τους βλέπεις σχεδόν καθημερινά και ζηλεύεις το ντύσιμό τους. Αν πρέπει όμως να το κάνω, σίγουρα ο Στιβ ΜακΚουίν ήταν ένας εξαιρετικά καλοντυμένος της εποχής του που θα στεκόταν ακόμη και σήμερα με τα ίδια ακριβώς ρούχα. Σήμερα, θεωρώ τον Nick Wooster ως το παγκόσμιο fashion male icon - googlare το όνομά του και θα καταλάβεις τι εννοώ. Υπάρχουν πολλοί. Από τον Μπέκαμ, τον Ράιαν Γκόσλινγκ και τον Ομπάμα (παρεμπιπτόντως, ο Αμερικάνος πρόεδρος κάνει, μπορεί και να του κάνουν, δεν ξέρω, τους καλύτερους κόμπους στις γραβάτες του) μέχρι και τους δικούς μας Λάκη Γαβαλά, Ρουβά και πολλούς άλλους. Αλλά ξαναλέω ότι αδικώ πολύ πιο καλοντυμένους από αυτούς...



Teufelsberg, Berlin
Κάνε τέχνη, όχι (Ψυχρό) Πόλεμο

5

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΣΑΚΗΣ ΓΙΟΥΜΠΑΣΗΣ









1937. Ο επικεφαλής αρχιτέκτονας των ναζί Άλμπερτ Σπέερ θέτει τον θεμέλιο λίθο μιας στρατιωτικής σχολής εκπαίδευσης στο Γκρούνεβαλντ του Βερολίνου. Ακολουθεί ο πόλεμος και η κατάληψη του Βερολίνου από τους Συμμάχους. Τα συντρίμμια της βομβαρδισμένης πόλης μεταφέρονται σταδιακά εκεί και προκύπτει το Teufelsberg, δηλαδή ο Λόφος του Διαβόλου. Ο μπαζωμένος λόφος φυτεύεται και χρησιμοποιείται από τους Βερολινέζους ως χειμερινός προορισμός για σκι και έλκηθρο.

Την ίδια στιγμή, οι συμμαχικές δυνάμεις βλέπουν τον «χειμερινό παράδεισο» ως ιδανική τοποθεσία εγκατάστασης σταθμού παρακολούθησης της Ανατολικής Γερμανίας. Η Εθνική Υπηρεσία Ασφάλειας των ΗΠΑ χτίζει έναν από τους μεγαλύτερους σταθμούς ακρόασης στην κορυφή του. Μετά την πτώση του Τείχους και το τέλος του Ψυχρού Πολέμου ο Λόφος του Διαβόλου χάνει τον λόγο ύπαρξής του και εγκαταλείπεται. Το 1996 μια ομάδα επενδυτών αγοράζει τους χώρους για να χτίσει ξενοδοχεία και διαμερίσματα αλλά και για να μετατρέψει τον σταθμό σε μουσείο κατασκοπείας, όμως το έργο κρίνεται τελικά ασύμφορο και ματαιώνεται. Τον Φεβρουάριο του 2008 ο σκηνοθέτης Ντέιβιντ Λιντς προσπαθεί να αγοράσει μέρος του οικοπέδου με στόχο να χτίσει ένα «Κολέγιο Ευτυχίας», 12 ορόφων και ύψους 50 μέτρων, με δυνατότητα φιλοξενίας 1.000 φοιτητών. Και αυτού του είδους όμως η επένδυση ματαιώνεται. Σήμερα την τύχη του χώρου έχει αναλάβει μια ομάδα που υποστηρίζει πως τον προστατεύει από τη βία και τους βανδαλισμούς. Προσφέρει περιηγήσεις με 7 και 15 ευρώ, ανάλογα με τη διάρκεια της περιήγησης, παραχωρεί τους χώρους σε καλλιτέχνες γκράφιτι και συνθέτει μια τεράστια ανοιχτή γκαλερί. Μόνο στο Βερολίνο μπορούν να συμβούν αυτά.

2 object repair
Μια βόλτα στο Μπιτ Μπαζάρ

6

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ-ΑΝΝΑΣ ΤΑΝΑΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ARTE DI TRE STUDIO





Αντικείμενα design διαλεγμένα προσεκτικά από υπαίθριες αγορές του Βερολίνου, της Κολονίας, αλλά και του Ισραήλ, έπιπλα του '60 και '70 αναζωογονημένα μετά από πολλές ώρες συντήρησης, μικροέπιπλα που αιφνιδιάζουν χάρη στη νέα τους χρηστική αξία. Καλώς ήρθες στο μαγικό κόσμο των 2 object repair! Το δημιουργικό δίδυμο των Νίκου Ιωσήφ και Χρήστου Σέλλα κατόρθωσε να επαναπροσδιορίσει εικαστικά τον όρο «vintage» και να τον αναγάγει από πρόσκαιρο hashtag σε στάση ζωής. Όλα άρχισαν πριν τέσσερα χρόνια, όταν αποφάσισαν να κάνουν επάγγελμα το χόμπι τους – να μεταποιούν έπιπλα για τους φίλους τους. Σε αυτή τη διαδρομή, βρήκαν πολλούς συνοδοιπόρους που τους εμπιστεύτηκαν από σαλόνια της γιαγιάς μέχρι την κατασκευή ολόκληρων χώρων (όπως το «Slag» στη Ζεύξιδος, τον «Λυκίσκο» στην Ηλιούπολη και πολλά ακόμα café στην Ελλάδα), φανατικούς οπαδούς που υποδέχτηκαν ένθερμα δημιουργίες όπως σκαμπό από τενεκέδες λαδιού, αλλά και νεοσύλλεκτους «Τζεπέτο» που ανακαλύπτουν τα μυστικά του επαγγέλματος στα εργαστήρια ξυλουργικής και δημιουργικών κατασκευών «wood you like». Ως σύγχρονοι «ιστοριοδίφες» ακούν προσεκτικά το παρελθόν που διηγείται κάθε αντικείμενο, ισχυρίζονται πως η ενέργεια που δίνεις σε ό,τι αγαπάς σου επιστρέφεται απλόχερα και πιστεύουν ακράδαντα πως η «ρετρολαγνεία» έγινε συνειδητή αντίληψη που γυρνά την πλάτη σε βραχύβια αντικείμενα για τα οποία έχουν κατασπαταληθεί ενέργεια και πρώτες ύλες. Η δική τους συνέχεια μόνο εφήμερη δεν είναι: έδρα λιανικής στη Φιλίππου, νέος χώρος στην Ολύμπου, επερχόμενη έκθεση κολάζ με γκραβούρες ανθρωπολογίας που «συνομιλούν» με πλουμιστά εργόχειρα και πάντα ένας καλός λόγος για να τους ακολουθείς!

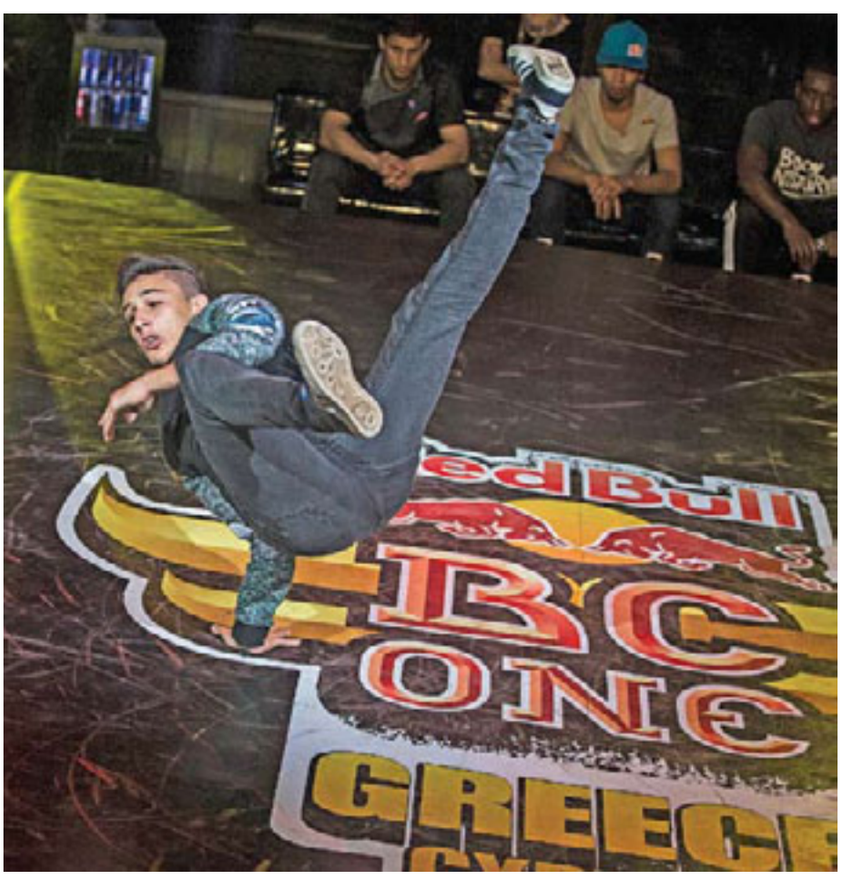
2objectrepair.gr

Red Bull BC
One Greece Cypher

7

ΤΗΣ ΝΑΤΑΛΙΑΣ ΔΑΜΙΓΟΥ-ΠΑΠΩΤΗ





«Acro», Ιερά Οδός Αθήνας, τα 16 καλύτερα b-boys της Ελλάδας τα δίνουν όλα. Ενέργεια, πάθος, ένταση, μουσική, τεντωμένοι μύες, κορμιά σε κίνηση αλλά και σε... πτήση. Και νικητής, ο 18χρονος b-boy Onel από το crew Breakers Without Fear. Αυτός είναι που κέρδισε το πολυπόθητο εισιτήριο για τον ημιτελικό που θα πραγματοποιηθεί στις 13 Σεπτεμβρίου στην Κροατία. Ο τελικός του Red Bull BC One που θα λάβει χώρα στο Παρίσι τον επόμενο Νοέμβριο θεωρείται ο σημαντικότερος one-on-one b-boy διαγωνισμός στον κόσμο, συνεπώς αντιλαμβάνεται κανείς τη σημασία του εθνικού προκριματικού για τους εγχώριους breakers.

Ταχύρυθμη εκμάθηση των όρων και των κανονισμών του συγκεκριμένου διαγωνισμού. One-on-one θα πει πως τα b-boys αναμετριούνται σε ζευγάρια, όπου ο καθένας έχει δύο γύρους για να αποδείξει στους κριτές με τις κινήσεις, την τεχνική και το στιλ του πως αξίζει να περάσει στην επόμενη φάση. Οι κριτές στην Ιερά Οδό ήταν τα b-boys παγκόσμιας κλάσης Lil G, Lamine και Mounir, οικοδεσπότης της βραδιάς ήταν ο αεικίνητος mc 12ος Πίθηκος, ενώ τον ρυθμό στα decks ανέλαβε ο DJ Kid Stretch. Εκείνο το Σάββατο στο «Acro» οι θεατές που πλημμύρισαν το κλαμπ έφτασαν τους 1.700. Όπως είπε και ο 12ος Πίθηκος, «το break στην Ελλάδα υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει» όσο υπάρχουν νέα παιδιά που λιώνουν παπούτσια και παντελόνια και γεμίζουν μελανιές.

Yoko Ono
Για Μπιλμπάο, καλά πάω;

8

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ





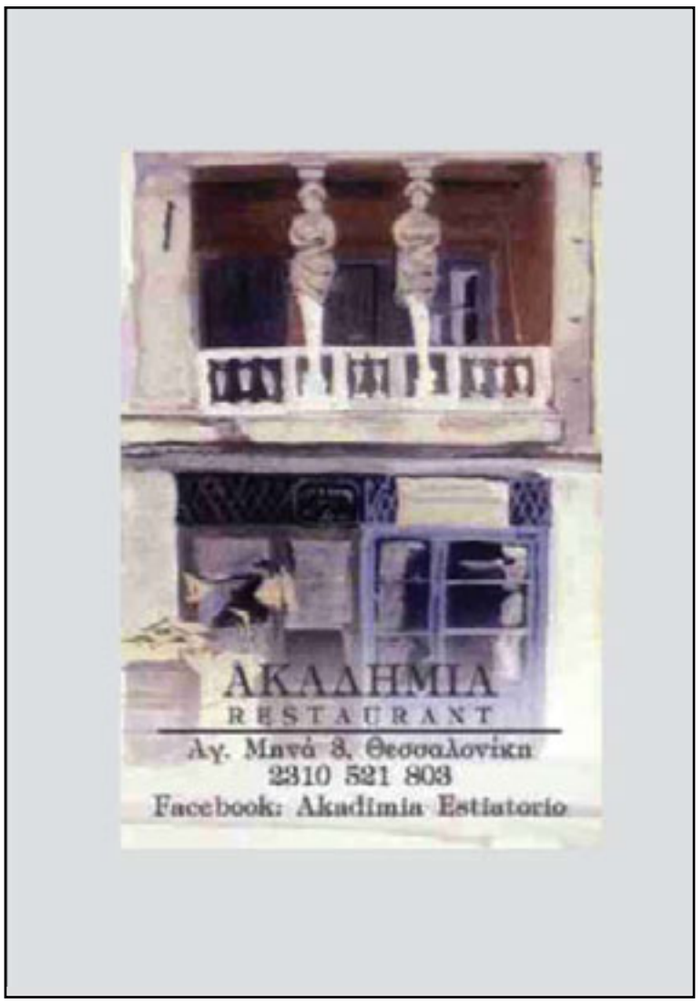


«Κάποιοι είναι γέροι στα 18 τους και κάποιοι άλλοι είναι νέοι στα 90 τους. Ο χρόνος είναι μια κατασκευασμένη έννοια από τους ανθρώπους» έχει πει. Κάποιοι θα τη βλέπουν ως την αιώνια χήρα του Τζον Λένον. Λέτε για αυτό να τιτίβισε τα ματωμένα του γυαλιά πρόσφατα με την πληροφορία ότι από την ημερομηνία θανάτου του μέχρι σήμερα έχουν πεθάνει στις ΗΠΑ 1.057.000 άνθρωποι από όπλα;

Στα 81 της, η Γιόκο Όνο απασχολεί τα φώτα της δημοσιότητας με την αβαν-γκάρντ τέχνη της. Βλέπετε, ήταν πάντα μπροστά. Το κοριτσάκι που γλίτωσε από τον ανηλεή βομβαρδισμό του Τόκιο το 1945 και έγινε γυναίκα στους προχώ καλλιτεχνικούς κύκλους της Νέας Υόρκης, πειραματίστηκε με την εννοι-ολογική τέχνη πολλές δεκαετίες πριν. Έστησε ένα από τα πιο θρυλικά λοφτ μαζί με τον πρώτο της σύζυγο Τόσι Ιτσιγιανάγκι, εξερεύνησε τα όρια της περ-φόρμανς παραδίδοντας το «Cut Piece» εν έτει 1964. Για τη μεγάλη μερίδα του Τύπου όμως, παρέμενε πάντοτε η «χωρίστρα» των Beatles.

Στην αναδρομική έκθεση «Half-A-Wind Show» του μουσείου Γκούγκενχαϊμ του Μπιλμπάο που διαρκεί μέχρι τον Σεπτέμβριο, οι επισκέπτες έχουν την ευ-καιρία να δουν από κοντά τις περιπετειώδεις μέρες και τα τολμηρά έργα της, με 200 και πλέον εκθέματα. Εγκαταστάσεις, σχέδια, φιλμ που ανατρέχουν σε όλη την εικαστική της περίοδο και αποδεικνύουν πως η Γιόκο Όνο υπήρξε πρωτοπόρος. Η ίδια δήλωσε: «Η τέχνη μου διέφερε από αυτό που τότε θεω-ρούνταν τέχνη. Η σκέψη μου ήταν ότι μια ημέρα, πενήντα, εκατό χρόνια μετά, οι άνθρωποι μπορεί και να την ανακάλυπταν».





XINIS EDUCATION FESTIVAL® 14

Μάρτιος • Απρίλιος • Μάιος • Ιούνιος

140 ΔΩΡΕΑΝ ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ - 35 ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ
Χορηγείται Βεβαίωση Σπουδών,
για Ισχυρό Βιογραφικό!



ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ
MEDITERRANEAN COLLEGE · ΙΕΚ ΕΥΗΝ · CARIERRA · ΚΕΔΙΒΙΜ ΕΥΗΝ · ΕΥΗΝ

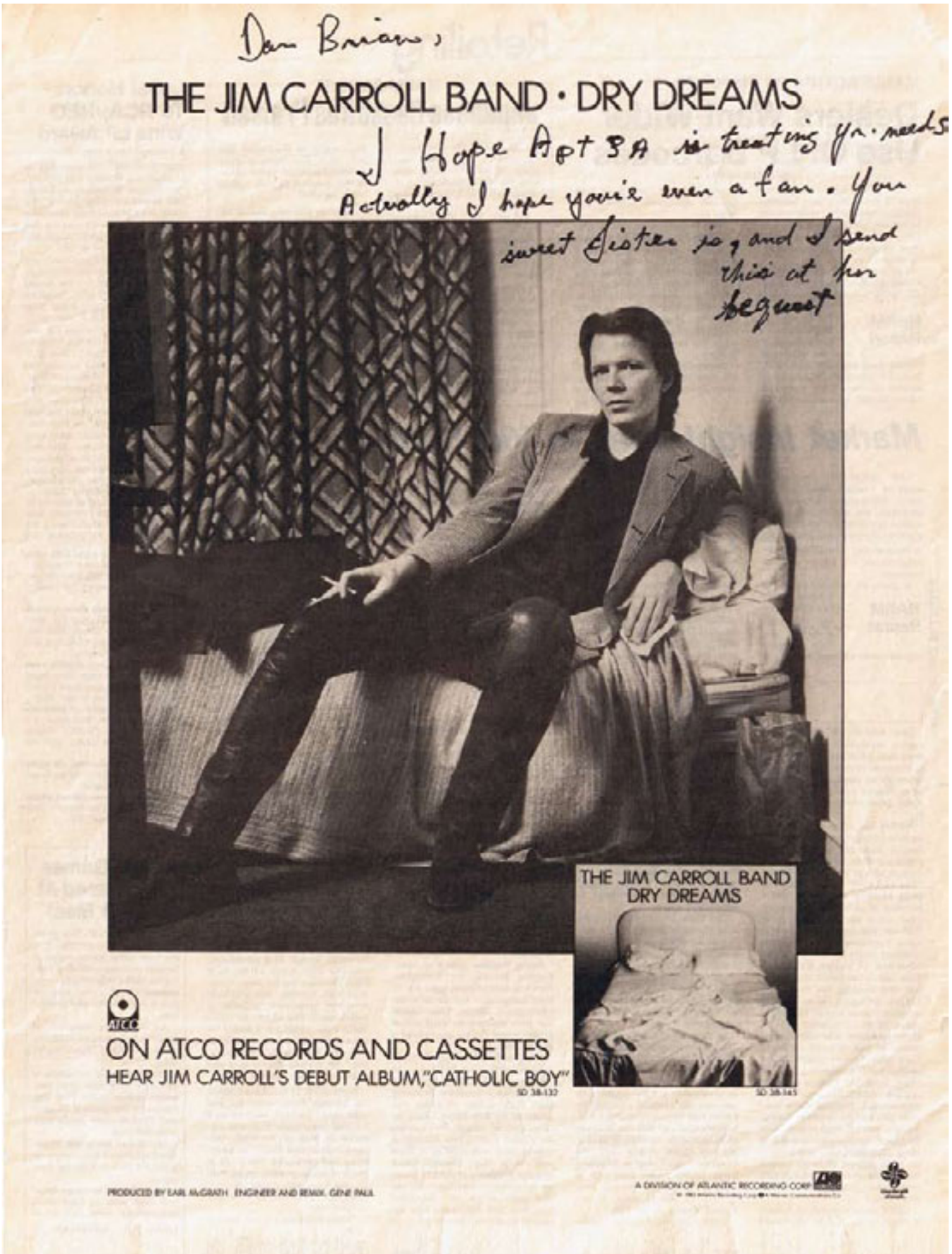
ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ
Expo Academy Fair

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
SOUL 2310 MAGAZINE

original idea
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΕΥΗΝ





Jim Carroll
1949-2009

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ-ΑΝΝΑΣ ΤΑΝΑΓΙΑ

9



Ποιητής, λογοτέχνης, στιχουργός, περφόρμερ και άσσος στο μπάσκετ. Αν θες να γνωρίσεις τον James Dennis Carroll, οφείλεις να τον προσεγγίσεις όπως εκείνος αντιμετώπισε τη ζωή και τη δημιουργία: Ολιστικά και ξέφρενα.

«Δεν έχει μείνει πολύς διαθέσιμος χρόνος. Έρχεσαι από μια παρανοϊκή άβυσσο και επιστρέφεις σε αυτή. Όσο είσαι ζωντανός, πρέπει να δείξεις τι αξίζεις» είπε κάποτε, παραφράζοντας εν αγνοία του (;) το καζαντζακικό απαύγασμα της «Ασκητικής». Ακολουθεί η πορεία της επιστροφής...

Πρόλογος: «I was a Catholic boy, redeemed through pain, not through joy». Μετρώντας στο γενεαλογικό του δέντρο τρεις γενιές ιρλανδών καθολικών, η πειθαρχία και η σκληροπυρηνική κατήχηση έμοιαζε μονόδρομος. Η δική του ανάσα «φυγής» ήταν το μπάσκετ. Βιρτουόζος από τα επτά του, μετά από τουρ σε καθολικά σχολεία, βρέθηκε με υποτροφία στο ελίτ ιδιωτικό σχολείο Trinity.

Η προετοιμασία: «Life is easy when you're pretty and 16. Just make sure that your underwear is clean». Το λύκειο, εκτός από το μπάσκετ, του έδωσε την ευκαιρία να «παίξει» με πιο επικίνδυνα σπορ. Κρατώντας ημερολόγιο στα 12, εξιστόρησε τη λύτρωσή του μέσω χαπιών, σεξ, ναρκωτικών αλλά και τη γνωριμία του με τη νέα αμερικανική ποίηση. Η «Κραυγή» του Άλεν Γκίνσμπεργκ και το έργο του Φρανκ Ο' Χάρα ήταν η αρχή. Μπάσκετ και ηρωίνη στα 13, εθισμός και ποίηση στα 15, έκδοση της πρώτης συλλογής στα 16. Ένα ταλέντο ολκής μόλις πήρε τον δρόμο του.

Η πορεία: «Do you Know how it ends if you won't let it begin?» Ως προστατευόμενος του Τεντ Μπέριγκαν, έτυχε σαρωτικής αποδοχής από τους μπίτνικ πρωτεργάτες, με τον μεν Κέρουακ να παραδέχεται πως ο Τζιμ στα 13 του γράφει καλύτερα από το 89% των λογοτεχνών και τον δε Μπάροουζ να τον θεωρεί γεννημένο συγγραφέα. Από το αντεργκράουντ πέρασε με μια ασίστ στα πρωτοσέλιδα, με τίτλους όπως «ο νέος φέρελπις ποιητής», ο οποίος συγκατοικούσε με την Πάτι Σμιθ, ενώ συγχρωτιζόταν με τον Μπομπ Ντίλαν, τον Άντι Γουόρχολ και τους Velvet Underground. Οι ποιητικές του ανθολογίες τράβηξαν το ενδιαφέρον του «Rolling Stone» και έλκυσαν μια υποψηφιότητα για Πούλιτζερ. Ήταν μόλις 22 ετών. Το 1973 έκοψε την ηρωίνη και εθίστηκε στην ποίηση. Το 1978, κατά τη διάρκεια μιας συναυλίας της, η Πάτι Σμιθ τον σύστησε λέγοντας πως εκείνος της έμαθε να γράφει ποίηση. Τότε γεννήθηκε ο ροκ σταρ.

Το όραμα: «I want a world without gravity. It could be just what I need». Η δεκαετία του '80 του ανήκει. Το «People Who Died» γίνεται ο μουσικός επικήδειος του Τζον Λένον, καθώς η κυκλοφορία συμπίπτει με τη δολοφονία του. Το άλμπουμ «Catholic Boy» και η επανέκδοση του κλασικού πια βιβλίου «Ημερολόγια του Μπάσκετ» έκαναν τους πάντες να συνομολογούν πως πρόκειται για τον Μπομπ Ντίλαν των eighties. Τραγούδια που διακρίνονται από λυρικότατους στίχους και ήχο που θρασομανά, βιβλία best seller τα οποία μεταφράστηκαν μέχρι και στα κινέζικα, συνεργασίες με όλους σχεδόν τους μουσικούς θρύλους (από τον Λου Ριντ μέχρι τον Κιθ Ρίτσαρντς). Δεν του ξέφυγε ο κινηματογράφος, η σχέση του με τον οποίο δεν περιορίστηκε μόνο στη μεταφορά των «Ημερολογίων Μπάσκετ» με πρωταγωνιστή τον Λεονάρντο Ντι Κάπριο, αλλά περιέλαβε και δικά του περάσματα δίπλα στον Ρόμπερτ Ντάουνι Τζούνιορ, για παράδειγμα.

Η πράξη: «I' m just a constant warning to take the other direction». Επηρέασε μουσικούς (από τους Pearl Jam μέχρι και τον Μέριλιν Μάνσον που του υπέβαλλαν τα σέβη τους), λογοτέχνες (ο Ίρβιν Ουέλς του αποδίδει credits για το «Trainspotting»), αλλά και μαθητές ή φοιτητές που διδάχτηκαν τα έργα του. Ένα διαχρονικό σύμβολο κέρδισε την υστεροφημία του.

Η σιγή: «Earth, water, wind and flame, the designers of my fate...» Ποιητής με ανηλεή ευαισθησία, στιχουργός που ξορκίζει τα βιώματά του ή urban φιλόσοφος που μεταδίδει τον αισιόδοξο νιχιλισμό του; Ένας χαμαιλέοντας που ψάλλει τη δική του λιτανεία με σκοπό να επιστρέψει στην «άβυσσο». Το μεσοδιάστημα ονομάζεται ζωή. Και ο Τζιμ Κάρολ τη ρούφηξε ώς το μεδούλι, την έντυσε με στίχους και -παίζοντας με λέξεις- της έδωσε νόημα, τη θρήνησε προοικονομώντας το τέλος της και την τραγούδησε μετατρέποντάς την σε ένα ατέρμονο ροκ εν ρολ πάρτι. Αυτό δεν κάνουν οι θρύλοι;

LEILA VIBERT STOKES
Τροπικός πυρετός

10

ΤΗΣ ΒΙΒΙΑΝΑΣ ΜΗΛΙΑΡΕΣΗ, ΠΟΡΤΡΕΤΟ: MAGNUS ARREVAD, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: GEORGE GARNIER, STUDIO KAROLINA YORK









Οι ψηφιακές της δημιουργίες έχουν φιγουράρει στις πασαρέλες των Pringle of Scotland και Missoni, και κοσμούν κρεμάστρες αλυσίδων καταστημάτων όπως Ted Baker, Karen Millen, M&S, Oasis. Όμως στο σπίτι της στο βόρειο Λονδίνο κατοικεί η αλήθεια της. Εγγλέζα μεγαλωμένη στη γαλλική εξοχή, φέρει κάτι από την μπέσα της Έιμι Γουάινχαουζ και τη φινέτσα της Μάριαν Φέιθφουλ. Κυνηγώντας το όνειρό της, έζησε σε Σίδνεϊ και Πεκίνο, για να επιστρέψει και να εγκατασταθεί στη γενέτειρά της. Απόφοιτος της Saint Martins, η Λέιλα Βίμπερτ Στόουκς σχεδιάζει ρούχα και, κυρίως, prints.

Εδώ και τρία χρόνια ζει σε ένα συγκρότημα από βιομηχανικές αποθήκες στο Βόρειο Λονδίνο, ανάμεσα σε εκκεντρικές φυσιογνωμίες, πεταμένα ρούχα, ημιτελείς πίνακες ζωγραφικής, έναν ταλαιπωρημένο υπολογιστή γεμάτο μπογιές, το ημίψηλο του προπάππου της, την εταζέρα της γιαγιάς της και μυριάδες σουβενίρ από τα ταξίδιά της. Στο background παίζει από Scissor Sisters μέχρι Λέοναρντ Κοέν.

Αγαπημένοι της σχεδιαστές είναι οι Basso & Brooke και οι Atelier Olschinky, αλλά ήρωάς της παραμένει ο Ζαν Πολ Γκοτιέ. Η ίδια αντλεί την έμπνευσή της από τη ζούγκλα και τις εξωτικές φυλές με έντονη εθνικιστική διάθεση και ισχυρούς οπτικά πολιτισμούς. Στη μόδα τής λείπει η ζωγραφική, αν και την ενθουσιάζει η μεταφορά από το δισδιάστατο στο τρισδιάστατο.

Στιλ, για τη Λέιλα, σημαίνει ταυτότητα και προσωπική έκφραση. Η ίδια ντύνεται με ρούχα που ράβει μόνη ή οικογενειακούς «θησαυρούς» που ξεθάβει από τις ντουλάπες της μαμάς της και φιλανθρωπικά μαγαζιά του «ακριβού» Δυτικού Λονδίνου. Φετίχ της τα έθνικ εξεζητημένα μπιζού και αξεσουάρ που κουβαλάει από υπαίθριες εξωτικές αγορές, οι συνδυασμοί έντονων χρωμάτων και το κόκκινο κραγιόν. Σύμφωνα με την ίδια, «η αισθητική μας φυλακίζει ένα κομμάτι της ψυχής μας».

Λατρεύει να καλεί κόσμο στο σπίτι, να μαγειρεύει και να βάζει τους άλλους να πλένουν τα πιάτα. Να πηγαίνει στο θέατρο και σε events που σε βγάζουν από την πραγματικότητα, όπως το μακάβριο The Last Tuesday Society και το εχέμυθο Secret Cinema. Θα τη βρεις να γελάει δυνατά σε ήσυχα λονδρέζικα «κινηματογραφικά σκηνικά», όπως το boutique ξενοδοχείο «The Zetter Townhouse» και το εκκεντρικό εστιατόριο «LMNT». Το Λονδίνο δεν το βαριέται ποτέ... «Και αν ξαναγεννιόμουν, εδώ θα ήθελα να έρθω, να ζήσω ένα σαββατοκύριακο στα 80ς ως άνδρας τραπεζίτης χωρίς συνείδηση». Την απασχολεί η σχέση των σύγχρονων δυτικών κοινωνιών με τη συσσώρευση του πλούτου. «Τα χρήματα έχουν νόημα μόνο όσο σου δίνουν τις ευκαιρίες που χρειάζεσαι, από ένα σημείο και μετά σε γεμίζουν έννοιες».

«Να βασίζεσαι μόνο στον εαυτό σου - είσαι ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να αλλάξει το οτιδήποτε!» Η Λέιλα πιστεύει στην αυτοπεποίθηση, την αυτοεκτίμηση και τους φίλους που σου θυμίζουν πως το μέλλον σου είναι ήδη εδώ. Επιλέγει τον ενθουσιασμό από τον φόβο - «τα νιώθω σαν δύο διαφορετικές πλευρές από το ίδιο συναίσθημα».

Δεν μπορεί να ζήσει χωρίς τους τρεις κολλητούς της «είναι η οικογένειά μου, οι "σύζυγοί" μου. Τίποτα δεν με τρομάζει περισσότερο από μία κοριτσοπαρέα!» (γέλια). Την προβληματίζει η δυσκολία σύναψης στενών σχέσεων στις μεγαλουπόλεις - «οι γάτες και οι αγκαλιές διώχνουν τη μοναξιά και κάνουν τον κόσμο καλύτερο».

Φέτος στοχεύει να διαβάσει περισσότερο για τον φεμινισμό, ετοιμάζει ένα μεγάλο ταξίδι στο Μεξικό και σχεδιάζει ένα χειροποίητο ξύλινο κρεβάτι με φτερά. Ονειρεύεται μια μέρα να έχει το δικό της label, περισσότερο ύπνο, το καρναβάλι της Βενετίας και, αν έχει φάει πολύ τυρί, ότι μεταμορφώνεται σε κύβο του Ρούμπικ...

leilavibertstokes.com

Σβώλου TV
Το μάτι της γειτονιάς

11

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΛΟΥΚΗΣ



Ένας κοινωνιολόγος θα σήκωνε τα χέρια ψηλά, αν του ζητούσαν να χαρτογραφήσει τις αλλαγές που έχουν συντελεστεί στις πολυκατοικίες του ιστορικού κέντρου της Θεσσαλονίκης. Αστικές οικογένειες έφθασαν στην παρακμή, αλλού απόμειναν οι γέροντες (με τα παιδιά τους στο Πανόραμα, στην Αθήνα και στα ξένα), αλλού χαθήκαν κι αυτοί και το «ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ» έδωσε χώρο και φωνή στους φοιτητές.

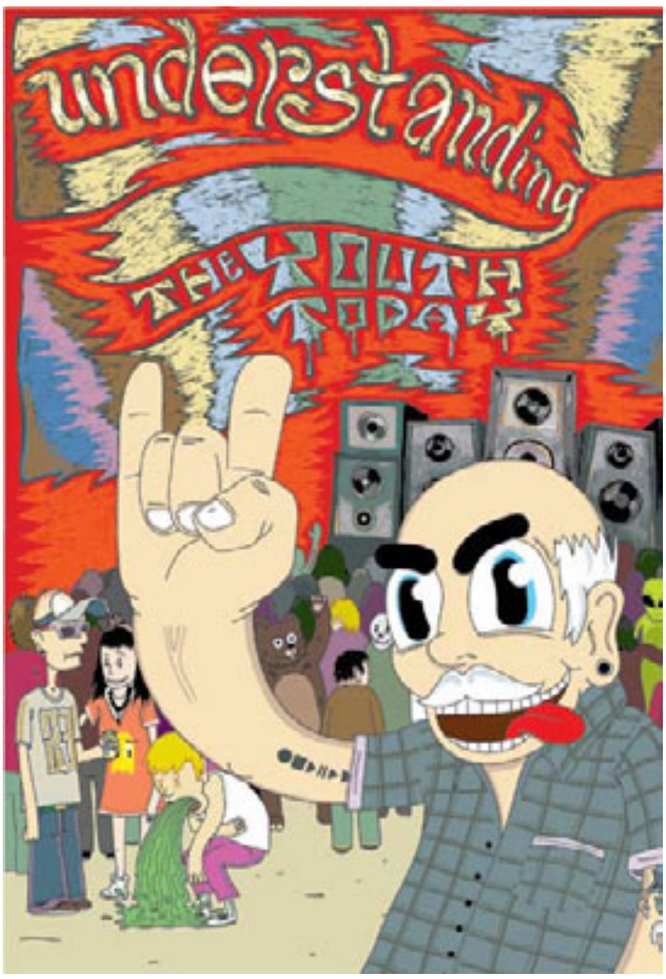
Η οδός Αλεξάνδρου Σβώλου, ανάμεσα στη «βαλκανική» Εγνατία και την «κοσμοπολίτικη» Τσιμισκή είναι... case study! Συγκεντρώνει όλα τα δυσεπίλυτα: είναι άχρωμη; ουδέτερη; χαρακτηριστική της αστικής αποξένωσης, όπου... «σε κε με» τι κάνει ο γείτονας, εγώ την πάρτη μου κοιτάω;

Τη λύση στην εξίσωση, έτσι για το κέφι τους, αποφάσισαν να δώσουν ο Francesco, ο Αλέξης, ο Νίκος, ο Φώτης, ο Θανάσης, ο Κώστας κι ο Ζήσης, που στη διαδρομή βρήκαν κι έναν... Ninja* να κρατάει τα πρακτικά. Ο πρώτος από τη Σαρδηνία (οργάνωση ντοκιμαντέρ), ο δεύτερος φοιτητής Μηχανολόγος, οι άλλοι τρεις δεμένοι στο γκρουπ AN.AN.AS. (ANεργοι, ANασφάλιστοι, ΑΣτεγοι) κι οι άλλοι δυο: Κοινωνικός Λειτουργός (μόλις πήρε το πτυχίο) και Πληροφορικάριος. Όλοι τους νοικιάζουν διαμερίσματα στη Σβώλου: Η Svolou TV (έτσι θα τη βρείτε στο YouTube) γεννήθηκε τον Δεκέμβριο κι έδωσε λόγο σε καταστηματάρχες, όχι για να διαφημιστούν, μα για να πουν την «ιστορία», τη δική τους και του δρόμου, σε νεανικά γκρουπ (στην ενότητα Svoloution), στο άγριο χιούμορ και στον... ντιπ αυθεντικό αυθορμητισμό των συντελεστών της. Πέταξαν στο Facebook το ερώτημα «Πώς νιώθετε όταν διασχίζετε την Αλεξάνδρου Σβώλου» κι η συλλογή απαντήσεων δεν ξεπέρασε μόνον τις ποσοτικές προσδοκίες, αλλά και τις ποιοτικές περιγραφές. Τελικά η οδός έκρυβε μυαλά που δεν «κάηκαν» μέσα στον χυλό της νεοελληνικής μιζέριας.

Αυτή η κινητικότητα έφερε το «Δείπνο της Άνοιξης» με σλόγκαν «Να ξαναγίνουμε ΓΕΙΤΟΝΙΑ», ο κύβος ερρίφθη και το στοίχημα μεγάλο. Οι περίοικοι στο μισό τμήμα του δρόμου (Αγγελάκη - Πλατεία Ιπποδρομίου) έχουν προσκληθεί πόρτα-πόρτα να κατέβουν τη Δευτέρα 28 Απριλίου στα πεζοδρόμια, με τα φαγητά, τα ποτά, τα πιάτα και τα μαχαιροπήρουνά τους και να γιορτάσουν όλοι μαζί, να ακούσουν μουσικές για όλα τα γούστα (ώς κι ένα μουσικό ποδήλατο έχει επιστρατευτεί!), να δουν τις εικαστικές παρεμβάσεις της νεανικής πρωτοβουλίας FEED (Freedom Expression Expanding Dubium), κόμικς, παραμυθατζούδες και... το πορτρέτο του Αλεξάνδρου Σβώλου να αναρτάται στον πιο «φιλικό» τοίχο, καθώς η γραφειοκρατία του δήμου είναι αξεπέραστη!

Όλα αυτά δεν είναι ελληνικές πατέντες: τα «δείπνα» είναι στην παράδοση των κατοίκων της Βαρκελώνης, της Σιένα, των ελβετικών χωριών, έγιναν και ευρωπαϊκός θεσμός με τις «Fêtes des Voisins». Τηλεοπτικές απόπειρες συνοικιών «δοκιμάζονται» στη Μαδρίτη και στη Γάνδη. Αλλά, όλη αυτή η πληροφόρηση έφθασε στη «Σβώλου TV» μετά τη δημιουργία της! Για την ώρα καμιά έπαρση δεν υπάρχει. Μόνον φαντασία, κέφι, γέλιο και συλλογική έμπνευση. Και βλέπουμε!

*Ninja: Κουκουλοκυκλοφορεί στο τέλος κάθε επεισοδίου.







Zofos
Τα σπάει!

12

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ-ΑΝΝΑΣ ΤΑΝΑΓΙΑ

Στην περίπτωσή του επιβεβαιώνεται το αξίωμα πως όταν το έμφυτο ταλέντο συνδυαστεί προσφυώς με θεωρητική κατάρτιση και πολλές εργατοώρες, η επιτυχία είναι αναπόφευκτη. Ως εντεκάχρονος πιτσιρικάς θυσίασε το χαρτζιλίκι του για να αγοράσει το πρώτο του σπρέι, ενώ μεταξύ σκέιτ και γκραφίτι μαθήτευσε δίπλα στον ζωγράφο Τάσο Γέροντα για να μυηθεί στην τέχνη του λαδιού. Ακολούθησε η γραφιστική σε Τεχνικό Λύκειο, σπουδές στην Καλών Τεχνών, ένα πτυχίο με «άριστα» και πολλοί βαμμένοι τοίχοι σε ξεχασμένα στενά της πόλης.

Ως εικοσιεπτάχρονος, πλέον, εικαστικός δανείζεται το όνομα που χρησιμοποίησε πρώτος ο Όμηρος για να περιγράψει το σκοτάδι του Άδη, καθώς μέσα από τις εξευγενισμένες, κόμικ μορφές των έργων του, αναδύεται μια απόκοσμη ζοφερότητα και μια κοσμική εικονολογία που σε παρασύρει να την ανακαλύψεις. Η δημιουργία είναι αναπόσπαστη σταθερά της καθημερινότητάς του, καθώς μοιράζει τον χρόνο του επιμελούμενος εξώφυλλα χιπ χοπ δίσκων, συμμετέχοντας σε εκθέσεις όπως η επικείμενη street art της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών, αλλά και βάφοντας αδιάκοπα τοίχους, κάτι που για εκείνον αποτελεί τη δημοκρατικότερη μορφή τέχνης.

Έως τέλη Απριλίου, έχεις την ευκαιρία να απολαύσεις από κοντά τα σανίδια σκέιτ που φιλοτέχνησε για το Propaganda Rolling co. Store (μην παραλείποντας να αφήσει το στίγμα του και στην πρόσοψη). Ψάξ' τον. Αν και zofos, το μέλλον του σπινθηροβολεί.

behance.net/zofos

Νις, Σερβία
Είναι ο νεοκαπιταλισμός, ηλίθιε!

13

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΥΚΟΥΜΑΚΑΣ









«Είστε Έλληνες; Μηχανικοί του ΑΚΤΩΡΑ;» είναι τα πρώτα λόγια του τελωνειακού περνώντας τα σύνορα από την ΠΓΔΜ στη Σερβία. Το ίδιο ρωτούν οι σέρβοι αστυνομικοί στον τροχονομικό έλεγχο ρουτίνας, λίγα χιλιόμετρα πιο κάτω. Και την ίδια ακριβώς ερώτηση ακούσαμε στην επιστροφή, από τους τελωνειακούς της δεύτερης βάρδιας στα νότια σύνορα της Σερβίας. Στη διαδρομή ώς την πόλη του Νις προσπερνάμε μόνο φορτηγά και μηχανήματα ελληνικών κατασκευαστικών εταιριών. Υπολογίζεται ότι στη χώρα δραστηριοποιούνται 250 ελληνικές επιχειρήσεις, οι περισσότερες στον κλάδο των κατασκευών και της ενέργειας. Οι ελληνικές επενδύσεις στη Σερβία, λένε τα οικονομικά φόρουμ, φθάνουν τα 2 δισ. ευρώ.

Το αυτοκίνητο τρέχει στον άδειο αυτοκινητόδρομο, ανάμεσα σε αχανείς χέρσες εκτάσεις, πρώην κολεκτίβες, με προορισμό βόρεια. Η άσφαλτος στενεύει μόνο στα σημεία όπου βρίσκονται σε εξέλιξη έργα οδοποιίας ή εκεί που δεν έχει ακόμη διανοιχτεί δρόμος, στο ύψος των χωριών με τα γυμνά από σοβά μετα-σοσιαλιστικά σπίτια.

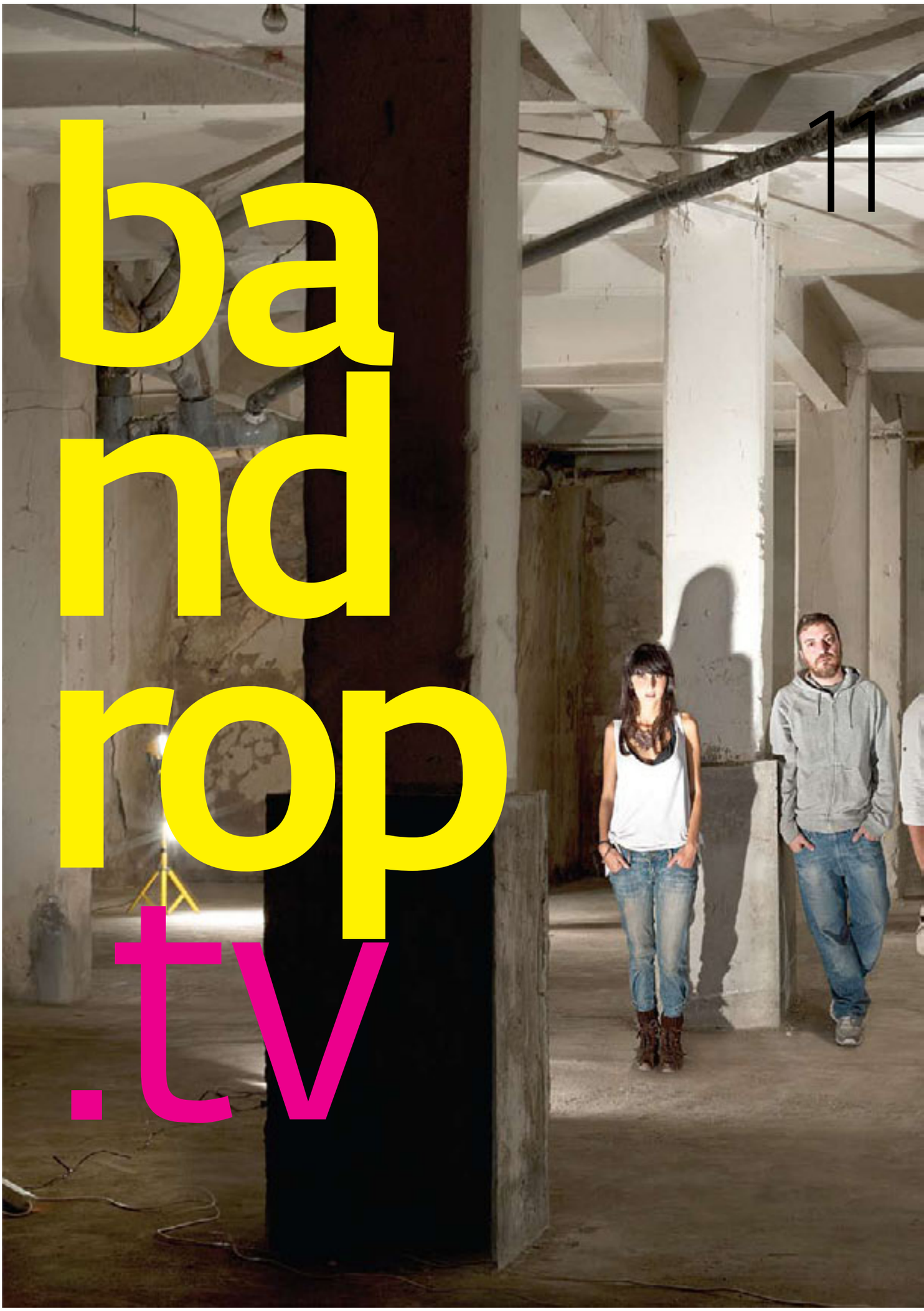
Το Νις είναι η μεγαλύτερη πόλη του σερβικού νότου με 300.000 κατοίκους. Βιομηχανικές μονάδες που καπνίζουν στα περίχωρα, φαρδιοί δρόμοι, γκρίζα οικοδομικά μπλοκ κατοικιών, που γίνονται πιο καταθλιπτικά εξαιτίας της οικονομικής ύφεσης που μαστίζει τη χώρα. Στα τέλη Μαρτίου συμπληρώθηκαν 15 χρόνια από τους βομβαρδισμούς της νατοϊκής επιχείρησης με την ειρωνική κωδική ονομασία «ευσπλαχνικός άγγελος», η οποία είχε ξεκινήσει χωρίς την έγκριση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ και σμπαράλιασε τη χώρα.

Οι βόμβες, που έπεφταν σαν χιόνι από τον ουρανό, συνεχίζουν να πληγώνουν τη Σερβία. Λίγους μήνες πριν, ρώσοι ειδικοί ολοκλήρωσαν την επιχείρηση καθαρισμού του αεροδρομίου του Νις από τις νατοϊκές βόμβες. «Η ομάδα "χτένισε" μια περιοχή περίπου 737.000 τ.μ., εντοπίζοντας και εξουδετερώνοντας με ασφάλεια 451 βόμβες διασποράς και άλλες εκρηκτικές ύλες», δήλωσε ο επικεφαλής του σερβικού Κέντρου Απονάρκοθέτησης, Πέταρ Μιχαήλοβιτς. Η επιχείρηση χρηματοδοτήθηκε από τη ρωσική κυβέρνηση με ποσό 6 εκ. ευρώ, καθώς οι δεσμοί της χώρας με τον Πούτιν είναι στενοί.

Στους δρόμους και τις ανοιχτές αγορές του Νις, στα φαστφουντάδικα που πουλάνε ψητά μπιφτέκια πίσω από τις στάσεις των λεωφορείων, στις πιάτσες των κίτρινων ταξί με τις νεοϋρκέζικες διαφημιστικές πινακίδες στην οροφή, όλοι στη σερβική πόλη παρακολουθούν τον τελευταίο καιρό στα μίντια τις εξελίξεις στην υπόθεση των πολιτικών δολοφονιών, που σημάδεψαν τη διακυβέρνηση Μιλόσεβιτς. «Η Σερβία πρέπει να βρεθεί αντιμέτωπη με το παρελθόν της, που είναι σκοτεινό και άσχημο, αλλά δεν είναι δυνατόν να προχωρήσει εμπρός, αν δεν αντιμετωπίσει το παρελθόν» δήλωσε στον τηλεοπτικό σταθμό TV Pink ο δικηγόρος Ράικο Ντανίλοβιτς, που εκπροσωπεί την οικογένεια δολοφονηθέντος δημοσιογράφου. Σπαράγματα σύγχρονης βαλκανικής ιστορίας. Όμως, τώρα φόβο και παράνοια στον σερβικό νότο επιφέρει η οικονομική κρίση, η ανεργία και τα υψηλά ποσοστά διαφθοράς στον κρατικό μηχανισμό. Το Σερβικό Προοδευτικό Κόμμα (SNS) του Αλεξάντερ Βούτσιτς, που κέρδισε με συντριπτικό ποσοστό τις βουλευτικές εκλογές του περασμένου Μαρτίου, πρέπει να αντιμετωπίσει την κρίση ρευστότητας και το οδυνηρό δημοσιονομικό έλλειμμα, καθώς και να μοχθήσει για την ένταξη της χώρας στην ΕΕ. Η Παγκόσμια Τράπεζα θέτει ως προϋπόθεση έγκρισης δανείου 250 εκ. δολαρίων στη Σερβία την αναδιάρθρωση των κρατικών επιχειρήσεων της χώρας. Ο επικεφαλής του οργανισμού στο Βελιγράδι, Τόνι Βερχέιτζεν, έδωσε πρόσφατα στην κυβέρνηση 9 μήνες διορία για την έναρξη μεταρρυθμίσεων και σκληρών μέτρων λιτότητας, ώστε «να αποφευχθεί το ελληνικό σενάριο». Από την πολιτική της νέας κυβέρνησης θα καθοριστεί και η νέα συμφωνία με το ΔΝΤ.

Μακριά από το κέντρο του Νις, στην ανατολική πλευρά της πόλης ακολουθώντας τις σιδηροδρομικές γραμμές, βρίσκεται το πιο απόκοσμο πολεμικό μνημείο. Το Τσέλε Κούλα («Πύργος των Κρανίων») στήθηκε στη μνήμη των πρώτων σέρβων επαναστατών του 1809 κατά των Τούρκων. Οι τελευταίοι κατέπνιξαν την εξέγερση και έχτισαν έναν πέτρινο πύργο με τα κρανία 952 Σέρβων, στον δρόμο που οδηγούσε προς τη Σόφια και την Κωνσταντινούπολη, για παραδειγματισμό. Εν τέλει, το μνημείο τόνωσε το ηθικό των Σέρβων κι έγινε το σύμβολο της ανεξαρτησίας τους. Σήμερα στον πύργο σώζονται 54 κρανία.

Βραδιάζει στο Νις και στον πρώτο όροφο του εμπορικό κέντρου της πόλης, ο ιδιοκτήτης του «Zohar Tattoo Studio» κεντάει δικέφαλους αετούς στα μπράτσα των Σέρβων. Έξω στον δρόμο ανάβουν τα φώτα στις πινακίδες των ελληνικών τραπεζών και στα περίχωρα της πόλης ξεκινά ένα καινούργιο αλισβερίσι. Μετανάστες, εγκλωβισμένοι στην Ελλάδα, περνούν στα Σκόπια και από εκεί στο σερβικό έδαφος, σχεδιάζοντας μέσω Βελιγραδίου να φθάσουν βόρεια στη Δυτική Ευρώπη. Στο Νις λειτουργεί κέντρο φιλοξενίας ασυνόδευτων ανήλικων μεταναστών, που ξεκίνησαν το μακρύ ταξίδι από την Ελλάδα, όμως σταμάτησαν εδώ. Στην τελευταία έκθεση της Frontex (Ιούνιος 2013), του ευρωπαϊκού οργανισμού για τη φύλαξη των συνόρων, περιγράφεται αύξηση 33% το 2012 στον αριθμό των μεταναστών που πέρασαν με τα πόδια από τα δυτικά Βαλκάνια (34.825 μετακινήσεις το 2012 έναντι 26.223 το 2011). Οι κοινωνικοί λειτουργοί στο Κέντρο του Νις μας είπαν ότι εκείνες τις μέρες τα παιδιά είχαν μεταφερθεί σε άλλο χώρο φιλοξενίας στο Βελιγράδι.


11
bandrop
.tv

14



Μια ιδέα που γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη τον Ιούνιο του 2013 φιλοδοξεί να μιλήσει, να δείξει και να αναδείξει τη μουσική και τους καλλιτέχνες με έναν τρόπο ολότελα διαφορετικό από ό,τι ξέρεις έως τώρα. Ζητήσαμε από την ομάδα ένα μανιφέστο σκέψης και δράσης. «Λατρεύουμε τους μουσικούς. Αγαπάμε τις ζωντανές, ειλικρινείς, ακατέργαστες performances. Προσκαλούμε ντόπιους και διεθνείς μουσικούς να παίξουν κομμάτια τους unplugged, τους βιντεοσκοπούμε, τους φωτογραφίζουμε και συζητούμε μαζί τους για τη δουλειά τους, και όχι μόνο. Οι τοποθεσίες των bandrop sessions επιλέγονται με βάση την ιδιαιτερότητά τους, χάρη στην οποία μπορούν να λειτουργήσουν όχι τόσο ως σκηνικό, αλλά ως ένας βασικός χαρακτήρας της δράσης. Το υλικό που προκύπτει αναδεικνύει τόσο τη μουσική όσο και την πόλη. Παρ' όλα αυτά, το bandrop δεν είναι ούτε οδηγός πόλης ούτε μουσικό περιοδικό. Είναι και τα δύο και τίποτε από αυτά.

Τα πρώτα bandrop sessions έχουν γίνει με τους Cayetano, Madeleine Peyroux, Mary's Flower Superhead, Φοίβος Δεληβοριάς, Polygrains και Sonny Touch. Το bandrop ετοιμάζεται ήδη να επεκταθεί στην Αθήνα, το Βερολίνο, την Κωνσταντινούπολη και αλλού. Μελλοντικά, θα επεκταθεί επίσης και σε άλλους τομείς σύγχρονης δημιουργίας, όπως τα εικαστικά και το design. Stay tuned!»

Το bandrop είναι οι Χρήστος Εξαρχόπουλος (οργάνωση), Κλεάνθης Μανωλάρας (ήχος), Monoscopic (οπτική επικοινωνία), Μωρίς Ραφαήλ (art direction / κινηματογράφηση), Ιωάννα Τοκμακίδου (οργάνωση), Χρυσή Τσιώτα (φωτογράφηση), Λυδία Χατζηιακώβου - ArtBOX.gr (οργάνωση, κείμενα).

www.bandrop.tv
facebook/bandroptv

Τούλα Πλούμη
Μάζα και εξουσία

15

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΤΖΙΝΟΥΔΗ



01



02



03



04



05

Πολύχρωμα ατσάλινα γλυπτά, πήλινες μάζες από μπούκλες και ασπρόμαυρες φωτογραφίες, 7 χρόνια ατομικών και ομαδικών εκθέσεων στην Ελλάδα, μετοίκηση στο Βερολίνο. Από το ατελιέ της, πέντε λεπτά από τον ποταμό Spree, η γενναία Ελληνίς αναλύει και αναλύεται.

«Αυτή την εποχή με απασχολεί πολύ το Bauhaus και το μοντέλο λειτουργίας που προτείνει. Γενικότερα όμως με απασχολεί η λειτουργικότητα στην τέχνη. Ένας τρόπος να διαχωρίσεις την τέχνη από το design είναι ότι η τέχνη δεν χρησιμοποιείται. Παρ' όλα αυτά, η τέχνη μπορεί να φέρει ίχνη λειτουργικότητας και διαδικασίας. Θέλω να πω ότι με ενδιαφέρει ο τρόπος λειτουργίας και πώς αυτός αποτυπώνεται στην τέχνη. Όπως επίσης έχει ενδιαφέρον όταν είναι ευανάγνωστος ο τρόπος σκέψης. Μου αρέσει, για παράδειγμα, ο τρόπος σκέψης και η μεθοδικότητα του Κανέτι στο βιβλίο "Μάζα και Εξουσία". Όπως επίσης και ο τρόπος σκέψης του Μπρους Νάουμαν στο έργο "A Cast of the Space Under My Chair".

»Το μέταλλο και πιο συγκεκριμένα το ατσάλι που χρησιμοποίησα στην τελευταία δουλειά είχε κάποιες δυσκολίες, ειδικά σε ό,τι αφορά το βάψιμο, αλλά αυτό συνέβη επειδή μου ήταν τελείως άγνωστο ως υλικό. Γενικά όμως ήταν σχετικά εύκολο στη χρήση του, δεν χρησιμοποίησα καθόλου οξυγονοκόλληση και μάλλον το χειρίστηκα περισσότερο σαν να ήταν χαρτί. Άλλα υλικά που χρησιμοποιώ είναι ο γύψος, έχω κάνει κάποια έργα με πηλό και πολυεστέρα και μου αρέσει πολύ το χαρτί, όχι μόνο σαν επιφάνεια για σχέδιο αλλά και γενικότερα σαν τρισδιάστατο υλικό.

»Η τέχνη είναι επαναστατική από μόνη της λόγω της σχέσης της με την εργασία. Οι καλλιτέχνες συχνά αναφέρονται στη "δουλειά" τους, όταν για κάποιον άλλο η δουλειά είναι κάτι τελείως διαφορετικό. Υπάρχει και η ατάκα "εγώ δεν δουλεύω, είμαι καλλιτέχνης". Και είναι αλήθεια αυτό που λέει ο Μακλούαν: "Ο πρωτόγονος κυνηγός ή ψαράς δεν δουλεύει, όπως σήμερα δεν δουλεύει ο ποιητής, ο ζωγράφος και ο διανοητής. Όπου εμπλέκεται ολόκληρος ο άνθρωπος, εκεί δεν υπάρχει δουλειά". Πολλές φορές σκέφτομαι ότι όλοι είναι καλλιτέχνες, με την έννοια ότι βλέπω πολλές πράξεις εικαστικού χαρακτήρα από ανθρώπους που δεν έχουν ιδέα από τέχνη.

»Εδώ και κάποιον καιρό μένω στο Βερολίνο, έχω έρθει για ένα εξάμηνο residency. Μένω στο Kreuzberg, από τις πιο αγαπημένες περιοχές των καλλιτεχνών. Σε ό,τι αφορά την καθημερινότητα, το Βερολίνο είναι πολύ πιο ήσυχο από την Αθήνα, αλλά μου λείπει πολύ ο καιρός της Ελλάδας. Η εικαστική σκηνή επίσης έχει πολύ ενδιαφέρον, καθώς είναι διεθνής και πολύ πιο μεγάλη από εκείνη της Αθήνας.

»Νομίζω ότι ο βιοπορισμός είναι το κυριότερο πρόβλημα των καλλιτεχνών. Υποθέτω πως οι δυσκολίες μετριάζονται για τον καλλιτέχνη που έχει διάθεση να κάνει πράγματα, να συνεργαστεί και να παραγάγει έργο. Ειδικά αυτή την εποχή επιβάλλεται να είμαστε θετικοί σε πιο εξωστρεφείς δραστηριότητες και συνεργασίες. Ο καλλιτέχνης της εποχής μας, από τη μια πλευρά, θυμίζει "one man band", από την άλλη, όμως, πρέπει να συνεργαστεί και με άλλους καλλιτέχνες, θεωρητικούς, γκαλερί...»

01 Άτιτλο, από τη σειρά Lines and Circles, 2012, σπρέι σε μεταλλικό φύλλο, 85 x 70 x 16 εκ.

02 «Masses of curls», 2010, λεπτομέρεια.

03 Άτιτλο, από τη σειρά Lines and Circles, 2012, σπρέι σε μεταλλικό φύλλο, 110 x 156 εκ.

04 Άτιτλο, από τη σειρά Lines and Circles, 2012, σπρέι σε μεταλλικό φύλλο, 70 x 100 εκ.

05 No1 (Molds), 2011, λεπτομέρεια.

The Shopranos

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΛΙΝΑ ΜΑΝΔΡΑΚΟΥ

01



02



03





Spring/Summer 2014 All Star Collection

Βάλε χρώμα στη ζωή σου, φόρεσε τα καινούργια σου All Star, φώτισε την γκαρνταρόμπα σου! Η Converse γιορτάζει το χρώμα με μία ανανεωμένη συλλογή All Star σε σχέδια και υλικά. Ανοιξιάτικη διάθεση, ένα ολοκαίνουργιο Chuck Taylor All Star Platform Plus σε νέα ... ύψη με την ενσωματωμένη πλατφόρμα 5 εκατοστών να προσθέτει μια πιο θηλυκή πινελιά σε ένα sporty σχέδιο, διάφορα patterns που θα λατρέψουν οι Converse fans! Γιατί, shoes are boring, wear sneakers!

converse.gr

01 Γυναικείο μπουφάν, Vans **02** Φούστα, Vans **03** Ανδρικό φούτερ, Vans **04** Τσάντα, Boss Woman **05** Ανδρικό τζιν G-Star Raw, FF Group **06** Γυναικείο παντελόνι Gas, FF Group **07** Γυναικείο παπούτσι Converse, FF Group **08** Παπούτσι WeSC, Prime Timers **09** Φόρεμα, La Pomme D'Eve

04



05



06



07



08



09





alkmini atelier

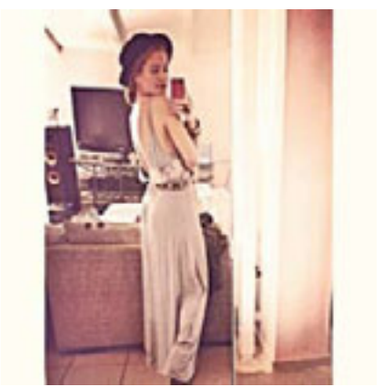
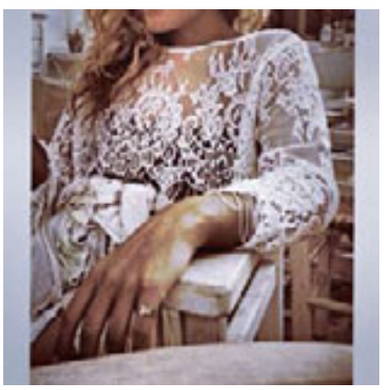
Μοναδικά υφάσματα υψηλής ποιότητας, μετάξια, μουσελίνες, δαντέλες, δόσεις λάμψης κόντρα στους καιρούς, κομψότητα, θηλυκότητα, ρομαντισμός. Είναι οι λέξεις-κλειδιά που χαρακτηρίζουν έναν νέο χώρο δημιουργικής μόδας στη Θεσσαλονίκη. Η Χρυσοστόμου Σμύρνης φιλοξενεί τη φαντασία της σχεδιάστριας Αλκμήνης, που υπογράφει διαχρονικά ρούχα και νυφικά με προσωπικότητα για όλες τις ώρες.

Χρυσοστόμου Σμύρνης 6,
Τ. 2314 017 964
www.alkmini.net

alkmini atelier Χρυσοστόμου Σμύρνης 6, 2314 017 964 www.alkmini.net **H&M** Σταδίου 49, 210 3212 920, www.hm.com/gr **Hugo Boss Hellas** Κεντρική διάθεση Αμερικής 19, Αθήνα, 216 9002 300 **BOSS Stores** Αμερικής 19, Κολωνάκι, 210 3389 080, Κυριαζή 15, Κηφισιά, 210 8011 503, Λαζαράκη 20, Γλυφάδα, 210 8986 378, Δαιδάλου 6, Ηράκλειο Κρήτης, 2810 241 047 **BOSS Shop** Attica at Golden Hall, Μαρούσι, 211 1814 322 **Korres** 2130 188 837 **La Pomme D'Eve Thessaloniki** lapommedeve.eu **Prime Timers** Λαμίας 6 & Κων/πόλεως, Ταύρος, 210 5765 920 **Vans store The Mall Athens,** Ανδρέα Παπανδρέου 35, Μαρούσι, 210 6198 418 **Vans shop in shop:** Attica, CityLink, Πανεπιστημίου 9, Αθήνα **Vans shop in shop:** Attica, Mediterranean Cosmos, 11ο χλμ Ε.Ο. Θεσσαλονίκης - Μουδανιών, Θεσσαλονίκη **Vans Κεντρική διάθεση** VF Hellas 210 3449 300

Insta#souler

Στον δρόμο κυκλοφορούν τα καλύτερα εντιτόριαλ μόδας και το insta#soulgirl και μάχιμη instagramer Τίτη Κατέρη παρατηρεί και αποθεώνει ατομάρες και look που μεταμορφώνουν το πεζοδρόμιο σε πασαρέλα.

@tonidodilaki

Η Τόνια είναι το ελεύθερο και ανέμελο σχεδιαστικό μυαλό που βρίσκεται πίσω από τις boho, αέρινες, θηλυκές, ρομαντικές δημιουργίες του brand Nidodileda. Φωτογραφίες με vintage αισθητική και μια εύθραυστη ομορφιά σε κάθε στιλιστική λεπτομέρεια και εμφάνιση. Insta#tip: Φτερά (άλλωστε είναι το σήμα κατατεθέν του brand), δαντέλες, κιμόνο και αιθέριες δημιουργίες. Ξέρω, θα πεις ότι αποτελεί γυναικεία υπόθεση αυτό το account, αλλά θα έχεις κάνει λάθος. Ο θαυμασμός σε οτιδήποτε ωραίο δεν έχει φύλο και σίγουρα θα ξετρελαθείς με τις φωτογραφίες της.





@riri_kal

Μια εκρηκτική κοκκινομάλλα που ακολουθεί τη μόδα και τα trends χωρίς να χάνει ίχνος από την προσωπικότητά της. Με ιδιαίτερη αγάπη στους νέους έλληνες σχεδιαστές και με φόντο τις όμορφες γωνίες της Θεσσαλονίκης, σου προτείνει σύνολα και στιγμές μέρα και νύχτα. Insta#tip: Μεγάλη ποικιλία selfie φωτογραφιών με μικρές αλλά χαρακτηριστικές πινελιές ατόφιου καθημερινού στιλ και εκκεντρικές λεπτομέρειες που απογειώνουν κάθε εμφάνιση.





@cruzemark

Τι μπορεί να πει κανείς για την Miss Cruzemark; Ανατρεπτική, ευφυέστατη, με μοναδική αίσθηση του στιλ και της μόδας και λατρεία για τις streetstyle φωτογραφήσεις. Κάθε φωτογραφία και μια διαφορετική στιλιστική πρόταση, που έχουν κύριο χαρακτηριστικό τη μίξη των trends και την τόλμη των συνδυασμών σε φαινομενικά αταίριαστα αξεσουάρ και ρούχα. Insta#tip: Πέρα από τις ψαγμένες fashionistas, που θα έπρεπε να ακολουθήσουν αυτό το account, το αντρικό κοινό μπορεί να ξεκλέψει ιδέες και στιλ από τις αντρικές streetstyle φωτογραφίες-προτάσεις.

Αγαπάς το instagram και τη μόδα; Παρατηρείς τα ρούχα, τις λεπτομέρειες, τα αξεσουάρ και το dress code των παιδιών του δρόμου; Θέλεις να γίνεις ο curator και να στήσεις το #instasouler του επόμενου μήνα; Στείλε στο info@soulmag.gr τις προτάσεις-εικόνες σου με τις απαραίτητες λεξάντες και φτιάξε το δικό σου #instasouler editorial.

Insta #souler





@stylelove

Η Ξένη Κουβέλη είναι η μία από τους δύο δημιουργούς που υπογράφουν τις υπέροχες τσάντες του ανερχόμενου brand Thalatta Concept. Δημιουργική και με ιδιαίτερη ικανότητα να μπερδεύει πολυτελή υφάσματα και casual ρούχα, συμπληρώνει κάθε της σύνολο με μία από τις printed τσάντες της από δέρμα και ταφτά. Insta#tip: Μοναδική και εναλλακτική αίσθηση του στιλ. Σίγουρα θα ερωτευτείς κάθε της δημιουργία και θα κλέψεις ιδέες για τις καθημερινές σου εμφανίσεις πρωί και βράδυ.





@nazezhda

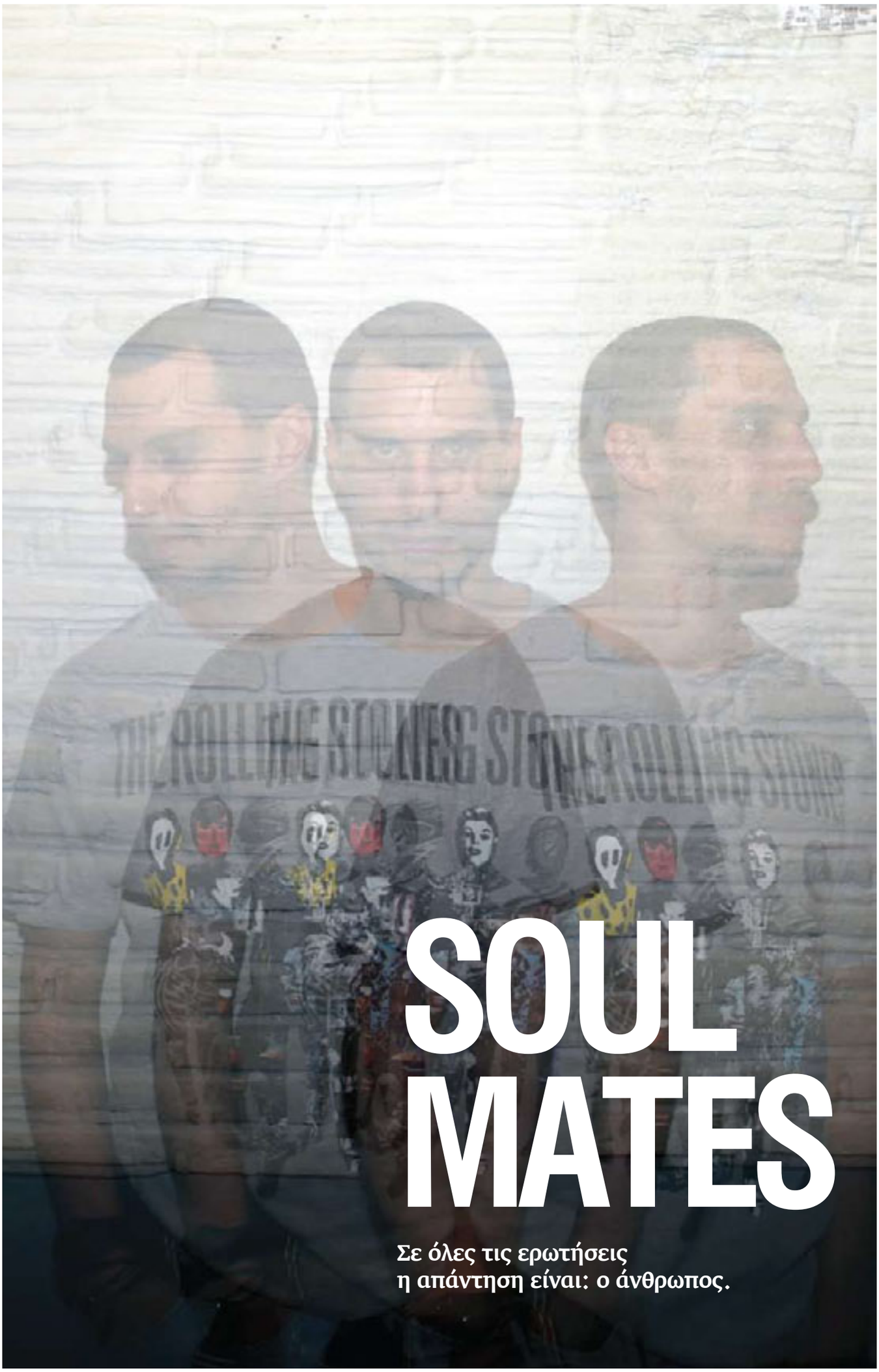
Με punk, goth και λιτές γραμμές που αντιπροσωπεύουν τις δημιουργίες και το στιλ της, η @nazezhda είναι η ανερχόμενη σχεδιάστρια των πλέον αναγνωρίσιμων ρούχων για τον χειμώνα που μας πέρασε (με τις midi φούστες από ψεύτικο δέρμα και τα παντελόνια με φερμουάρ). Πολύ μαύρο, λίγο μπορντό, άσπρο και γκρι είναι τα χρώματα που αποτελούν τη χρωματική παλέτα των συνόλων της. Insta#tip: Αν δεν σου αρέσει και τόσο το κοριτσίστικο στοιχείο στο ντύσιμο, βρίσκεσαι στο σωστό account. Κάθε της φωτογραφία αποπνέει ένα σέξι μυστήριο που πολλές γυναίκες θα ήθελαν να έχουν σε κάθε τους εμφάνιση.





@fashion_mariac

Η γλυκιά Μαρία είναι η κοπέλα της διπλανής πόρτας που με τις κατάλληλες στιλιστικές πινελιές μετατρέπεται σε fashion trendsetter και σου προτείνει καθημερινά σύνολα με χρώμα και φαντασία, και το καλύτερο αξεσουάρ για όλες τις γυναίκες: ένα ζεστό γλυκό χαμόγελο. Με μεγάλη αγάπη στα χρώματα και στα mix and match σύνολα. Insta#tip: Fashion blogger με συνεχείς προτάσεις, σύνολα και ιδιαίτερη αγάπη στα παπούτσια, στα κοσμήματα και σε οτιδήποτε λατρεύουν οι γυναίκες και έχει να κάνει με τη μόδα. Φόντο στις φωτογραφίες της, τα υπέροχα χρώματα της πόλης ή της φύσης.



SOUL MATES

Σε όλες τις ερωτήσεις η απάντηση είναι: ο άνθρωπος.

Γιώργος Τσιλιπάκος

God spin you, dance emperor!

Αν το «Houze» είναι για τη Θεσσαλονίκη το Α και το Ω της dance σκηνής, τότε τα γράμματα Γ και Τ είναι δικά του. Γιατί αυτό το παιδί είναι που ρυθμίζει τα στροφόμετρα και στον ρυθμό του δονείται το σύμπαν.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΛΟΥΚΗΣ



Πρώτη φορά που μίξαρες ενώπιον κόσμου! Ποια χρονιά; Πού; Τι έπαιξες; Πόσο τρακ κουβαλούσες; Στο «Stala», στη Νίκης, το 2001. Έπαιξα μόνο house μουσικές, αυτά τα λίγα που είχα. Έτρεμα σαν ψάρι, δεν μπορούσα να αφήσω τη βελόνα πάνω στον δίσκο.

Πώς εξελίχθηκες, ως ακροατής, πρώτιστα, και μετά ως «παίκτης»; Πόσο και προς τα πού ψάχτηκες, μέχρι να καταλήξεις στο προσωπικό σου στιλ; Νομίζω, έγινε ταυτόχρονα. Πιτσιρικάς, άκουγα πάρα πολλά πράγματα, από μέταλ μέχρι ποπ. Αλλά, όταν ξεκίνησα να παίζω μουσικές, άρχισα να ψάχνομαι και πολύ περισσότερο. Από πάντα αγαπούσα την ηλεκτρονική μουσική, σχεδόν σε όλα της τα παρακλάδια, και εκεί επικεντρώθηκα.

«Αυτά που θέλει ο κόσμος» ή «κουφάλες, όσο και να χτυπιέστε, το groove μου είναι το groove μου, και όποιος γουστάρει»; Ο συνδυασμός κάνει την επιτυχία. Τους φτιάχνεις για να σε φτιάχνουν! Ένας dj είναι καλός όταν καταλαβαίνει τι του γίνεται και ανταποκρίνεται ανάλογα χρησιμοποιώντας την προσωπική του δεξιοτεχνία, είτε παίζει ένα είδος είτε παίζει διάφορα!

Πώς είναι να γυρίζεις σπίτι για ύπνο, όταν οι άλλοι ξυπνούν για δουλειά; Σε πιάνει δηλαδή η νόσος της νορμάλ ζωής; Έχει ημερομηνία λήξης αυτό που κάνεις ή είσαι αποφασισμένος να σπινάρεις, γιατί δεν υπάρχει ζωή χωρίς μουσική;
Ελάχιστες φορές έχω πιάσει τον εαυτό μου να ζηλεύει να κοιμηθεί νορμάλ ώρες σαν όλους τους υπόλοιπους. Μετά σκέφτομαι πόσο γαμάτα πέρασα το προηγούμενο βράδυ ενώ έπαιζα μουσική και τα ξεχνάω όλα! Θα το κάνω για όσο αντέχουν τα αφτιά μου και το κορμί μου, γιατί όντως δεν υπάρχει ζωή χωρίς τη μουσική!

Φτιάξε μου ένα mixtape με 10 all time classics σου. Bent - Always (Ashley Beedle Mix) / Kings of Tomorrow - Finally / Ananda Project - Falling For You (G Pal Remix) / Angie Stone - I Wish I Didn't Miss You / Stevie Nicks - Edge Of Seventeen / Fleetwood Mac - The Chain / The Source - You've Got the love / Frankie Knuckles - Tears / Supertramp - School / Aril Brikha - Groove La Chord.

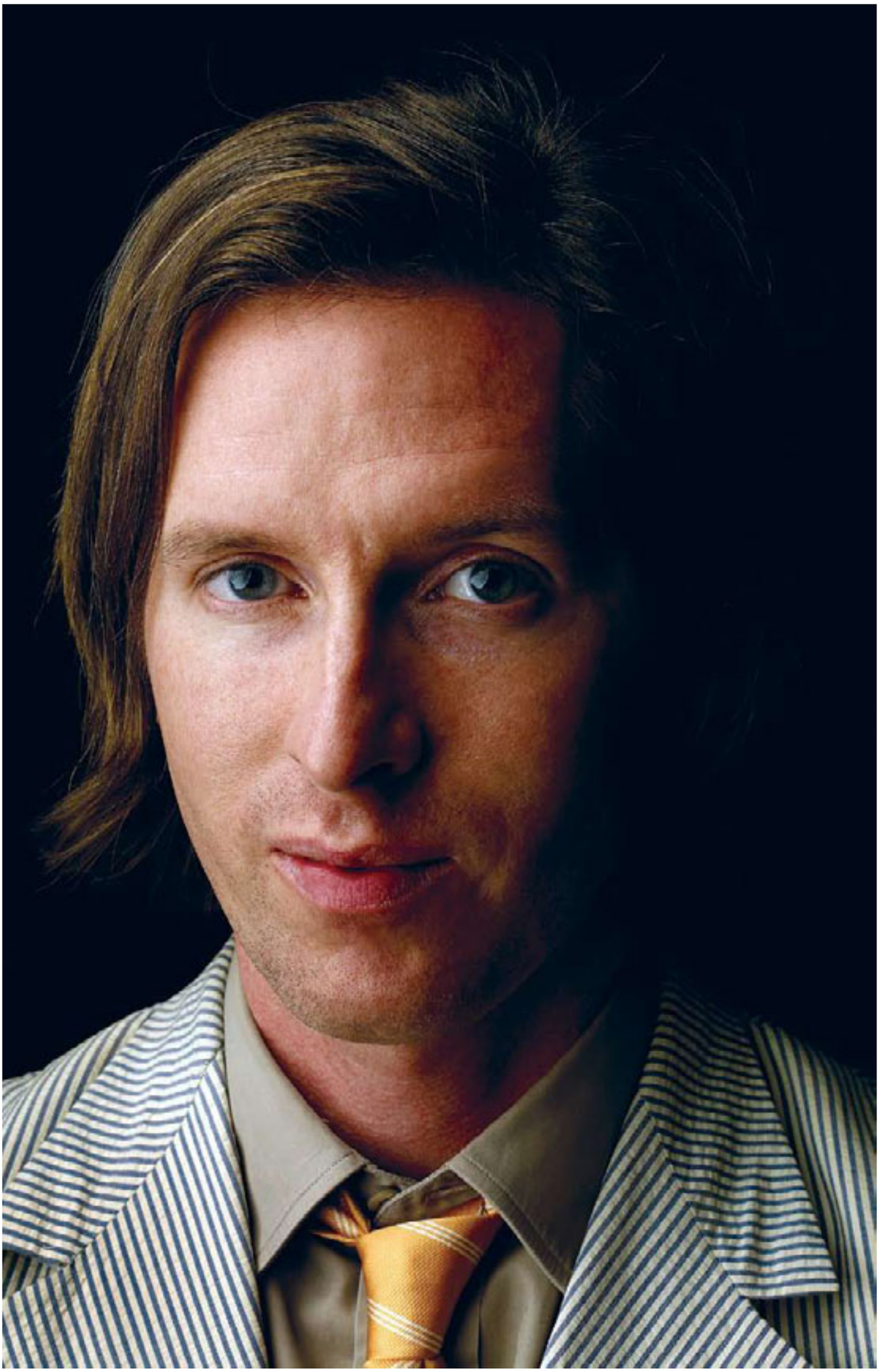
Και δώσε άλλο ένα με 10 currents από ολόφρεσκα κολλήματά σου! Valeron feat Benji. - My Life (Petrons Odin Remix) / Uner - Undisclosed / David Mayer - Lead / Rachel Row - L Square / Jobb and Corco - Feel The Boogie / Marvin Gaye and Tammy Terrell - If This World were Mine (George Vala Remix) / Playmode - Hypnotic / Luke Pompey, Made To Move - Nu Skool (Kreature Remix) / Loulou Players and Kolombo - We Gonna Use what we Got (The Deepshakerz Rework) / Mister Djs - Numbers (Deep House Mix).

Υπάρχει θεσσαλονικιώτικη σκηνή; Ποιοι είναι οι παίκτες που τους δίνεις ρισπέκτ και γιατί; Υπάρχει και μάλιστα πολύ καλή! Από πάντα η Θεσσαλονίκη έβγαζε καλούς δισκοπαίκτες! Junior Pappa και παικτικά και παραγωγικά, Antonio (μέντορας και λόγος που παίζω μουσική), Ison γιατί δεν έχω ακούσει ποτέ μέτριο σετ και Detlef για τη μέχρι τώρα απίστευτη πορεία του παγκοσμίως.

Δώσε μου ετικέτες που οι κυκλοφορίες τους σε μαγεύουν. Είμαι μεγάλος φαν της Defected, της Kompakt και της Suara.

Πού πάει η dance σκηνή; Διακρίνω τέλμα και κούραση σε σχέση με το κάψιμο του '90 και των early zeros ή ιδέα μου είναι; Και από πλευράς κόσμου, και από πλευράς τραγουδιών, και από πλευράς σαβουρodjs, όπου αποθεώνονται με τα ψέματα. Έζησα τα τέλη 90s και τα early 00s, για να είμαι ειλικρινής, στην club σκηνή. Υπήρξε τεράστια στασιμότητα για σχεδόν μία δεκαετία, αλλά τα πράγματα, νομίζω, αλλάζουν. Ο κόσμος που έχει τη διάθεση να ακούσει μουσικές βαρέθηκε την κασέτα και ακούει και άλλα πράγματα πέρα από το τι του πασάρει κάθε μαγαζί και κάθε ραδιόφωνο. Μουσικά, άρχισε πάλι να υπάρχει λίγη έμπνευση στους παραγωγούς, λόγω, βέβαια, και των προγραμμάτων παραγωγής που μπορείς να κάνεις ό,τι γουστάρεις πλέον. Αυτό που λες όμως για τους σαβουρodjs, δεν μπορώ να σου το αντικρούσω. Ισχύει και μάλιστα σε τεράστιο βαθμό!


THE ROLLING STONES



Way out Wes (Anderson)!

Από το «Bottle Rocket» έως το «Ξενοδοχείο Grand Budapest», το σινεμά αυτού του αγοριού δεν είναι τίποτα άλλο πέρα από μια προσπάθεια απόδρασης των ονείρων και του ρομαντισμού από το υποσυνείδητο στην πραγματικότητα.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΤΑΣΟΣ ΡΕΤΖΙΟΣ



Rushmore

Κατά έναν περίεργο και πάντως απροσδιόριστο λόγο το σινεμά που κάνει ο Γουές Άντερσον, αυτό το περίεργο κράμα ενδοσκοπικού κινηματογραφιστή και αγχωμένου Πίτερ Παν, στέκει σε κάθε εποχή επίκαιρο, άμεσο και πάντα ενδιαφέρον. Ίσως γιατί ακριβώς δεν έρχεται από κάποια εποχή, αλλά μονάχα από όνειρα, ίσως γιατί το να ενηλικιώνεσαι και να ψάχνεις για το καταφύγιο της αγάπης είναι ένα διαχρονικό μοτίβο, ίσως πάλι γιατί απλώς το σινεμά χωρίς όρια δεν έχει εποχή...

Το σύμπαν του Γουές Άντερσον, όσο περίεργο, ιδιαίτερο ή ακόμα κι εκκεντρικό αν είναι, έχει σαφή και αναγνωρίσιμα χαρακτηριστικά που σε κάνουν να εισχωρείς σε αυτό αμαχητί και χωρίς ενδοιασμούς, έχοντας πάντα ένα γλυκό χαμόγελο. Αυτό το σινεφίλ χαμόγελο είναι που όχι μόνο κάνει τις ταινίες του Άντερσον μια κλειστή, μόνο για μυημένους, από τη μια, κοινότητα αισθήσεων (και παραισθήσεων), αλλά που την ίδια στιγμή, από την άλλη, απλώνει μια τόσο ξεχασμένη οικειότητα. Οικειότητα που συνήθως έχει να κάνει με ρομαντικούς έρωτες, με την απόλυτη πίστη, με τη θυσία και την υπέρβαση ως μοναδικό δρόμο για να βρεθείς στο μεδούλι της ύπαρξης, που ίσως και να είναι η συνάντηση με τον άλλον.

Όνειρο Νο1: «Rushmore»

Παρότι ο Άντερσον και η παρέα του (που από τότε περιελάμβανε κυρίως τους αδελφούς Ουίλσον και λίγο αργότερα τον Τζέισον Σβάρτσμαν, τον Μπιλ Μάρεϊ και αρκετούς ακόμα) «ανακαλύφτηκαν» στο Σάντανς με μια μικρού μήκους ταινία που αργότερα... μεγάλωσε («Bottle Rocket»), ήταν το «Rushmore» που έκανε ευρύτερα γνωστό αυτό το ιδιαίτερο σινεμά και τον ακόμα πιο ιδιαίτερο τρόπο να διηγείσαι απλές ιστορίες.

Βέβαια, κοιτώντας από το σήμερα, αυτή η ταινία, γραμμένη μαζί με τον Όουεν Ουίλσον, μοιάζει περισσότερο... φωνακλάδικη και λιγότερο υπόγεια από τις επόμενες ταινίες του Άντερσον. Ίσως γιατί προέρχεται από ένα συγκεκριμένο κομμάτι του δικού του παρελθόντος, όταν πήγαινε κι αυτός σε ένα καλό κολέγιο, όπου η διαφορετικότητα, το έκκεντρο, η πλάγια ματιά στα πράγματα, απλώς δεν υπήρχαν ως επιλογή, αν ήθελες να ολοκληρώσεις τις σπουδές.

Τι ανακάλυπτε, όμως, ο κόσμος του σινεμά και ο Μάρτιν Σκορσέζε αυτοπροσώπως; Ο πρώτος μια κινηματογραφική γραφή υποδόρια, έναν κινηματογράφο του υπονοούμενου, όπου για πρώτη φορά ένας κόσμος λίγο παστέλ, λίγο ιμπρεσιονιστικός και πολύ απρόβλεπτος, θα έβρισκε τη θέση του και πέρα από εφηβικές μπαλαφάρες. Ο δεύτερος τον διάδοχό του, όπως είπε, κι έναν κινηματογραφιστή με γραφή ασυνήθιστη, πυρετική στον ρυθμό της, γεμάτη μουσικές και χρώματα και με μια διαρκή αναζήτηση της αγάπης σε έναν κόσμο που μοιάζει να την έχει πολλαπλώς ξεχάσει. Ναι, είχε δίκιο ο Μάρτιν, αυτός ο νεαρός, που εύκολα τον περνούσες για νερντ, είχε όλα όσα το σκορσεζικό σύμπαν απαιτεί!

Όνειρο Νο2: «Οικογένεια Τένενμπαουμ»

Τρία χρόνια μετά, ο Άντερσον εισέρχεται στη νέα χιλιετία με ένα παλιό αίτημα: η οικογένεια είναι το ζητούμενο, όμως, σε αντίθεση με τους νέους έλληνες σκηνοθέτες, ο Άντερσον δεν φανερώνει τις δυσλειτουργίες της ως μια παθογένεια, αλλά τις αγκαλιάζει ως μη συγγνωστά λάθη και χτίζει πάνω σε αυτές νέες σχέσεις, νέες συνθήκες, νέα αγάπη. Γιατί τόσο στην «Οικογένεια Τένενμπαουμ», όσο και σε όλες του τις ταινίες, η αγάπη είναι ο υπέρτατος λόγος για να φτιάχνονται αυτές οι εικόνες, για να δημιουργούνται αυτές οι ταινίες.

Ο Άντερσον αρχίζει να χτίζει με πιο στέρεα υλικά το σύμπαν που λέγαμε παραπάνω, δίνει σχήμα και μορφή στην ουσία της κινηματογραφικής του σκέψης κι επιπρόσθετα, εδώ, έχει την ευκαιρία να εντάξει και άλλους, παλιότερους ηθοποιούς στον κόσμο του. Αυτοί οι τελευταίοι, ωστόσο, είναι και οι ίδιοι φορείς του πλάγιου βλέμματος - ο Τζιν Χάκμαν και η Αντζέλικα Χιούστον κι αν έχουν παίξει με τους κώδικες, χωρίς να τους ανατρέπουν, αλλά απλώς λιγάκι να τους αποσταθεροποιούν.

Ευκαιρία να πούμε εδώ -που θα έλεγε και κάποιος ήρωας του Άντερσον- ότι ένα από τα πιο εντυπωσιακά στοιχεία των ταινιών αυτού του ιδιαίτερου αφηγητή εικόνων είναι πως όλος αυτός ο παράλογος, ενίοτε σκληρός και οπωσδήποτε άδικος κόσμος δεν αποτελεί στόχο, δεν ανατρέπεται με κάποιο εξαρχής σχέδιο κατάληψής του. Οι ήρωες κατοικούν σε αυτόν ως στοιχεία του παραλογισμού του, τον ανέχονται με μια αλεγκρία ου μην και ελαφράδα, αλλά, όταν βρίσκουν έναν (πολλές φορές εξίσου παράλογο) λόγο ύπαρξης, κάνουν τα πάντα για να τον προσεγγίσουν. Κι αν χρειαστεί να ανατινάξουν από μια οικογένεια μέχρι τον πλανήτη, θα το κάνουν.


The Life Aquatic with Steve Zissou

«η αγάπη είναι ο υπέρτατος λόγος για να φτιάχνονται αυτές οι εικόνες, για να δημιουργούνται αυτές οι ταινίες»

Όνειρο No3: «Υδάτινες ιστορίες»

Τότε που στην Ελλάδα παίρναμε το ευρωπαϊκό και οργανώναμε φαραωνικές ολυμπιάδες, μια μικρή μειοψηφία σινεφίλ είχε αρχίσει ήδη να σχηματίζει την άτυπη ομάδα θαυμαστών του Γουές Άντερσον και να περιμένει πώς και πώς τις «Υδάτινες ιστορίες» του ή αλλιώς το «The Life Aquatic with Steve Zissou», με τον Μπιλ Μάρεϊ να αποτελεί πλέον κομβικό σημείο της αντερσικής μυθολογίας.

Μια φιλία που χάθηκε από έναν μυθικό καρχαρία είναι η αφορμή, αλλά ο μανιασμένος πόλεμος του Στιβ Ζισού ενάντια σε αυτό το πλάσμα θα γίνει με τη σειρά του αφορμή να στηθεί άλλη μια οικογενειακή ιστορία. Εδώ η φιλία και η οικογένεια μπλέκονται, ο Άντερσον, όπως και ο ιδιοσυγκρασιακός ήρωάς του, αμφιταλαντεύεται για το τι είναι σπουδαιότερο, μέχρι που η ώσμωση της περίεργης παρέας εν πλω κάνει τα πράγματα ξεκάθαρα: οικογένεια οφείλεις να ανακαλύπτεις και να δημιουργείς παντού!

Ξεκάθαρα, βέβαια, τρόπος του λέγειν: παρέα με μουσικά κομμάτια μοναδικά, που μοιάζουν να ορίζουν και την ίδια την αφήγηση, με διαλόγους περισσότερο υπερβατικούς από ποτέ και με τη νωχελική παραίτηση της ερμηνείας του Μάρεϊ να διαπερνά τις εικόνες, αυτό το φιλμ του Άντερσον μοιάζει να προσπαθεί να χωρέσει ό,τι τρελή φαντασία διέθετε τότε ο δημιουργός του.

Όνειρο No4: «The Darjeeling Limited»

Όμως, στο «The Darjeeling Limited» του 2007 ο Άντερσον γίνεται ξεκάθαρος. Ένας θάνατος πατέρα και τρία αδέλφια (Όουεν Ουίλσον, Έντριαν Μπρόντι, Τζέισον Σβάρτσμαν) που ταξιδεύουν στην Ινδία, εδώ δεν υπονοείται τίποτα, απλώς όλα υπάρχουν δηλωμένα. Ο σκοπός του ταξιδιού μπορεί, βέβαια, να είναι η ουσιαστική γνωριμία των αδελφών, αλλά αυτό προκύπτει, μιας και οι ήρωες του Άντερσον συνήθως δεν έχουν ή έχουν ξεχάσει τον σκοπό τους.

Περισσότερο από κάθε άλλη ταινία, αυτό το εξωτικό διαμάντι του Άντερσον είναι φορτωμένο με σύμβολα, από βαλίτσες μέχρι γνωστές μορφές σε cameo εμφανίσεις και από τσάι μέχρι πνευματιστικές ενδοσκοπήσεις. Βοηθούντος και του θέματος, η οθόνη πλημμυρίζει από χρώματα, από αλλαγές, από ξεπέρασμα ορίων... Μια οικογένεια που ψάχνεται στην Ινδία, κάποιες άλλες που έμειναν πίσω, μια γλυκιά απροσδιοριστία και μια διάχυτη μελαγχολία, αυτό είναι τούτη η ταινία.

Ένας λόγος παραπάνω εδώ για την αίσθηση οικογένειας που ενσταλάζει έτσι κι αλλιώς στη διαδικασία παραγωγής των ταινιών του ο Άντερσον. Ίσως γιατί έτσι αισθάνεται ασφάλεια ο ίδιος, ίσως γιατί έτσι αισθάνονται ασφάλεια οι συνεργάτες και οι ηθοποιοί του, χαρακτήρες, ιδιότητες και άνθρωποι συμμετέχουν, από πλήρη συμμετοχή μέχρι ένα πέρασμα, σε όλες του τις ταινίες, με αποκορύφωμα, βέβαια, την τελευταία. Δεν χρειάζεται να δεις τις ταινίες του Άντερσον για να αντιληφθείς την κυρίαρχη προβληματική του, απλώς διαβάζεις τα ζενερίκ.

Όνειρο No5: «Ο έρωτας του φεγγαριού»

Πηγαίνοντας τα όριά του ακόμα παραπέρα, ο Άντερσον έφτιαξε το 2009 το animation «Fantastic Mr Fox», με τον Τζορτζ Κλούνεϊ και τη Μέριλ Στριπ να ενώνουν τις φωνές τους με το γνωστό συνεργείο της παρέας. Εδώ μπαίνει με μεγαλύτερη ένταση ένα στοιχείο που στο εξής θα καθορίσει περισσότερο το κινηματογραφικό σύμπαν του σκηνοθέτη: η εκκεντρικότητα ή, αν θέλετε, το... ξεροκέφαλο των ηρώων γίνεται κάτι σαν επαναστατική δράση, καταλύτης για την αυτοσυνείδησή τους.

Αν και το animation τού δίνει δυνατότητες που δεν τις είχε στις άλλες ταινίες και αν και θα περίμενε κανείς από έναν τέτοιο εικονοκλάστη... παπάδες, ο Άντερσον μοιάζει εδώ να ελέγχει απόλυτα ρυθμό, ορμές και φαντασία και να εστιάζει στο σενάριο και στους διαλόγους.

Ο Άντερσον ωριμάζει και μεγαλώνει και, αν κρίνουμε από τη μάλλον καλύτερη ταινία του, το προπέρσινο «Ο έρωτας του φεγγαριού»



The Darjeeling Limited


Moonrise Kingdom


Grand Budapest Hotel

«το... ξεροκέφαλο των ηρώων γίνεται κάτι σαν επαναστατική δράση, καταλύτης για την αυτοσυνείδησή τους»

(Moonrise Kingdom), αυτό τον πικραίνει ελαφρώς. Αναζητώντας, όπως και το προσκοπάκι του, την ολόδική του Γη της Επαγγελίας, αφήνει τον λυρισμό του όσο μπορεί πιο ελεύθερο από τα σωτήρια για την ψυχική του ισορροπία δεκανίκια του κυνισμού και ποντάρει τα ρέστα του στα πιο αγνά των αισθημάτων. Ένας παράταιρος και πρώιμος έρωτας ανατρέπει τα πάντα, πλέον ο Άντερσον δεν φοβάται τα ρίσκα, αλλά ούτε τη στρωμένη αφήγηση, ανοίγεται στον ρομαντισμό και στήνει πλέον εκεί το καλυβάκι του. Όμορφα αλλά όχι ζαχαρωμένα, ποπ αλλά όχι σαχλά, έκκεντρα αλλά όχι σουρεαλιστικά, τα πλάσματα και οι καταστάσεις του Άντερσον μοιάζει να φτιάχνουν ένα καταφύγιο για όσους έχουν την ανάγκη να μην εξηγήσουν τι είναι αυτό που τους τρώει. Πάντως, για να γίνει λόγος και για αυτές, οι μικρού μήκους ταινίες που κάνει κατά παραγγελία ή όχι ο Άντερσον μοιάζουν να είναι αυτές που προβάλλουν αυτό που τρώει εξαρχής τον σκηνοθέτη: πώς, δηλαδή, συμπυκνώνεις έναν ολόκληρο κόσμο, τελείως βγαλμένο από το μυαλό σου, σε αντίστιξη με τον πραγματικό, σε όσο το δυνατόν μινιμαλιστικές μορφές.

Όνειρο Νο6: «Ξενοδοχείο Grand Budapest»

Το «Ξενοδοχείο Grand Budapest», η τελευταία του ταινία, έχει πρόσθετο ενδιαφέρον, αφού μοιάζει να απομακρύνεται από το κυρίαρχο μοτίβο των ταινιών του (εδώ, για παράδειγμα, κανένας μεγάλος έρωτας δεν κινεί τα νήματα της ιστορίας), αλλά, επίσης την ίδια στιγμή, μοιάζει και σαν να συναιρεί όλο του το δημιουργικό σύμπαν. Ό,τι έχετε αγαπήσει από το σινεμά του Άντερσον είναι εδώ και με το παραπάνω: ένας κόσμος ελαφρώς σαν ψεύτικος, σαν σκηνικό (εδώ, μάλιστα, όντως υιοθετείται animation και μακέτες!), άνθρωποι που κινούνται με μια ελαφράδα ή αθωότητα, όπως το δει κανείς, χιούμορ βγαλμένο από τις καλύτερες παραδόσεις του παλιού σινεμά, αλλά (έκπληξη!) κι ένας πιο μεγάλος ρομαντικός έρωτας, που όμως δεν έχει να κάνει με ανθρώπους, αλλά με την ίδια την Ευρώπη και τον κόσμο όλο.

Ο Άντερσον κοιτάζει μέσα από την παλέτα των χαρακτήρων και του σκηνικού του ξενοδοχείου μια Ευρώπη, υποτίθεται, στην καλύτερη και ρομαντικότερη εποχή της, την οποία αντιμετωπίζει ως έρωτα εν κινήσει και, όπως κάνει σε όλες του τις ταινίες, κεντρίζει αυτόν τον έρωτα με τους κινδύνους που έρχονται. Κι επίσης όπως κάνει σε όλες του τις ταινίες, αφήνει μαζί με τους κινδύνους που έρχονται να σκάσει μύτη και μια νέα, αναπάντεχη, αισιοδοξία. Εδώ ο κίνδυνος είναι ο επερχόμενος ολοκληρωτισμός, οι ατσαλάκωτες συμπεριφορές που τσακίζουν κάθε υπόνοια αυτεξούσιας κι έκκεντρης απόλαυσης, ενώ η αισιοδοξία έχει χρώμα μελαψό, είναι μετανάστης κι έρχεται να μπολιάσει με νέο αίμα μια γερασμένη ήπειρο - τι υπέροχη αντίστιξη με τις γηραιές κυρίες που «εξυπηρετεί» ο Γουστάβ και με τον νεαρό μετανάστη!

Όμως, πέρα από τις τόσο γοητευτικές διακλαδώσεις της ιστορίας του Άντερσον, υπάρχει και η κεντρική λεωφόρος: εκεί δεν θα σας περιμένουν φώτα ολόφωτα, αλλά μια παλιομοδίτικη αίσθηση περιπέτειας και ίντριγκας, από αυτές που πορεύονταν με μπόλικο χιούμορ, φουλ καλή διάθεση κι έναν μεγάλο φάρο αισιοδοξίας να οδηγεί ήρωες και θεατές.

Αλεξάνδρα Αδαμίδου

Imageιν all the people!

Χαρούμενη νιότη, διαύγεια βλέμματος, ώριμο, σπινθηροβόλο ταλέντο. Like, share και #diadoste τις φωτογραφίες της πρωτοεμφανιζόμενης Αλεξάνδρας Αδαμίδου.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΑΘΑΝΟΣ



Μα δεν παραείναι μικρή για να διαθέτει ώριμη ματιά και να ανθολογεί portfolio που διεκδικεί έντυπο κλέος; Σύμφωνοι, έλα όμως που το χάρισμα ηλικία δεν κοιτά. Ούτε εκπορεύεται απαραίτητα από ολοκληρωμένες σπουδές - ποιο ιερατείο διδάσκει άλλωστε φωτογραφία στην Ελλάδα;

Γεννημένη το 1993, η Αλεξάνδρα Αδαμίδου προστίθεται στο παλμαρέ των ανήσυχων νέων που εξιτάρουν το SOUL με την αφοπλιστική τιμιότητα ενός e-mail: «Αυτή είναι η δουλειά μου, σας αρέσει;» Και με το παραπάνω! Μακάρι να προκόψει αυτό το κορίτσι που διαμορφώνει δικές του οπτικές πραγματικότητες χάρη σε ένα νοσταλγικό βλέμμα που αρέσκεται στις απαλές αποχρώσεις, οι οποίες αντανακλούν το απόφως περασμένων δεκαετιών, όταν δεν ξεθωριάζουν εντελώς χάριν της λατρείας του ασπρόμαυρου.

Πώς συνδυάζονται οι δυο αισθητικοί της κόσμοι; Δεν θα ήταν ευκολότερο για την ίδια να δοκιμάσει μια πιο γυαλιστερή, glossy εικόνα; «Πιστεύω ότι, όταν τα χρώματα δεν κλέβουν την παράσταση, μπορούμε να διακρίνουμε καλύτερα την ομορφιά μιας φωτογραφίας. Όταν χρησιμοποιώ χρώματα, συνήθως αυτά είναι ξεθωριασμένα και αναδύουν μια αίσθηση παρελθόντος, όπως πολύ σωστά παρατήρησες. Μου αρέσει πολύ αυτή η ατμόσφαιρα και γι' αυτό τη χρησιμοποιώ αρκετά. Ο λόγος που δεν φτιάχνω έντονα χρωματιστές ή αψεγάδιαστες εικόνες είναι διότι απέχουν από την πραγματικότητα. Δεν με ενδιαφέρει να παρουσιάζω ανθρώπους με έναν μη ρεαλιστικό τρόπο. Οι άνθρωποι είναι ετερόκλητοι και ουδέποτε τέλειοι, και αυτό δεν είναι κακό να το απεικονίζουμε, ανεξάρτητα από τις επιταγές του κόσμου της μόδας».

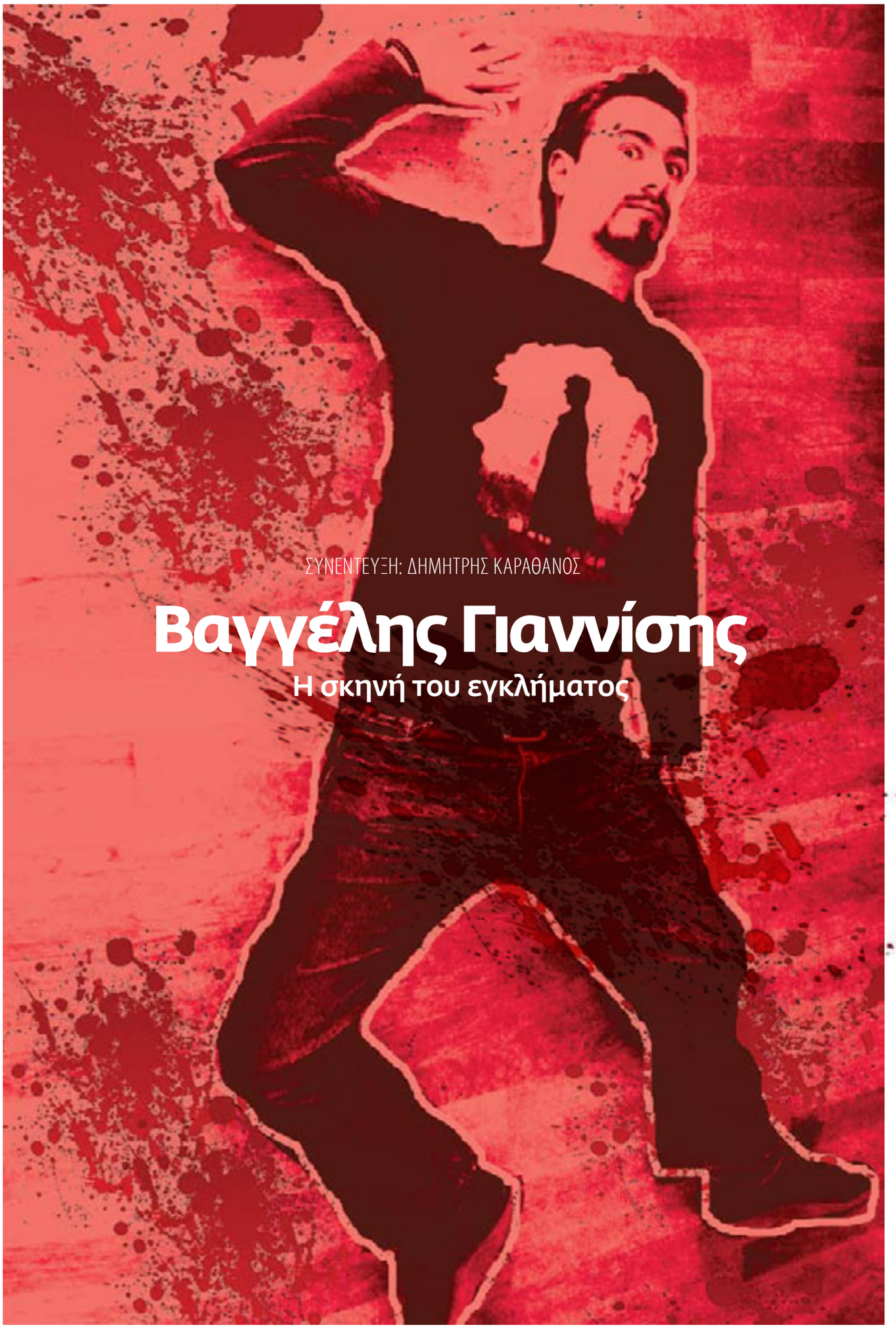
Μη διαθέτοντας το παραμικρό υπόβαθρο πέρα από τις δοκιμασίες της εργατικής τάξης, η Αλεξάνδρα δεν προοριζόταν για καλλιτεχνίες, βάσει της φυσιολογικής εξέλιξης των πραγμάτων. Αποφοίτησε από ένα ΙΕΚ μάρκετινγκ, σέρβιρε ροφήματα σε καφέ-μπαρ του Κιλκίς, έβγαλε μεροκάματα σε βιοτεχνία φασόν, δούλεψε πωλήτρια σε μαγαζί με εποχιακά - τέτοιο σχολείο δεν το λες και St. Martins. Κατόρθωσε ωστόσο να παρακολουθήσει σεμινάρια επί τετραετία, να αποκτήσει ευχέρεια στο Photoshop και το Lightroom, καθώς και να απασχοληθεί περιστασιακά σε εταιρίες φωτογραφίας.

Η συνέχεια της ιστορίας συνοψίζεται μέσα από φίλους που εξυπηρέτησαν τον ρόλο μοντέλου, μια σελιδούλα στο Behance που προσέλκυσε ενδιαφέρον, πρώτες συμμετοχές σε εκθέσεις και, προπάντων, η συμπερίληψη έργων της στο Recycled Moustache Festival, στο Λιμάνι της Θεσσαλονίκης, μια εμπειρία την οποία ακόμη να ξεχάσει. «Με στήριξαν φίλοι και οικογένεια, γνώρισα κόσμο, γνώρισα φωτογράφους σαν εμένα. Ήταν η πρώτη φορά που δημοσίευσα φωτογραφίες μου πέρα από το ίντερνετ. Το συναίσθημα που έχεις όταν σου σφίγγουν το χέρι διαφέρει από ένα απλό "like"». Πώς φαντάζεσαι τον εαυτό σου στο μέλλον, Αλεξάνδρα; Τα έντυπα στην Ελλάδα καταρρέουν, οι φωτογράφοι δουλεύουν περίπου δωρεάν. Υπάρχει περίπτωση να κατορθώσεις να σταθείς επαγγελματικά; «Μια φωτογραφία δεν ξεθωριάζει ούτε από τον χρόνο ούτε από τους καιρούς» πιστεύει. «Αυτό που θέλω να κάνω είναι να φωτογραφίζω, και η φωτογραφία είναι κάτι που θα υπάρχει πάντα, είτε σε έντυπη είτε σε ψηφιακή μορφή. Οπότε είμαι αισιόδοξη ότι οι άνθρωποι σαν εμένα θα είναι πάντα χρήσιμοι και ότι και εγώ με τη σειρά μου θα βρω μια θέση στον όμορφο κόσμο της φωτογραφίας». Τελικά αξίζει να εμπιστεύεσαι τους νέους. Δύσκολα ενδίδουν σε απογοητεύσεις.

behance.net/AlekaAdm







ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΑΘΑΝΟΣ

Βαγγέλης Γιαννίσης

Η σκηνή του εγκλήματος

Ο Άντερς Οικονομίδης, ελληνικής καταγωγής επιθεωρητής, ο οποίος υπηρετεί στη σουηδική πόλη Έρεμπρο, καλείται να διαλευκάνει τις αποτρόπαιες δολοφονίες τριών γυναικών που θυματοποιούνται υπό ρατσιστικά κίνητρα. Ο νεότατος μυθιστοριογράφος Βαγγέλης Γιαννίσης συγγράφει ένα νουάρ ορμώμενος από τη Σουηδία. Τον γνωρίζουμε.

Υπό «αιμοσταγείς συνθήκες» κάνουμε τη γνωριμία του Άντερς Οικονομίδη, ενός νέου ήρωα του scandi-noir που έρχεται να πλασαριστεί στο πάνθεον των σπουδαίων χαρακτήρων του είδους, ενώ ταυτόχρονα συστηνόμαστε με τον Βαγγέλη Γιαννίση, τον ταλαντούχο συγγραφέα που ζει και εργάζεται στη Σουηδία. Αυτά είχε να μας πει για τον εαυτό του.

Είστε νεότατος. Από όλα τα διασκεδαστικά πράγματα που θα μπορούσατε να κάνετε σε αυτή την ηλικία, πώς στην ευχή προτιμήσατε το γράψιμο;

Μα, το γράψιμο είναι διασκεδαστικό! Ίσως ακουστεί αλαζονικό, αλλά μερικές φορές είναι ωραίο να παίζεις τον Θεό και να δημιουργείς το δικό σου συμπυκνωμένο σε μερικές εκατοντάδες σελίδες σύμπαν.

Γιατί νουάρ; Ήταν πιο κοντά στα ενδιαφέροντά σας; Για να αναποδογυρίσω το ερώτημα: Θα γράφατε βιβλία, εάν το νουάρ δεν υπήρχε;

Τα περισσότερα βιβλία που διαβάζω είναι αστυνομικής λογοτεχνίας, οπότε ο σπόρος του νουάρ είχε ήδη ριζώσει μέσα μου. Κάπου είχα ακούσει ότι οι συγγραφείς γράφουν αυτό που διαβάζουν και στη δική μου περίπτωση τουλάχιστον ισχύει.

Βρίσκω πολύ ενδιαφέρον το γεγονός ότι ο επιθεωρητής Άντερς Οικονομίδης διαθέτει προφίλ στο twitter. Σας νοιάζει περισσότερο η διάδοση του έργου από ό,τι του ονόματός σας;

Πρόκειται για μια προσπάθεια ώστε οι αναγνώστες να έρθουν πιο κοντά στον Άντερς. Αυτό είναι και το σημαντικότερο, μιας και το βιβλίο δεν γράφτηκε για να κάνει εμένα γνωστό, αλλά τον Άντερς, τον Κρίστερ, τη Μαρία και όλους όσοι υπάρχουν στο σύμπαν των 458 σελίδων του «Μίσους». Αυτοί είναι οι πρωταγωνιστές.

Ποιο είναι το μέτρο επιτυχίας του «Μίσους», σύμφωνα με τα δικά σας στάνταρ; Θα έχουν εκπληρωθεί οι προσδοκίες σας, εάν σημειώσει επιτυχία στην Ελλάδα; Ή θα επιθυμούσατε το έως τώρα περίπου ανέφικτο, δηλαδή το πλασάρισμα στη διεθνή αγορά;

Επιθυμία μου είναι ο Άντερς να γίνει γνωστός σε όσο δυνατόν περισσότερους αναγνώστες. Αν το κοινό αγκαλιάσει το «Μίσος», τίποτα δεν είναι ανέφικτο, απλώς μου αρέσει να πηγαίνω βήμα βήμα.

Υπάρχουν ένα δυο συστατικά στοιχεία του Οικονομίδη που δεν ταιριάζουν με το στερεοτυπικό προφίλ του ντετέκτιβ - ούτε πίνει, ούτε ξενοκοιμάται, ούτε κατατρύχεται από τις στάνταρ εμμονές που κάνουν προσφιλείς τους χαρακτήρες του νουάρ στους αναγνώστες. Γιατί;

Για να πω την αλήθεια, ήθελα να φτιάξω έναν ήρωα διαφορετικό από το κλασικό πρότυπο του επιθεωρητή που μόλις ανέφερες. Δεν ήθελα να φτιάξω έναν νέο Χόλε ή Βαλάντερ, αλλά έναν ρεαλιστικό ήρωα, κάποιον που θα μπορούσε να είναι ο γείτονάς σου.

Στο μέτωπο του κακού, ερχόμαστε αντιμέτωποι με έναν φονιά που όχι απλώς κατακρεουργεί γυναίκες με κτηνώδη τρόπο, αλλά δρα παράλληλα υπό φυλετικό μένος. Δοκιμασμένη συνταγή. Πώς κατορθώσατε να της εμφυσήσετε το καινούργιο;

Εστιάζοντας περισσότερο στο γιατί και λιγότερο στο πώς και το ποιος. Ο κατά συρροήν δολοφόνος είναι θέμα χιλιοπαιγμένο, οπότε ήθελα να εστιάσω στα κίνητρα. Μια δολοφονία, άλλωστε, ως πράξη, δεν διαφέρει από μια άλλη. Τα κίνητρα είναι αυτά που κάνουν μια δολοφονία να ξεχωρίζει από μια άλλη.

Έχετε εκφράσει την άποψη πως η σουηδική κοινωνία δεν είναι ρατσιστική – με τη διαφορά ότι αυτή είναι η άποψη ενός λευκού μετανάστη, ενώ η απάντηση θα ήταν σίγουρα αλλιώτικη εάν προερχόταν από εκπρόσωπο άλλης φυλής. Θα θέλατε να επεκταθείτε πάνω σε αυτή την τόσο διφορούμενη τοποθέτησή σας;

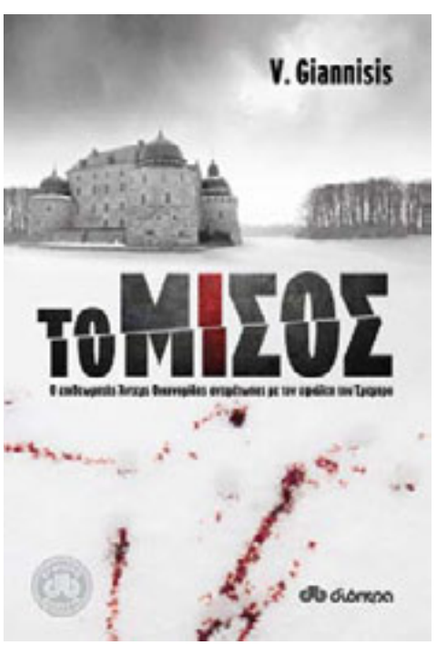
Είναι κάτι που μπορούμε να το δούμε και στη δική μας κοινωνία. Βάλτε δίπλα έναν αμερικανό και έναν νιγηριανό μετανάστη. Ποιος έχει τις περισσότερες πιθανότητες να προσληφθεί σε κάποια δουλειά; Ποιον δεν θα στραβοκοιτάξουν στον δρόμο; Ποιον θα βάλει πιο εύκολα μια οικογένεια σε ένα σπίτι, σε περίπτωση που ο μετανάστης είχε σχέση με την κόρη τους; Ειλικρινά πιστεύω πως η σουηδική κοινωνία, με τον τρόπο που τη βιώνω, δεν είναι ρατσιστική, αλλά έχω ακούσει και απόψεις από παλιούς μαθητές μου, οι οποίοι προέρχονται από αφρικανικές και ασιατικές χώρες, και ουδεμία σχέση είχαν με τη δική μου γνώμη και βιώματα.

Ως παρατηρητής της ελληνικής κοινωνίας, πώς αξιολογείτε τα ρατσιστικά σύνδρομα που εκδηλώνει τα τελευταία χρόνια η Ελλάδα; Απόρροια της κρίσης; Ή μήπως τάση που σιγόβραζε;

Δεν είμαι της άποψης ότι μια οικονομική κρίση μπορεί να κάνει κάποιον ρατσιστή. Ένας άνθρωπος που δίνει πραγματική αξία στον συνάνθρωπό του δεν θα αλλάξει γνώμη ξαφνικά, επειδή έχει λιγότερα λεφτά.

Ιο σύντομες συμβουλές προς επίδοξους συγγραφείς: θα θέλατε να παίξουμε το παιχνίδι;

Γράψτε όσο μπορείτε. Όλη μέρα αν γίνεται. / Αν έχετε κάποια ιδέα που σας αρέσει, βάλτε τη στο χαρτί, όσο «τρελή» κι αν είναι. Το να σας αρέσει εσάς, πρώτα, αυτό που γράφετε είναι το πιο σημαντικό. / Οι ήρωες προηγούνται της υπόθεσης. / Μιλήστε στους ήρωές σας. Κάποια στιγμή θα σας απαντήσουν. / Διαβάστε πολύ προτού πιάσετε το πληκτρολόγιο. / Αν έχετε έμπνευση, μην αφήσετε το πληκτρολόγιο για κανένα λόγο. / Ο καφές βοηθάει, αλλά μην το παρακάνετε. Μέχρι έξι κούπες, όχι παραπάνω. / Το writer's block δεν είναι ντροπή. Κάποια στιγμή θα έρθει και θα προσπεράσει. Υπομονή. / Φτιάξτε ένα σχεδιάγραμμα για το βιβλίο σας. Δεν είναι ωραίο να γυρίζεις πίσω στη σελίδα 55 για να βρεις μια λεπτομέρεια, όταν είσαι στη σελίδα 268. / Βρείτε το κοινό σας. Κάποιοι συγγραφείς γράφουν για τον εαυτό τους, άλλοι για κάποιο αγαπημένο πρόσωπο, κ.ο.κ. Αν βρείτε το κοινό σας, όλα θα γίνουν ευκολότερα.



Το «Μίσος» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Διόπτρα.
www.dioptra.gr, www.astinomika.gr
Ο Βαγγέλης Γιαννίσης στο twitter: @teacher4life13
Ο επιθεωρητής Άντερς Οικονομίδης στο twitter: @AndersEconomide

DOROTHEOS
ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΥΡΟ

Ζοφερή, μεταφυσική, ενδιαφέρουσα ως προς τα αστικά μικροκλίματα όπου κατοικούν οι ήρωές της, η ασπρόμαυρη ζωγραφική του Δωρόθεου Ορφανίδη εκπέμπει από τη Θεσσαλονίκη τα δικά της σήματα μορς.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ζωγράφος στη Θεσσαλονίκη τον καιρό της κρίσης και στην Ελλάδα τον καιρό της απόγνωσης. Τι σε κρατάει δημιουργικό στην πόλη αλλά και στη χώρα;

Όσο πιο δύσκολη γίνεται η εποχή, τόσο πιο μεγάλη η ανάγκη για έκφραση. Βλέπω, ακούω, αισθάνομαι και στη συνέχεια, μετασχηματίζοντας αυτήν την εμπειρία μέσω του προσωπικού μου κώδικα, την εκφράζω στα σχέδιά μου. Είναι μια ανάγκη, ένα αντανακλαστικό, σε όλο αυτό το σκηνικό πανικού και φόβου. Αποφασίζω να δείξω το πώς εισπράττω το κλίμα στον δρόμο, στην πόλη, στο διαδίκτυο. Αν και φαινομενικά μακριά από τις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, ο καλλιτέχνης προκαλεί τις εξελίξεις και ισοδύναμα απαντά τα ερωτήματα που προκύπτουν, με την εικόνα, σε έναν χώρο χωρίς εμπόδια και σύνορα. Μου δίνει δύναμη το γεγονός ότι από τη Θεσσαλονίκη μπορώ να έχω επικοινωνία για τα σχέδιά μου με τον ακτιβιστή-ακαδημαϊκό Νόαμ Τσόμσκι και με τον street artist-είδωλο Blek Le Rat. Μπορώ μέσω του on-line portfolio μου, www.dorotheos.com, να ανεβάσω καινούργια σχέδια και να δώσω τη δυνατότητα σε όποιον θέλει να «κατεβάσει» το έργο που του αρέσει.

Γιατί τόσο σκληρός; Στις σειρές «Cuerpo» και «Martirio» σχεδιάζεις ανθρώπους πονεμένους, ηττημένους, χτυπημένους, βασανισμένους, κομματιασμένους. Θα τολμούσα να παρατηρήσω πως «μπεϊκονίζεις», παρότι τα πρόσωπα ούτε έχουν χαρακτηριστικά ούτε αιματοβαμμένες υφές.

Είναι δουλειά με αναφορά όχι τόσο στον σωματοποιημένο πόνο αλλά στον ψυχικό πόνο. Με μια πρώτη ανάγνωση είναι προφανές πως ο πόνος εργαλειοποιείται για να προκαλέσει μέσα από τη χρονική παράταση την υποταγή και την υποτέλεια. Πλέον ο άνθρωπος ψυχολογικά και σωματικά παραδίδεται στο πεπρωμένο του. Όσο για τις αιματοβαμμένες υφές, ξέρουμε πως ο θάνατος ταυτίστηκε με το αίμα, στον κινηματογράφο πιο πολύ. Για τον λόγο αυτό δεν θα ήθελα να προκαλέσω αυτόν τον συνειρμό στον θεατή. Προσπάθησα σχεδιαστικά να αποτυπώσω χωρίς χαρακτηριστικά τις φιγούρες, μέσω μιας αφαιρετικής, non finito, διάθεσης για τον λόγο πως δεν ήθελα να προσωποποιηθεί και να ταυτιστεί το γεγονός, δράμα, με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Δίνοντας έτσι και μια essence σουρεαλιστική.

Πόσο επιδρά η ζωή επί του αστικού τοπίου στο έργο σου;

Στο εκκωφαντικό σκηνικό της πόλης οι κατοικίες γίνονται τρομακτικά και μοναχικά ορθογωνικά κουτιά σιωπής και μοναξιάς. Υπάρχει η σύμβαση της κατοικίας-ανθρώπου στη δουλειά μου και μάλιστα είναι αναγκαία. Δεν θα ταίριαζε η ψυχοσωματική «decadence» σε μια μη-πόλη.

Στη σειρά «Cuartos de la Vida» οι άνθρωποί σου κατοικούν στο πουθενά των μεγάλων πόλεων: σε δωμάτια πολυκατοικιών οι ήρωές σου βιώνουν πάθη, λάθη, πίστη, ζητούν συγχώρεση και εξιλέωση. Έξω στους δρόμους της Βαβέλ, η βία της εξουσίας και η εγκατάλειψη. Δεν υπάρχει διαφυγή;

Το σκηνικό στους δρόμους, σαφώς ασφυκτικό. Έτσι και οι φιγούρες των συγκεκριμένων έργων αισθάνονται εγκλωβισμένες. Οι αστικές συμβάσεις δημιουργούν ένα περιβάλλον μη-βολικό. Μια αναπαραγωγή ενός κλίματος νοσηρού, σαν μια περίεργη ηχώ. Οι άνθρωποι εμπλέκονται συναισθηματικά και βιώνοντας αυτό το ψυχοσωματικό τέλμα παραδίδονται σε ένα ισχυρό ρεύμα της πόλης και στους ρυθμούς της. Με προκατασκευασμένες επιλογές ζωής, δημιουργείται μια στρεβλή αισθητική συνείδηση με οδηγό μια νέου τύπου αντι-αισθητική. Όμως ο άνθρωπος χαρακτηρίζεται από τις αποφάσεις και τις επιλογές του. Στον προσωπικό του χώρο και με μοναδικό του αντίσωμα την αυτοοργάνωση δημιουργεί ένα περιβάλλον με ποιοτικά χαρακτηριστικά και δράσεις που τον οδηγούν σε λύσεις και μικρές καθημερινές νίκες.

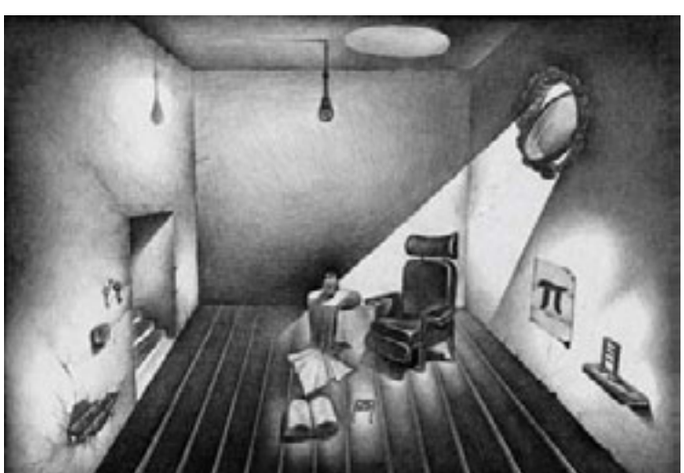
Αν κάποιος που δεν σε γνωρίζει προσωπικά τολμήσει να σε σκιαγραφήσει μέσα από τα έργα σου, το ψυχογράφημα που θα βγάλει για σένα είναι από βαριά καταθλιπτικός έως ανεξήγητα μελαγχολικός.

Δεν μπορεί να ταυτιστεί το εικαστικό έργο με τις επιλογές ζωής του καλλιτέχνη. Το έργο γίνεται εργαλείο και δηλώνει τη θέση μου σε αυτά που βλέπω και αισθάνομαι, χωρίς συναισθηματική ταύτιση και εμπλοκή. Δεν είναι αυτοπροσωπογραφίες και δεν υπάρχει αυτοαναφορά. Η τέχνη, άλλωστε, αποδομώντας τον θάνατο, αποθεώνει τη ζωή...

dorotheos.com



Από την ενότητα «Cuartos de la Vida».



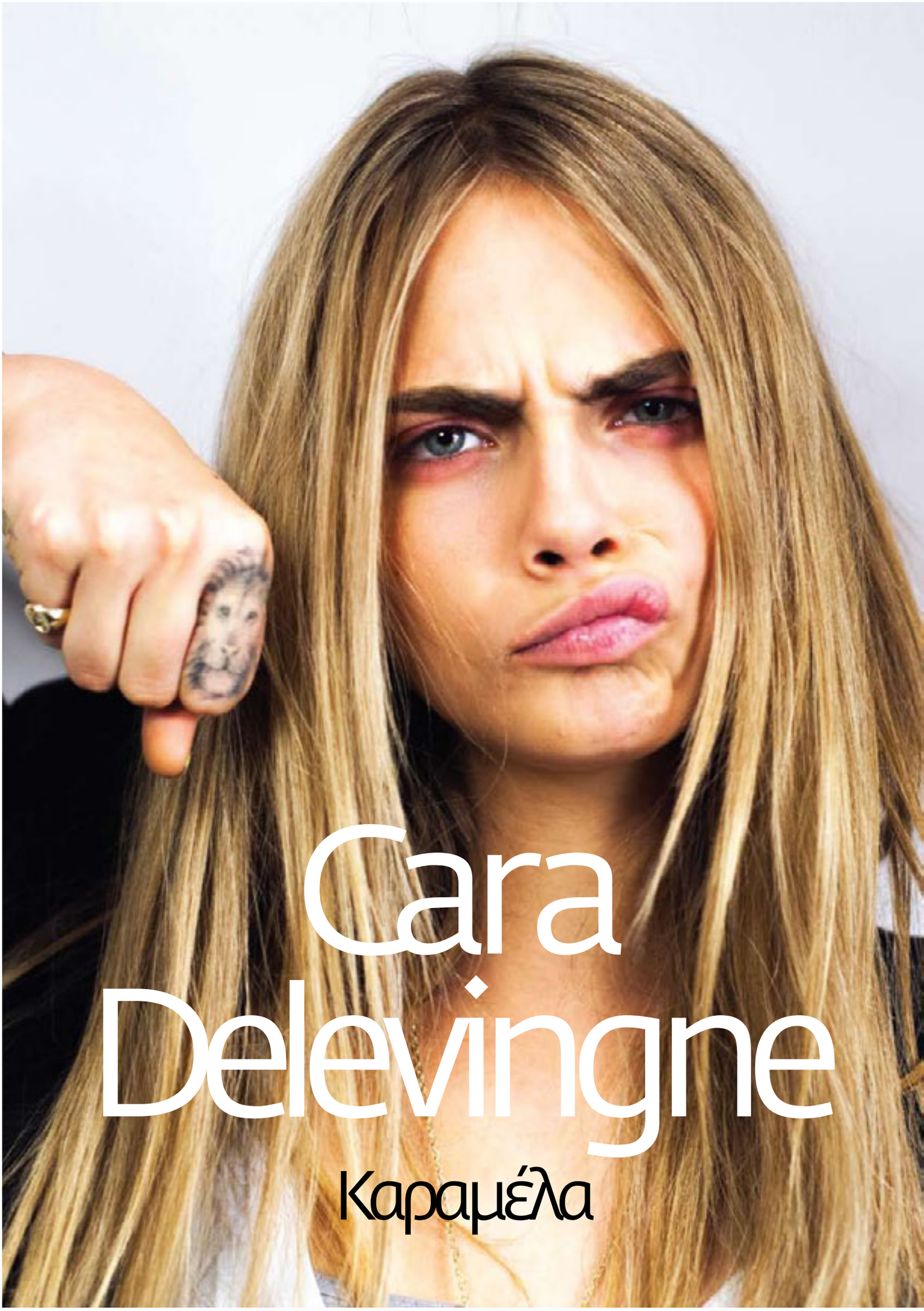
«Dark Light» (σπουδή για την ενότητα «Delicatessen»).

Από την ενότητα «Cuerpo».



Η έκθεση « Cuartos de la vida» φιλοξενείται στη νεοσύστατη σχολή Cuarto, στην οδό Βασ. Ηρακλείου 3. Ένας χώρος αισθητικής αγωγής και προετοιμασίας για τις Σχολές Καλών Τεχνών και την Αρχιτεκτονική.

Ώρες λειτουργίας:
Δευτέρα έως Παρασκευή 11.00-21.00
Σάββατο 11.00-18.00



Cara Delevingne

Καραμέλα



Υπάρχει λόγος σοβαρός! Μια εξαιρετική διασταύρωση ευγενών γονιδίων κάνουν αυτό το κορίτσι το Νοι cover girl του πλανήτη.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

Πιτσιρίκα, ήθελε να γίνει σούπερ ηρωίδα ή οδοντίατρος. Στα 21 της, είναι το πιο ακριβοπληρωμένο μοντέλο του κόσμου με ετήσιες απολαβές που αγγίζουν τα 46 εκατομμύρια δολάρια. Μια διασημότητα που τσιτάρει στα 4,7 εκατομμύρια ακολούθων της στο Instagram το μότο «αγκαλιάστε την παραξενιά σας». Μέχρι πού θα φτάσει η χάρη της Κάρα Ντελεβίν;

Η «βασίλισσα των κλικ» για το 2013, όπως την ανακήρυξε το Google, απασχολεί την γκλαμόσφαιρα τον τελευταίο καιρό για την πολυσυζητημένη σχέση της με την 35χρονη τεξανή ηθοποιό Μισέλ Ροντρίγκεζ. Λίγους μήνες νωρίτερα έκανε ντόρο γιατί αρνήθηκε να συνοδέψει τον Λεονάρντο Ντι Κάπριο στην πρεμιέρα του «Υπέροχου Γκάτσμπι» στις Κάννες. Η Κάρα Ντελεβίν θεωρείται ήδη η επόμενη Κέιτ Μος και όπου βρεθεί παίζει χαμός. Η «δυναστεία» της ξεκίνησε από την παιδική ηλικία. Νονά της είναι η Τζόαν Κόλινς. Ο παππούς της Τζόσελιν Στίβενς υπήρξε ο εκδότης του γυναικείου περιοδικού «Queen» και ιδρυτής του μυθικού πειρατικού σταθμού Ράδιο Καρολίνα. Ιδιωτικά σχολεία, παρέα με γαλαζοαίματες πριγκίπισσες όπως η Βεατρίκη (κόρη του πρίγκιπα Άντριου και της Σάρα Φέργκιουσον), παιδί της καθωσπρέπει λονδρέζικης κοινωνίας. Όταν τα υπόλοιπα κοριτσάκια του πλανήτη έπαιζαν λάστιχο, η Κάρα Ντελεβίν χαμογελούσε στις σοκολατένιες διαφημίσεις της Cadbury. Στα 10 της χρόνια είχε προλάβει να φωτογραφηθεί για την ιταλική «Vogue».

Φυσική ξανθιά, πράσινα μάτια, έντονα χαρακτηριστικά φρύδια. Αυτά είδε η Σάρα Δούκας, η γυναίκα που «σκάναρε» την Κέιτ Μος, και φρόντισε να της στρώσει το κόκκινο χαλί για τον λαμπερό κόσμο της μόδας, όταν έμαθε πως ήταν συμμαθήτρια της κόρης της. Η CEO του πρακτορείου Storm εμπιστεύτηκε το κεραυνοβόλο βλέμμα της Κάρα Ντελεβίν και της προσέφερε το πρώτο της συμβόλαιο σε ηλικία 17 ετών. «Άγγελος» της Victoria Secret, «κορίτσι» του οίκου Burberry, «πρόσωπο» της Chanel και πρωταγωνίστρια στις πασαρέλες των μεγαλύτερων fashion brands. Moschino, Jason Wu, Oscar de la Renta, Dolce & Gabbana, Fendi, Stella McCartney, Dsquared, H&M, Zara και DKNY είναι μερικά από τα μεγαθήρια της μόδας που της έκαναν like.

Κάνοντας με το «καλημέρα» φορμάτ στα στιλιστικά πρότυπα της εποχής, η Κάρα Ντελεβίν τρέχει το δικό της κουλ λογισμικό. «Όλες θέλουν να είναι τόσο ελεύθερες όσο αυτή» δήλωσε ο Καρλ Λάγκερφελντ. Όταν δεν ποζάρει στον φακό του Μάριο Τεστίνο ή του Τέρι Ρίτσαρντσον, βγάζει τις selfie φωτογραφίες της προκαλώντας παροξυσμό στα social media. Twerking βιντεάκια από τα παρασκήνια των επιδείξεων, duckface με την αδερφή της και επίσης μοντέλο, Πόπι, γλωσσόφιλα με τη Μάιλι Σάιρους και άλλες καλές της φίλες. Μικρή έπαιζε με τη Λίλι Άλεν και τις αδερφές Τζάγκερ. Τώρα που «μεγάλωσε» έχει φιλενάδα τη Ριάνα και κολλητό τον Κέλαν Λατζ. Αν οι κοινοί θνητοί τραβούν καμιά αναμνηστική με τα ξαδέρφια τους, στις «αγκαλίτσες» που σηκώνει η Ντελεβίν στο Instagram θα δεις τον Τομ Τζόουνς, τον Σάσα Μπάρον Κοέν, την Πάρις Χίλτον και τον Τζάστιν Μπίμπερ. Όταν δεν την καλεί το καθήκον, λιώνει στην κονσόλα της παίζοντας «Call of duty», αν αποφασίσετε να τη βρείτε online, αναζητείστε το username Caradele.

Το σινεμά της αρέσει πολύ και έχοντας περάσει από την κινηματογραφική μεταφορά της Άννα Καρένινα ως πριγκίπισσα Σορόκινα, ετοιμάζεται προσεχώς να «βγει στις αίθουσες» με το «The face of an angel», όπου θα διηγηθεί την αληθινή ιστορία της Αμάντα Νοξ, της αμερικανίδας φοιτήτριας που δολοφόνησε μαζί με τον ιταλό φίλο της τη βρετανίδα συγκάτοικό της. Η μουσική τής αρέσει περισσότερο και όνειρό της είναι να φτιάξει τη δική της δισκογραφική, όταν γίνει πολύ πολύ πλούσια. «Θέλω να δώσω μια ευκαιρία σε όλους τους ταλαντούχους φίλους μου» έχει πει χαρακτηριστικά.

Αν αναρωτιέστε πώς κρατάει τη φόρμα της, η ίδια δεν διστάζει να αποκαλύψει το μυστικό της. «Είμαι αδύνατη, γιατί δεν προλαβαίνω να φάω». Αν θέλετε να μάθετε πώς πετυχαίνει την ακριβοθώρητη φωτογένειά της, δοκιμάστε το κόλπο της. «Συμπεριφέρομαι στον φακό όπως σε έναν άνθρωπο. Τον χαζεύω. Οι φωτογραφίες είναι επίπεδο πράγμα και χρειάζεται να βάλεις λίγη ζωή μέσα τους». Αν ζηλεύετε λιγάκι την επωνυμία της, η ίδια δείχνει να δυσφορεί με αυτή. «Θέλω να φύγω σε ένα ερημονήσι για μία εβδομάδα χωρίς το τηλέφωνό μου». Δόξα, χρήμα, εγώ. «Όταν ήμουν μικρότερη, μου άρεσε το χρήμα, η αίσθησή του. Στα 10 μου, καθόμουν με τον πατέρα μου και μετρώντας τα ψιλά του αποταμίευα 700 δολάρια. Ώσπου σκέφτηκα "τι διάολο να το κάνω αυτό το κομπόδεμα;". Και έτσι αγόρασα ντραμς». Αμφιβάλλετε πώς η Κάρα Ντελεβίν είναι όλα τα λεφτά;



#1: Η τέχνη είναι μία, και είναι παντού...

Άδεια pints αφημένα σε πεζούλια, ένα μισοφαγωμένο falafel wrap, καπνισμένες νότες να χορεύουν έξω από μεταλλαγμένα σε μπαρ μαγαζιά χονδρικής και η περιπλάνηση συνεχίζεται στο artistic Shoreditch προς τα νότια, σαν επισκέπτης στην πιο σύγχρονη έκθεση ζωγραφικής που θα μπορούσες να φανταστείς. Εδώ η street art ανθίζει κι οργιάζει και οι πρώην εργατικές κατοικίες μεταμορφώνονται σε καμβά λουσμένες με τα πιο τρελά χρώματα. Εδώ η τέχνη δεν πληρώνει και δεν πληρώνεται... Η Howard Griffin Gallery φιλοξενεί εκλεκτούς υπηρέτες της street art και στο πέρας των εκθέσεων απλώς καταστρέφει τα έργα, η τέχνη δεν πωλείται. Δυο στενά πιο πάνω, στο Tramshed του γνωστού σεφ Mark Hix, δεσπόζει αγέρωχη η αγελάδα του ακριβοπληρωμένου Damien Hirst, έχοντας στην πλάτη της μια καμαρωτή κότα («Cock and Bull», 2012). Εδώ κάθε αναπνοή φωνάζει ότι η τέχνη είναι μία και πάει παντού...

howardgriffingallery.comchatsworthroade5.co.uk

Λονδίνιουμ τώρα!

Δέκα σημεία που αποδεικνύουν γιατί στην Ινγκλατέρα η άνοιξη έχει ξεχωριστή σημασία.

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΜΕΛΙΝΑ ΖΑΡΟΥΚΑ



#2: It's beer o'clock!

Μακριά από σπόνσορες ποδοσφαιρικών ομάδων και τα media, το αγαπημένο ποτό των Λονδρέζων επαναπροσδιορίζεται και το ανακαλύπτουμε από την αρχή. Και όταν λέμε μπίρα, εννοούμε πλέον λονδρέζικη craft beer. Μικρές τοπικές ζυθοποιίες παρασκευάζουν τις δικές τους βαδίζοντας στην παγκόσμια τάση του DYI και της τοπικής παραγωγής. Και μπορεί τα γνωστά κόκκινα double deckers να αλωνίζουν στην Ευρώπη δίνοντας το έναυσμα για το Pimms o'clock, όμως αυτή η ώρα στο Λονδίνο μας βρίσκει σε μια brewery να δοκιμάζουμε διαφόρων σταδίων ζυμώσεις και να συγκρίνουμε το branding των σκουρόχρωμων ales. Σε ένα κατάλευκο warehouse στο άλλοτε μακρινό Hackney Wick, που κείται στη δυτική όχθη του ποταμού Lea, και αγναντεύει τη σπείρα του Anish Kapoor στο Ολυμπιακό Χωριό, στροβιλιζόμαστε σε ατελείωτες ώρες συζητήσεων, κάτω από τον λαμπερό ήλιο που φέρνει η άνοιξη με ένα κομμάτι stone baked pizza στο χέρι.

cratebrewery.com



#3: Look, mum, no hands!

Ο sir Norman Foster σχεδιάζει την ποδηλατική ουτοπία, οι τοπικοί δήμοι επιδοτούνται για την υιοθέτηση ολλανδικών προτύπων γνωστών ως «mini-holland' schemes», τα γιάπικα αναδιπλούμενα brompton κοντράρουν τα fixed gear hip ποδήλατα για μια θέση μπροστά στο φανάρι και το ποδήλατο ως πράσινο μεταφορικό μέσο εισχωρεί όλο και περισσότερο στις ζωές μας... Damn, flat tyre! Κι επειδή τα «Boris bikes» δεν είναι πάντα η λύση, χώνομαι σε ένα ποδηλατοσυνεργείο για έναν flat white. 'Οσο το αγαπημένο μου δίκυκλο δέχεται τις πρώτες βοήθειες, δίπλα μου, cakes και vintage σερβίτσια τσαγιού μπερδεύονται με τρόμπες και χρωματιστές σαμπρέλες, γαλλικά κατσαβίδια περιφέρονται σε τραπέζια, ο ήλιος με παρασύρει σε λήθαργο και το μυαλό μου τρέχει πάνω σε καινούργιες ρόδες. Look, mum, no hands!

lookmumnohands.com





#4: Το re-development κάνει πάρτι

Αν το London Eye τάραξε τα νερά του Τάμεση προσθέτοντας ένα ακόμη στοιχείο στο skyline της πόλης με την έλευση του 2000, η επόμενη δεκαετία επεφύλασσε μεγαλύτερο συνωστισμό στον λονδρέζικο ουρανό. Βρετανοί επενδυτές έχουν προτεραιότητα, τραπεζικοί λογαριασμοί φερμένοι από τα βάθη της Ασίας διεκδικούν μερίδιο και κάθε βόλτα μας θυμίζει διαδρομή σε ένα real-size μουσείο, μαρτυρώντας έργα των διασημότερων αρχιτεκτόνων του κόσμου. Το «Gherkin», το «Shard», το «Cheese Grader», το «Walkie Talkie», είναι μόνον η αρχή... Το ιστορικό εξώφυλλο των Pink Floyd λειτουργεί ως οιωνός και «Animals Do Fly». Ιπτάμενες γέφυρες, αιωρούμενα από τα φουγάρα παρατηρητήρια προβλέπονται για την ανάπλαση του Battersea Power Station, το οποίο μετατρέπεται από σύμβολο της βιομηχανικής επανάστασης σε αυτό της κατασκευαστικής. Ένας καινούργιος ταχυδρομικός κώδικας δημιουργείται γύρω από έναν από τους κεντρικότερους σταθμούς της πόλης, του Kings Cross, ανθίζοντας την παρηκμασμένη γοητεία του σκοτεινού βίου των γειτονιών παρά των σιδηροδρομικών σταθμών. Από τους πρώτους ενοίκους είναι το St Martin's College, το γνωστότερο σχολείο μόδας, και πλέον το να γίνεις το κορίτσι του «Common People» των Pulp θα το πληρώνεις πιο ακριβά... Προσοχή όμως, η Google κατοικεί ακριβώς δίπλα, παρακολουθεί τα πάντα και τα ξέρει όλα...

batterseapowerstation.co.uk, kingscross.co.uk





#5: It's the gentrification, stupid!

Την Chatsworth Road στο Clapton τη γνώρισα χειμώνα. Πάντα έχει ενδιαφέρον ένας δρόμος στο πέρασμα των εποχών, του χρόνου... Σταματάμε σε κάθε πάγκο της σαββατιάτικης αγοράς της, η οποία συγκεντρώνει τους κατοίκους της γειτονιάς, κατά κύριο λόγο μειονότητες, φτωχές, που έχουν χτίσει τη δική τους κοινοπολιτεία μέσα στο χάος του μητροπολιτικού Λονδίνου. Το γειτονικό Dalston και το Hackney έχουν το μέλι του «συμβαίνει τώρα» και οι μέλισσες μεταφέρουν σταδιακά την άνοιξη στο Clapton. Στους πάγκους της λαϊκής αγοράς το cheddar γίνεται delicatessen camembert, και το πλαστικό ψωμί για τοστ, πολύσπορο καρβέλι, ο στιγμιαίος καφές μεταμορφώνεται στα γούστα των middle class και artistic εισβολέων σε flat white, και σε κάθε γωνία ανθίζει μια καινούργια άνοιξη, διώχνοντας μακριά τους έγχρωμους φτωχούς χειμώνες. Όλος ο δρόμος μαρτυρεί την αλλαγή του γκέτο στην επόμενη μοδάτη περιοχή... Μα πώς γίνεται τα δημόσια πλυντήρια να συνορεύουν με το πιο ιδιαίτερο concept store που έχεις δει τελευταία; It's the gentrification, stupid!

chatsworthroade5.co.uk

#6: Pop-up retail revolution

Και μπορεί το hipster Shoreditch να γίνεται mainstream μέρα με τη μέρα, το «Boxpark» είναι η εναλλακτική του απάντηση στα γιγάντια shopping centers και τους κολοσσιαίους οίκους αναλώσιμης ένδυσης, που έχουν κατακλύσει τις ευρωπαϊκές πόλεις ακολουθώντας τα αμερικάνικα πρότυπα. Με τον τίτλο του pop-up mall και την πολιτική του να φιλοξενεί μέχρι δύο χρόνια μια επιχείρηση, ανεξάρτητοι σχεδιαστές εκθέτουν και πωλούν τις μοναδικές δημιουργίες τους σε μικρά corner shops που φιλοξενούνται στα γνωστά από τα εργοτάξια containers. Παράλληλα, μεγάλα brands, προσαρμοσμένα στη λογική της μοναδικότητας και του customization, προωθούν μια άλλη πλευρά τους. Χάνομαι σε ένα δαιδαλώδες σύμπλεγμα στοιβαγμένων «κουτιών» και, ακριβώς όπως σε μια νέα κατασκευή, τα πάντα ξεκινούν και οργανώνονται από εδώ, από το εργοτάξιο... Η μόδα είναι ένας ζωντανός οργανισμός, ποτέ σταθερός, πάντα εν κινήσει και υπό διαρκή μεταμόρφωση, κι έτσι η εμπειρία του shopping αποκτά μια άλλη διάσταση, πιο δυναμική, πιο ρευστή σε αυτό το meta-shopping center...

boxpark.co.uk



#7: Walking on the music steps...

Πλήθος κόσμου με κάμερες στο χέρι με σπρώχνει στον κεντρικό δρόμο του, τα αλλοτινά βρόμικα πεζοδρόμια ξαφνικά αλλάζουν και φαντάζουν πλάκες που εδώ γράφτηκε μια μεγάλη ιστορία. Οι παμπ πλημμυρίζουν ζωή και μουσική, μουσική και ζωή, κάθε μου βήμα κάθε αναπνοή και μια νότα, μια νότα που βγαίνει από τη ζωή, την αγάπη, τον πόνο, τον έρωτα, την απόρριψη, την αποδοχή, τον αγώνα, μια νότα μεθυσμένη ή μη, αλλοιωμένη από ουσίες ή μη. Δεν έχει καμία σημασία, αυτό που μετράει είναι το ζωτικό, είναι ότι κάθε νότα φωνάζει ζωή, ή και την πνίγει... Και μπορεί στην Hawley Arms να αποφέρουν φόρο τιμής στην αποθανούσα θαμώνα Amy, στο γειτονικό «Dublin Castle» μιλάνε για κάποιον Suggs και την μπάντα του «Madness» που στοιχηματίζουν ότι θα κάνουν μεγάλη καριέρα, και πιο κάτω, στο «Electric Ballroom», κάποιος ονόματι Prince αναρωτιέται για το κορίτσι στην πρώτη σειρά της μυστικής του συναυλίας «could you be the most beautiful girl in the world»...

thedublincastle.com



#9: Όλος ο κόσμος σε έναν δρόμο.

Σαν ένα τεράστιο «walk-in closet» που θυμίζει βεστιάριο της σύγχρονης ιστορίας, όλα τα στιλ κι όλες οι δεκαετίες αραδιασμένα μπροστά μου κι εγώ απλώς περιφέρομαι ανάμεσα στην Amy που ψάχνει το δερμάτινο της γιλέκο, την Kate Moss το επόμενο υβριστικό t-shirt, την Kate Perry μια φλοράλ μπαντάνα για τα μαλλιά. Σε κάθε στροφή μυρωδιές μιας άλλης πολιτείας, το κάρι χορεύει ρέγκε στο πολύχρωμο street food market, ενώ οι τοίχοι στο βάθος πάλλονται στους ρυθμούς του ιστορικού κλαμπ «1001». Έξω ο ήλιος λούζει την τσιμεντένια αλάνα που σφύζει σαν την πιο κοσμική παραλία. Πολύχρωμες σεζλόνγκ, στον ρόλο του beach bar κατακόκκινο double decker σερβίρει πλαστικά pints και τα χιλιοπατημένα λευκά πάνινα δετά παπούτσια έχουν αφήσει δεκαετίες πίσω τους τα flip-flops.

visitbricklane.org



#8: Ανθισμένο Regent's Canal...

Ο ήλιος καίει κάθε εκτεθειμένη σπιθαμή του κορμιού μου. Μια πέτρινη γέφυρα, πέντε-έξι σκαλοπάτια, και βρίσκομαι στο ίδιο επίπεδο με το νερό, στο Regent's Canal. Στριμώχνομαι στο deck με άλλους τόσους διψασμένους για άνοιξη, διστάζοντας να αποκολλήσω το βλέμμα μου. Workaholic τζόγκερ αναλύουν τα cases του γραφείου, ερωτευμένοι ποδηλάτες σχηματίζουν μεθυσμένα χαμογελαστά οχτάρια, σκούρα πράσινα νερά παρασύρουν πλωτά πάρτι, οι δυο τους αγκαλιασμένοι περπατούν και πιάνω το δάκρυ Εκείνης να κυλάει στο αντίο Του... Κάθε σκηνή περνά από μπροστά μου και καθεμιά μου στέλνει ένα μήνυμα, καθένας πρωταγωνιστής στο δικό μου «Punchdrunk» διεισδυτικό σενάριο. Το story μου διακόπτεται από το εκτυφλωτικό κίτρινο των daffodils. Τυλιγμένα σε οικολογικό χαρτί φερμένα από το διπλανό Flower Market της Columbia Road μας συνοδεύουν στο μονοπάτι που χαράσσουν τα νερά ώς τη δύση της πόλης αποχαιρετώντας τον ήλιο στο μεγάλο μακροβούτι της μέρας.

columbiaroad.info



#10: Casual Sundays locally...

Το ξυπνητήρι χτυπάει την ίδια ώρα. Το χουζούρι επιτρέπεται κι επιμηκύνεται κι άλλο, κι άλλο. Τα running shoes σε θέση ready, steady, go... Τρία χιλιόμετρα αργότερα, η σημαία της λήξης σε βρίσκει στο «Sunday», την κυριακάτικη προέκταση του σπιτιού σου. Εκεί που συναντάς τους φίλους σου, τα νέα σου, τον εαυτό σου. Αισθήματα και λόγια ανακατεμένα σαν τα scrambled eggs του brunch, το πάθος για ζωή έντονα κόκκινο σαν το Bloody Mary. Και οι Κυριακές έχουν νόημα, όταν είναι άνετες, σαν το σπίτι σου. Ο πρωινός ήλιος ρίχνει φως στις posh βικτοριανές αυλές της Richmond Avenue, και οι συστάδες των ανθισμένων αμυγδαλιών φρουρά της πολύτιμης Κυριακής. Το μυαλό φτερουγίζει κάπου μακριά και μπερδεύεται με τα γέλια που αερίζονται στα ανοιχτά της αυλής σου, αυτής του «Albion», κι είστε όλοι εκεί, και αυτήν την Κυριακή. Και το κουδούνι της για τα last orders αντηχεί. Και τα Sunday blues αλλάζουν χρώμα...

the-albion.co.uk

Alex Turner

Πιο cool, πεθαίνεις!

Φλερτάροντας με τον Έλβις, τον Μπράντο στον «Αταίριαστο» και τον Τζο Στράμερ του «This Is Radio Clash», ο αρχηγός των Arctic Monkeys τόσο στιλιστικά όσο και ιδεολογικά επιδιώκει να ξανακάνει το ροκ εν ρολ επικίνδυνο και σέξι.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΓΚΟΥΝΤΩΝΗ

Οι Arctic Monkeys είναι το πρώτο γκρουπ μαζικής αποδοχής που χάρισε στον κόσμο η Βρετανία από την εποχή των Oasis και των Blur, με τον frontman τους Άλεξ Τέρνερ να σκορπά τα ρίγη που έλειψαν από τον γυναικείο πληθυσμό αφότου γκριζάρισαν οι κρόταφοι των αγοριών της brit pop. Γιατί αυτοί; Και γιατί ο Άλεξ ενσαρκώνει το νέο βρετανικό cool;

Από την εποχή ακόμα του «Whatever People Say I Am, That's What I'm Not», το συγκρότημα κατάφερε να ξετρελάνει και να προκαλέσει ένα μαζικό παραλήρημα στην Αγγλία, η οποία στο πρόσωπο του Άλεξ Τέρνερ βρήκε το νέο της ίνδαλμα. Τα βρετανικά media τον λατρεύουν όχι μόνο για τη γοητεία του αλλά και για την αυθεντικότητά του. Ο ίδιος δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ για τη δημοσιότητα, αντιθέτως το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να ζει για το ροκ και να παίζει μουσική με τους φίλους του από το Σέφιλντ.

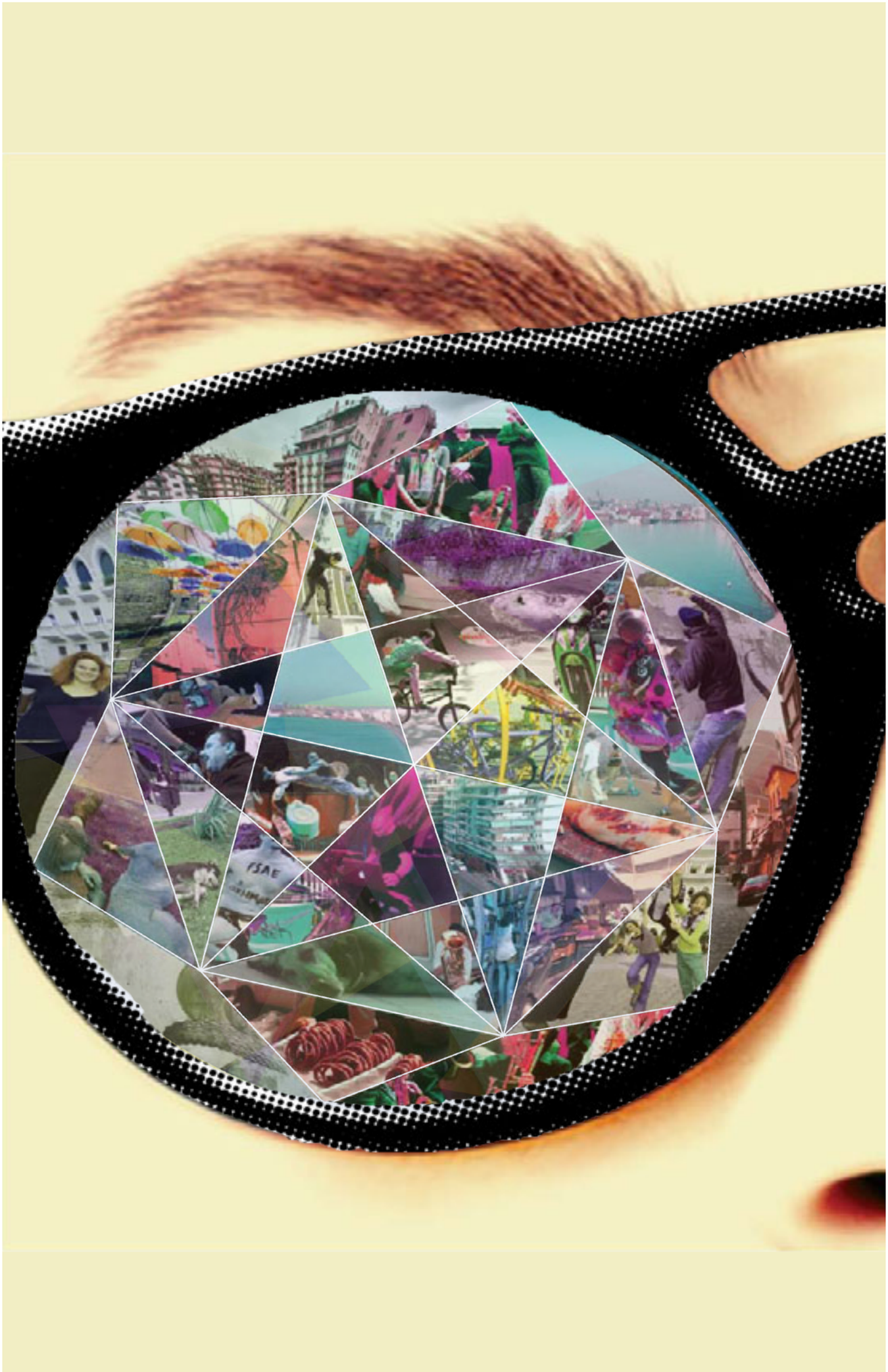
Κάποτε δήλωσε πως δεν πρέπει να φοβόμαστε τις αλλαγές ούτε και την επιστροφή στις παλιές ιδέες. Ο ίδιος φαίνεται πως έχει κάνει τη θεωρία του πράξη, καθώς στο τελευταίο άλμπουμ των Arctic Monkeys στιλιστικά έχει μετατραπεί σε επαναστάτη γόη της δεκαετίας του '50 επαναπροσδιορίζοντας την εικόνα του σύγχρονου ρόκερ. Στο βιντεοκλίπ του single «Why'd You Only Call Me When You're High» πρωταγωνιστεί ντυμένος στα μαύρα, με δερμάτινο τζάκετ, στενό τζιν, ζιβάγκο και τσουλούφι. Το άκρως σεξουαλικό κλίμα του βίντεο συνάδει απόλυτα με το νέο λάγνο προφίλ του τραγουδιστή αλλά και με τον σέξι ήχο των τραγουδιών των Monkeys.

Ο Τέρνερ έχει περάσει από πολλά στιλιστικά στάδια. Στην απαρχή της καριέρας του η αγάπη του για τους Beatles αντικατοπτρίζεται και στην εμφάνισή του. Κοντά μαλλιά, ατημέλητο λουκ, στενά κουστούμια και τζάκετ με σηκωμένους γιακάδες χαρακτήριζαν τον νεαρό από το Σέφιλντ. Λίγα χρόνια αργότερα έρχεται στη ζωή του το it girl Αλέξα Τσανγκ και οι δυο τους αποτελούν ένα από τα πιο stylish ζευγάρια της Βρετανίας. Ο Άλεξ στέλνει τα περίφημα ερωτικά γράμματα στην Αλέξα και παρουσιάζεται ως πρότυπο προστατευτικού και ρομαντικού συντρόφου. Στιλιστικά, «ξεπερνά» τους Beatles και υιοθετεί ροκ εμφάνιση με μακριά μαλλιά, που ταιριάζει και με την αλλαγή στον ήχο του συγκροτήματος. Ο χωρισμός του τον καθιστά και πάλι προσιτό στη γυναικεία μερίδα των fan των Arctic Monkeys, ενώ σηματοδοτεί και τη μεταστροφή του σε πιο ροκαμπίλι εμφανίσεις.

2013, και ο Άλεξ σκορπά αέρα σταρ της δεκαετίας του '50. Η πρόσφατη σχέση του με το μοντέλο Άριελ Βάντενμπεργκ τον έχει αναγάγει σε κλασικό ροκ τύπο, τονίζοντας ακόμα περισσότερο το σεξαπίλ του. Το 2013 αποτελεί κομβικό σημείο και στην πορεία των Arctic Monkeys. Η περιοδεία τους σε Ευρώπη και Αμερική έσπασε τα ταμεία με τα εισιτήρια να εξαντλούνται μέσα σε λίγα λεπτά. Η θριαμβευτική εμφάνισή τους στο Glastonbury συγκαταλέγεται ανάμεσα στα καλύτερα live τους. Το άλμπουμ «AM» μονοπώλησε το ενδιαφέρον του κοινού και των κριτικών, θεωρήθηκε από το NME ένα από τα καλύτερα άλμπουμ της δεκαετίας, έλαβε διθυραμβικές κριτικές, κατέκτησε τόσο τα βρετανικά όσο και τα αμερικανικά charts. Επιπροσθέτως, απέσπασε το brit award ως το καλύτερο άλμπουμ της χρονιάς, με τον Άλεξ να εκφωνεί έναν επικό ευχαριστήριο λόγο αναφορικά με την αξία του ροκ.

Ο frontman των Arctic Monkeys έχει αναδειχθεί σε ένα πραγματικό μουσικό είδωλο και έχει ταυτιστεί με τον ορισμό του sex symbol. Η σκηνική του παρουσία είναι καθηλωτική. Ερμηνεύει στίχους με υπονοούμενα, κουνάει το χέρι του νωχελικά και τους γοφούς του ρυθμικά σαν άλλος Έλβις, χορεύει παίζοντας κιθάρα και τραγουδάει με πραγματική ευχαρίστηση. Είναι αβίαστα σέξι και αυθόρμητος. Στις συνεντεύξεις του πολλές φορές εμφανίζεται με γυαλιά και υπό την επήρεια ουσιών και αλκοόλ. Το πρότυπο του «κακού αγοριού» που προβάλλει τον καθιστά ακόμα πιο ελκυστικό στις γυναίκες. Τα κορίτσια τον ποθούν και οι άντρες εύχονται να ήταν στη θέση του. Εκφράζει την άποψή του με κάθε κόστος και δεν ξεπουλά τις αρχές του. Πιστεύει στο ροκ και το υποστηρίζει με τον τρόπο ζωής του. Γι' αυτό άλλωστε η Βρετανία τον λατρεύει και έχει αφοσιωθεί στο πρόσωπό του.





ΚΕΙΜΕΝΟ: ΜΑΡΙΑ-ΑΝΝΑ ΤΑΝΑΓΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: CTRLFREAK

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΟΔΗΓΟΣ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΣ

Συνεταιριστικά παντοπωλεία, youth hostels, γκουρμέ πλατφόρμες συγχρηματοδότησης, arty βιβλιοθήκες που δανείζεσαι αλλά και δανείζεις, guerilla εργοστάσια ζαχαροπλαστικής και μερικές ακόμα δράσεις ταρακουνούν τη Θεσσαλονίκη δείχνοντάς της έναν άλλο δρόμο πέρα από εκείνον της μιζέριας και της απραγίας.

Feast: Τρώω, άρα υπάρχεις

Η ακραιφνώς δημοκρατική διαδικασία της συγχρηματοδότησης ξεγλιστρά από διαδικτυακές πλατφόρμες όπως το Kickstartet και το Indiegogo. Αποκτά offline υπόσταση και μετατρέπεται σε γιορτή. Το Feast (ήτοι Funding Enterpreneurship and the Arts with Sustainable Tactics) αποτελεί το νέο και μεγαλόπνοο πείραμα εναλλακτικής μικροχρηματοδότησης δημιουργικών projects, της Αργυρώς Μπαράτα και της Νίκης Βουίμτα, οι οποίες αποφάσισαν να ενώσουν τις δυνάμεις τους και να υλοποιήσουν τη θεσσαλονικιώτικη εκδοχή του Detroit Soup. Όπερ μεθερμηνευόμενον, μια κίνηση πολιτών που μέσω collective dinners χρηματοδοτούν την καλύτερη ιδέα που παρουσιάζεται ανά σουαρέ. Το soup network διαθέτει ήδη 91 καθιερωμένες μαζώξεις παγκοσμίως και η Θεσσαλονίκη έχει την περηφάνια να αποτελεί την 92η πινέζα στον χάρτη. Μόνο με 10 ευρώ, λοιπόν, απολαμβάνεις το δείπνο σου, ψηφίζεις την ιδέα που σε πείθει περισσότερο και υποστηρίζεις την εξωστρέφεια και τη δυναμική της δημιουργικής οικονομίας μιας πόλης που σμιλεύεται δημιουργικά πολυποικίλως. Αντίστοιχα, ως δημιουργός έχεις την ευκαιρία να υλοποιήσεις επιτέλους αυτό που σε τριβελίζει χάρη στο ίδιο το κοινό σου. Το πρώτο Feast του Απρίλη στο Apodec είναι μόνο η αρχή, αν σκεφτεί κανείς τον «ηχηρό» του αντίκτυπο. Απώτερος στόχος και ευσεβής πόθων των κοριτσιών είναι οι αντίστοιχες δράσεις και εκτός Θεσσαλονίκης. Μας άνοιξε την όρεξη!
feasthessaloniki.wix.com/feasthessaloniki

Το Παραμικρό: Κλωστές εν δράσει

Έχοντας ασχοληθεί με τον επαγγελματικό προσανατολισμό, κατάλαβε πως η εργασία δεν είναι κάτι αποφευκτέο, αλλά μια βασική μορφή έκφρασης του ποιοι είμαστε. Έχοντας ασχοληθεί ενδελεχώς με παιδικές κατασκηνώσεις και νεανικές δραστηριότητες, συνειδητοποίησε ότι η μάθηση δεν θα έπρεπε να είναι μια μονοδιάστατη διαδικασία, αλλά ένας τόπος εξερεύνησης όπου ο καθένας βρίσκει τις απαντήσεις καθώς ερευνά τη φύση και τα πρωτογενή υλικά, χωρίς να λαβώνεται η κρίση του. Έχοντας όραμα να στεγάσει μια εναλλακτική προσέγγιση της μάθησης, ο Κίμων Καμπουρόπουλος μας σύστησε πριν τρία χρόνια ένα στέκι δημιουργίας που απέχει παρασάγγας από τις κλασικές σχολές. Στο «Παραμικρό», άλλωστε, όλοι μπορούν να δημιουργούν με τους δικούς τους ρυθμούς, χωρίς τυπικά «μαθήματα», ενώ την ίδια στιγμή δέχονται πολλαπλά ερεθίσματα κοινωνικοποίησης. Η εικόνα όπου μια μαμά ζωγραφίζει με το πιτσιρίκι της, ένας τύπος φτιάχνει το δικό του σκαμνί, ενώ μια συμπαθέστατη κυρία υφαίνει στον αργαλειό και όλοι μαζί κάνουν διάλειμμα για να πιουν τσάι ή και τσιπουράκι είναι πολύ συνηθισμένη. Ξυλουργική, ραπτική, υφαντική, πλέξιμο, felting, ζωγραφική, πολυεργαστήρι για παιδιά, εργαστήρια νοητικής χαρτογράφησης, μια αυλή βγαλμένη από ελληνική ταινία, παιδικά πάρτι χωρίς φωνές και αλαλαγμούς, εναλλακτικοί «δάσκαλοι» κι ένας ζωντανός οργανισμός μέσα στον οποίο αναπτύσσεται μια κοινότητα που αλληλοϋποστηρίζεται, απολαμβάνει ποιοτικό ελεύθερο χρόνο και μοιράζει τη γνώση της σε τυρβώδη ροή. «Παραμικρό», κι όμως σπουδαίο!
facebook.com/toparamikro

Sugar Angel: Είναι γλύκα!

Ας το παραδεχτούμε χωρίς ενοχές: μας αρέσουν τα cupcakes, τα κοριτσίστικα μικρά καφέ-ζαχαροπλαστεία, οι σπιτικές λεμονάδες και τα γλυκά που λυπάσαι να τα φας, γιατί θα μπορούσαν κάλλιστα να διακοσμήσουν το γραφείο σου. Ποιον κοροϊδεύεις; Θα τα φας, αφού πρώτα τα ανεβάσεις στο Instagram. Η Θεσσαλονίκη αγάπησε με τη χαρακτηριστική της εμμονή τα cupcakes και σε αυτό έβαλαν το... θαυματουργό χεράκι τους η Αγγελική Μεϊμάρη και η Δήμητρα Νάνου. Καλλιτεχνικές φύσεις και οι δυο, βαρέθηκαν τα άγευστα γλυκά και σε ένα εργαστήριο στον Τρίλοφο άρχισαν να δημιουργούν μπισκότα και cupcakes με αληθινό βούτυρο και αγνές πρώτες ύλες. Η επιχείρηση party food και η μεταπήδηση στη χονδρική σε όλη την Ελλάδα ήταν το πρώτο βήμα. Το δεύτερο άνθισε στη Λασσάνη, μετατρέποντας τον ήδη χαριτωμένο πεζόδρομο σε καθιερωμένο girly σημείο συνάντησης με πρόφαση τον καφέ, αλλά απώτερο σκοπό την καταβρόχθιση ενός κομματιού Red Velvet, την οποία -φευ- έμαθε όλη η πόλη. Όση ώρα απολαμβάνεις το γλυκό σου, η μεν Αγγελική θα πειραματίζεται με την ομάδα της στην κουζίνα για την επόμενη hype τούρτα (ποντάρουμε στην Cream Coconut), ενώ η Δήμητρα θα καταστρώνει σχέδια για την επόμενη θεματική βιτρίνα-υπερπαραγωγή (η οποία βασίζεται σε ολόκληρη ανάλυση με πλήρες storyboard). You found yourself in Wonderland και το να κακομαθαίνεις τον εαυτό σου είναι η πιο απενεχοποιημένη πολυτέλεια της καθημερινότητάς σου.
sugarangel.gr

Χώρος 18: Τέχνη χωρίς μεσάζοντες

Τέλη 2010. Ο Σταύρος Παναγιωτάκης, επιστρέφοντας από το Βερολίνο, κατοικοεδρεύει εκ νέου στην πόλη όπου μεγάλωσε, ζωγράφισε και δίδαξε. Νιώθει την ανάγκη να δημιουργήσει έναν μη εμπορικό χώρο, που θα αφήνει τον καλλιτέχνη ελεύθερο να εκφράσει πρωτογενώς την ιδέα του και την υλοποίησή της, χωρίς τη δαμόκλειο σπάθη της πώλησης. Καλλιτέχνες όπως οι Βαρώτσος, Παπασπύρου, Αγγελίδου, Παπακωνσταντίνου, Τσακίρης, Μπουρονίκος, Στραπατσάκη, Λύρα, Βενετόπουλος, Κασπούρας, Ξόνογλου ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα δημιουργώντας έργα αποκλειστικά για τον «Χώρο 18», ενώ παράλληλα δόθηκε βήμα σε νέους εικαστικούς για να επικοινωνήσουν το έργο τους. Κύριο μέλημα, να αναπτύσσονται διάλογοι μεταξύ των έργων, όχι κατ' ανάγκη ομοιογενείς, καθώς η εποχή ενδείκνυται για ανάδυση εικαστικών «συγκρούσεων». Ο ίδιος προσπαθεί να βρει έργα με φρέσκια ματιά και ανόθευτη αλήθεια. Θεωρεί, άλλωστε, πως ο άνθρωπος εξακολουθεί να ζει σε μια εποχή αγριότητας -μέσα σε αυτά τα όρια δημιούργησε την πραγματικότητά του- και πιστεύει πως η κρίση πρέπει να ειδωθεί από τη συνειδησιακή της σκοπιά και να μας οδηγήσει σε μια νέα οπτική κι όχι στην αναπαλαίωση παρωχημένων ιδεών. Στα προσεχώς, σημείωσε: ένα εν εξελίξει project πάνω στη δημιουργική διαδικασία με φοιτητές της Καλών Τεχνών, τις εκθέσεις των Μιχαηλίδη Μιχάλη και Βασίλη Αλεξάνδρου, καθώς και του άγγλου ηθοποιού και καλλιτέχνη John Bicknell.

choros18.com

Βιος coop: Γέμισε το καλάθι σου

Εισαγωγή στην Κοινωνική και Αλληλέγγυα Οικονομία: Μέσα από συλλογικές πρωτοβουλίες πολιτών, αποσκοπεί στη δημοκρατικοποίηση της οικονομίας. Για την ακρίβεια, βρίσκεται στη μέση του «πολιτικά αδύνατου», έως ότου αυτό καταστεί «πολιτικά αναπόφευκτο». Ας περάσουμε και στο επόμενο κεφάλαιο. Οι συγγραφείς Τ. Νικολόπουλος και Δ. Καπογιάννης σκιαγραφούν ορθά στο βιβλίο τους μια τρίτη, εναλλακτική οικονομική οργάνωση και, αν θέλουμε να δούμε πώς αυτό επιτυγχάνεται στην πράξη, αρκεί μια βόλτα στο συνεταιριστικό παντοπωλείο «Βιος coop», που μετρά λίγους μήνες ζωής. Δημιουργήθηκε από έναν πυρήνα πολιτών ετερόκλητης κοινωνικής διαστρωμάτωσης, βασίστηκε σε ένα καταστατικό που έθεσε ως εχέγγυο την άμεση δημοκρατία και τους μη κερδοσκοπικούς στόχους (αφού το πλεόνασμα επιστρέφει εκ νέου στον οργανισμό) και αγκαλιάστηκε από την πόλη ως δράση «το είπα στον φίλο μου, μου το είπε η γειτόνισσα, θα το πω στο Facebook». Τοπικά προϊόντα με αδιαπραγμάτευτη ποιότητα και όσο το δυνατό λιγότερο οικολογικό αποτύπωμα, παρουσίες από γυναικείους συνεταιρισμούς όλης της Ελλάδας (από Βαλμάδα και Μούσες Πιερίων μέχρι Μυτιλήνη και Κρήτη) και εβδομαδιαίες συνεδριάσεις του διοικητικού συμβουλίου, ανοικτές σε όλα τα μέλη, τα οποία παίρνουν ισότιμα τον λόγο και τις αποφάσεις: Ένα κίνημα καταναλωτών που προσέλκυσε ήδη το ενδιαφέρον από διάφορα μέρη της Ελλάδας, που πέτυχε το ανέφικτο, τη στιγμή που ήταν αναπόφευκτα αναγκαίο. Αλλάζουμε σελίδα!

bioscoop.gr

Collective Library Δυναμό: Βιβλία για όλους

Το Δυναμό έκανε πάλι το θαύμα του. Στο πλαίσιο του «creativity forth», της πλατφόρμας για bottom up διαδικασίες ανάδειξης και υποστήριξης της δημιουργικότητας, παρουσίασε τη δική του πρόταση συλλογιστικού εργαλείου. Η Collective Library είναι η πρώτη συλλογική βιβλιοθήκη, η οποία καλεί τους χρήστες να δανείσουν τίτλους κι όχι να δανειστούν. Μια offline Wikipedia που υιοθετεί χαρακτηριστικά του creative open content ή ένα τρισδιάστατο Behance όπου νέοι δημιουργοί εκθέτουν τα συλλεκτικά zine τους; Ένα δημιουργικό αμάλγαμα, ένα εγχείρημα που συγκροτείται από την ίδια την κοινότητα για την κοινότητα και μετρά ήδη 600 τίτλους που εκπροσωπούν τις εφαρμοσμένες, εικαστικές, παραστατικές τέχνες. Από τον Απόστολο Καλφόπουλο και τη Μελίν Καραογλανιάν που έκανε τις επαφές με μουσεία και φορείς, στα μέλη-εθελοντές Έλλη Χριστάκη, Νάσια Σαμαρά, Αλεξάνδρα Νιάκα και Νατάσσα Ευαγγελοπούλου, αλλά και στους επισκέπτες που απολαμβάνουν διάβασμα, wifi και καφέ, η κοινότητα μεγαλώνει. Θεωρώντας αυτονόητη μια άλλου είδους σχέση με το κοινό, η οποία αναπτύσσεται στον βαθμό που η βιβλιοθήκη κινητοποιεί το προσωπικό ενδιαφέρον των χρηστών, αναπτύσσεται ήδη ένα πρόγραμμα δράσεων. Στο πλαίσιο αυτό έρχονται οι «3 137» παρουσιάζοντας zines 28 ανεξάρτητων καλλιτεχνών, ενώ επίκειται παρουσίαση του ιαπωνικού design με αφορμή την έκθεση του αρχιτεκτονικού γραφείου Atelier Bow-Wow που φιλοξενείται στο Δυναμό. Εργαστήρια, εκθέσεις και collective think tank, γιατί η σκέψη που παράγεται τώρα είναι πιο χρήσιμη από ποτέ.

dynamo.org.gr/blog/collective-library

Follow the sheep: Περιπατητικές τουρνέ

Έχοντας δημιουργήσει τις θεματικές περιηγήσεις «fox and squirrel» στο Λονδίνο, η Γωγώ Προβατίδου αποφάσισε να αποτολμήσει την αντίστοιχη δράση και στη Θεσσαλονίκη συνιδρύοντας μαζί με την Εύη Παπαβέργου και την Αθηνά Τσομπανούδη την ομάδα «Follow the sheep». Το πρόβατο άρχισε ορεξάτο για πολύ περπάτημα, δίνοντας μέσω ανοικτών περιηγήσεων στους έτερους ανήσυχους και φιλομαθείς περιπατητές τις εξής επιλογές: Να ανακαλύψουν παρέα με την Εύη εικαστικούς ή εκθεσιακούς χώρους, μέσα από ωφέλιμες και κατατοπιστικές συζητήσεις με curators ή καλλιτέχνες κατά τη διάρκεια του Art Walk, να ανασκαλέψουν αστικούς θρύλους και ιστορίες μυστηρίου, τόσο άμεσα συνυφασμένες με την πόλη ακολουθώντας μεταμεσονύκτια τον Γιώργο Ματζουρανίδη στο Mystery Walk, να γίνουν ξεφτέρια στη street art, τις τεχνικές και τις ομάδες της πόλης ακούγοντας προσεκτικά τον Νέστορα Κεχαγιά όσο θα ξετρυπώνουν γκραφίτι, να φωτογραφίσουν με την καθοδήγηση του Γιώργου Μάνου την πόλη έτσι όπως αποκαλύπτεται στις πιο απρόσμενες γωνιές της ή, τέλος, να αντιληφθούν παρέα με τον Σταμάτη Γιαννίκη γιατί η αρχιτεκτονική αντικατοπτρίζει τον αστικό τρόπο ζωής με μια βόλτα σε κτήρια που βλέπουμε, αλλά δεν παρατηρούμε καθημερινά. Ο... δρόμος είναι μακρύς: Νέες περιηγήσεις και θεματικά tours εν όψει καλοκαιριού, οπότε φόρα άνετα παπούτσια και διάθεση μικρού εξερευνητή!

followthesheep.gr

Little Big House: Εδώ θα μείνεις

Εάν δεν τους «άγγιζε» η κρίση, ίσως να μην άγγιζαν τόσο νωρίς το σουρεαλιστικό τους όνειρο. Μόλις οι όροι «περικοπές» και «απόλυση» μπήκαν στο εργασιακό τους λεξιλόγιο, η Βίκυ και ο Χάρης Ταρνανάς έβαλαν μπρος την ιδέα για τη δημιουργία ενός hostel, σαν κι αυτά που τους χάρισαν τις ωραιότερες αναμνήσεις ταξιδεύοντας με την κάρτα InterRail. Το «Little Big House» έγινε για εκείνους μια εμπειρία ζωής, μια παρέα που μεγάλωσε (με τη βοήθεια των Αθηνά Σιαμίδου, Μαρία Τσιόπα, Λίνα Κιουρτσίδου), παρά μια μονότονη καθημερινή ρουτίνα. Λογικό, όταν, από τη μια, υποδέχεσαι ένα ζευγάρι εξηνταπεντάρηδων που ξεκίνησαν bike tour από την Ολλανδία με προορισμό την Κωνσταντινούπολη και, από την άλλη, ακούς διθυραμβικά σχόλια για την πόλη σου από έναν τύπο που διακτινίστηκε από τη Χαβάη, το Περού ή την Αυστραλία. Η Βίκυ δεν εξωραΐζει την κατάσταση: Η Θεσσαλονίκη δεν αποτελεί, ακόμα, προορισμό των ορκισμένων «χοστελάδων», παρά μια στάση στο πλαίσιο ενός βαλκανικού tour. Ωστόσο, υπάρχουν οι προϋποθέσεις, αν και είναι επιτακτική ανάγκη για πιο ευέλικτη νομοθεσία. Οι ίδιοι είναι πρόθυμοι να συμβουλέψουν κάθε επίδοξο ιδιοκτήτη hostel, όπως τους βοήθησε ο ιδιοκτήτης του «Rent Rooms» Άρης Πετράκης. Πιστεύουν, άλλωστε, πως όλοι όσοι ασχολούνται με τη φιλοξενία έχουν ίδιο κίνητρο, άρα παλεύουν για την ίδια νίκη. Στα του οίκου τους τώρα: Το «σπίτι» μεγάλωσε και απέκτησε ένα κουκλίστικο café που σε περιμένει καθημερινά. Καλός καφές, τουρίστες από όλο τον κόσμο και ατμόσφαιρα διακοπών: Στην υγειά σου!

littlebighouse.gr





Όταν η Χαλκιδική μπήκε στην πόλη!

Δύο εστιατόρια, ένα ελληνικό γκουρμέ από τη Νέα Φώκαια κι ένα ιταλικό από το Πολύχρονο, επελαύνουν στη Θεσσαλονίκη και τα σπάνε στην κατηγορία Best New Entry. Αυτοί είναι οι εμπνευστές τους.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΛΟΥΚΗΣ



Μασσαλία Μανουσογιαννάκη & Φιλικής Εταιρείας, 2314 003 714

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΔΑΡΑΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΝΤΖΙΚΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΣ

Μασσαλία, ο λα λα!





Ανοίξατε εστιατόριο ελληνικών γεύσεων και όχι κινέζικο ή αμερικανομπεργκεράδικο... Γιατί; Σαν τη Χαλκιδική δεν έχει...

Το ονομάσατε «Μασσαλία» γιατί; «Μασσαλία» ονομάστηκε από την ομώνυμη πόλη της Γαλλίας, που ήταν αποικία Φωκαέων. Επειδή, λοιπόν, εγώ (Νίκος) είμαι μισός Φωκιανός και ο Γιάννης ολόκληρος, αποφασίσαμε να κάνουμε τη δικιά μας αποικία στην εστίαση, τη «Μασσαλία».

Σε μια Θεσσαλονίκη, όπου τελικά επιχειρηματικότητα σημαίνει μαζική εστίαση, καθώς το μόνο που ανθίζει είναι καφέ, μπαρ και εστιατόρια, πόσο ρίσκο ήταν για σας να μπείτε σε μια τόσο κορεσμένη αγορά; Και τι είναι αυτό που πιστεύετε πως σας διαφοροποιεί από τον ανταγωνισμό; Δεν είμαστε για να κάνουμε κάτι διαφορετικό, είμαστε για να κάνουμε τη δική μας πρόταση στην τόσο καλοταϊσμένη Θεσσαλονίκη. Το μαγαζί στη Χαλκιδική το ανοίξαμε για να γουστάρουμε εμείς πρώτα από όλα (εννοώ την ποιότητα του φαγητού και του ποτού). Και επειδή αυτό έχει απήχηση, αποφασίσαμε να το κάνουμε και στην πόλη. Και μάλιστα στη γειτονιά που μεγαλώσαμε. Επισημαίνω πως δεν είναι μια κίνηση που κάναμε επειδή δεν είχαμε δουλειά, αλλά για να δουλέψουν μαζί με εμάς άλλοι δεκαπέντε. Και, φυσικά, για να γουστάρουμε...

Πάμε στο μενού! Πώς το στήσατε, πώς το σετάρατε, πρώτες ύλες, έμπνευση, εικόνα πιάτων αλλά και επιλογή συγκεκριμένων γεύσεων.

Το μενού είναι ένας συνδυασμός λαϊκής ελληνικής κουζίνας με φωτογραφικό στήσιμο (Γιαννακάρας food styling) και στο μάτι και στη γεύση.

Δώστε μου ένα Top3 από τις προσωπικές σας προτιμήσεις, για τις οποίες μπορείς να στοιχηματίσεις άνετα πως... δεν υπάρχουν! Όλα μας τα πιάτα είναι ξεχωριστά και είναι η δική μας πρόταση για το φαγητό. Δικά μου αγαπημένα είναι τα ταλαγάνι, μελωμένη παντσέτα, μύδια αχνιστά.



Da Leonardo Cucina Italiana Φιλίππου 50, Πυλαία, 2310 323 377

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΤΑΛΙΔΗΣ

Forza Da Leonardo!

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΝΙΚΟΣ ΒΑΒΔΙΝΟΥΔΗΣ, ΠΟΡΤΡΕΤΟ: ΜΑΡΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ







Άνοιξες ιταλικό εστιατόριο και όχι κινέζικο, ελληνική κουζίνα, αμερικανομπεργκεράδικο... Γιατί; Γιατί έτσι το έφερε η μοίρα. Ως μέγας καλοφαγάς δεν θα έλεγα ποτέ όχι ούτε σε μια καλή πάπια Πεκίνου ούτε σε ένα παστίτσιο ούτε σε ένα Onion Cheddar Avocado Burger.

Το ονόμασες «Da Leonardo» γιατί; Ένας οικογενειακός φίλος, ο κύριος Leonardo Frascaria, είχε στο Πολύχρονο της Χαλκιδικής ένα ιταλικό εστιατόριο το οποίο επισκεπτόμουν ανελλιπώς κάθε καλοκαίρι. Όταν λοιπόν μια μέρα μας ανακοίνωσε ότι θα πουλήσει την επιχείρησή του, δεν το σκέφτηκα πολύ. «Δωρεάν ιταλικό φαγητό...». Κάπως έτσι η μοίρα ή η τύχη το έφερε και το «Da Leonardo» πέρασε στα δικά μου χέρια το καλοκαίρι του 2008.

Σε μια Θεσσαλονίκη, όπου τελικά επιχειρηματικότητα σημαίνει μαζική εστίαση, καθώς το μόνο που ανθίζει είναι καφέ, μπαρ και εστιατόρια, πόσο ρίσκο ήταν για σένα να μπεις σε μια τόσο κορεσμένη αγορά; Και τι είναι αυτό που πιστεύεις πως σε διαφοροποιεί από τον ανταγωνισμό; Από το 2008 το έψαχνα και σκεφτόμουν πώς θα έρθει το «Da Leonardo» και στη Θεσσαλονίκη. Η σωστή στιγμή ήρθε φέτος όταν και βρήκα τον κατάλληλο χώρο στην Πυλαία. Κάθε νέα επιχειρηματική κίνηση εμπεριέχει ρίσκο αλλά, αν δεν ρισκάρεις, δεν κερδίζεις. Έχοντας πλέον και μια εμπειρία 5 ετών από τη Χαλκιδική και με ένα ικανοποιημένο πελατολόγιο που θα στήριζε και το νέο μου ξεκίνημα, η απόφαση πάρθηκε, και να 'μαστε! Ως ανταγωνισμό δεν λογίζω ούτε τα άλλα ιταλικά της πόλης μας, ούτε γενικότερα άλλα εστιατόρια της περιοχής που εδρεύουμε. Ανταγωνίζομαι μόνο το «Da Leonardo», το οποίο θέλω να κάνω κάθε μέρα και λίγο καλύτερο.

Πάμε στο μενού! Πώς το έστησες, πώς το σέταρες, πρώτες ύλες, έμπνευση, εικόνα πιάτων αλλά και επιλογή συγκεκριμένων γεύσεων. Τώρα μου βάζεις δύσκολα. Μενού! Το δυσκολότερο πράγμα στη δουλειά μου. Τόσες πολλές συνταγές, τόσος λίγος χώρος. Ποια να μείνει, ποια να φύγει, ποια να ρετουσαριστεί λίγο; Λίγο α-μπε-μπα-μπλομ, λίγο η βοήθεια του κοινού, αλλά πάντα μένεις με την αίσθηση ότι οι καλύτερες έμειναν έξω. Κάθε χρόνο και ένας νέος μάγειρας που θα βάλει την ξεχωριστή του πινελιά. Κρατάς τα καλύτερα και συνεχίζεις... Έμπνευση! Κάνω ό,τι κάνει κάθε επιτυχημένος επαγγελματίας. Κλέβω ιδέες. Είτε στην Ελλάδα είτε στο εξωτερικό, πάντα πηγαίνω σε ιταλικά εστιατόρια και δοκιμάζω όσα περισσότερα πιάτα μπορώ. Βιομηχανική κατασκοπεία το λένε αυτό, νομίζω. Όσο για τα υλικά, πλέον είναι εύκολο να βρεις καλής ποιότητας πρώτες ύλες στις σωστές τιμές.

Δώσε μου ένα Top3 από τις προσωπικές σου προτιμήσεις σε πίτσα αλλά και ζυμαρικά, για τα οποία μπορείς να στοιχηματίσεις άνετα πως... δεν υπάρχουν!Top3! Σίγουρα στις πίτσες είναι η Prosciutto Crudo Rucola, η Bufalina και η Tartufata. Όσο για τα υπόλοιπα, δεν μπορώ να αφήσω έξω το Tortelli Verdi al Burro e Salvia, τα Garganelli alla Leonardo και τα μοναδικά Gnocchi al Gorgonzola e Pere. Τι είναι όλα αυτά; Για να μάθετε τι είναι το καθένα, θα πρέπει να τα δοκιμάσετε! Αααα και να μην ξεχάσω, σαλάτα Caesars από άλλο πλανήτη...



Θεσσαλονίκη
Έσκασε άνοιξη, όλοι έξω!

Οι καλύτερες διευθύνσεις για φαγητό και ποτό, για βόλτες και τραπεζάκια έξω, για μέρες και νύχτες που δεν κάνει να κάθεσαι μέσα.

POWERED BY SOUL TEAM, ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: CTRLFREAK

Ακαδημία:

Σπιτικό φαγητό και σπιτική ατμόσφαιρα, που ειδικά για το φετινό Πάσχα προσφέρει ιδανική λύση για όσους δεν πάνε στο χωριό. Μεγάλο Σάββατο, πριν και μετά την Ανάσταση, θα σερβίρονται παραδοσιακή μαγειρίτσα, χωριάτικα κόκκινα αβγά, κατσικάκι στο φούρνο και πολλοί εκλεκτοί μεζέδες. Κάντε κράτηση αλλά και συνεχίστε να συχνάζετε εδώ, αφού η «Ακαδημία» το 'χει! Αρκεί να δοκιμάσετε τις πατάτες με σάλτσα και σέσουλα, έτσι όπως σιγοντάρουν τα κεφτεδάκια, το κότσι στη γάστρα ή το χουνκιάρ μπεγεντί. Ποντάροντας, πέρα από το μαγικό τρόπο μαγειρέματος, στις πρώτες ύλες, οι δυο Κωνσταντίνοι (Μάρκου και Γαργάνης) διαλέγουν καθημερινά τα καλύτερα και φρεσκότερα εποχικά και βιολογικά προϊόντα, και προσφέρουν ένα υγιεινό και ποιοτικό μενού. Να δοκιμάσετε τα χόρτα τους αλλά και το περέκ με κοτόπουλο, τους λαχανοντολμάδες και οπωσδήποτε τα βουβαλίσια σουτζουκάκια παρέα με ωραίο μαστέλο και ταλαγάνια μούρλια. Πέρα από το κρέας, παίζουν και ψαρικά, όπως εξαιρετικές γαρίδες σχάρας. Και αφού μπήκε η άνοιξη, φτερουγίζουν οι γεύσεις και στην αυλή, που είναι ένα ακόμα ατού για τα παιδιά της πόλης που θέλουν να τρώνε και να το παίρνουν το αεράκι τους.

Αγίου Μηνά 3, Πλατεία Εμπορίου,
Άνω Λαδάδικα, 2310 521 803

Blue Barrel:

Συνεχίζει να ροκάρει, να μπλουζάρει και να τζαζάρει αμετανόητα! Ο Σάκης την ψυλλιάστηκε πως οι καιροί άλλαξαν και ο κόσμος κουράστηκε από την κλαμπίλα και ψάχνει επιτέλους πάλι τη ζεστασιά της μουσικιένιας μουσικής παιγμένης από δεξιοτέχνες παίκτες κι όχι από μηχανάκια. Η μπιτλική ποπ των Skelters, η Λουιζιάνα των Blues Wire, η bebop του Σημαδόπουλου, οι αυτοσχεδιασμοί και η free jazz του Oleg Chaly και των «Φίλων», ο Γάκης με τους Troublemakers και οι τρελοροκαμπιλάδες Shockin's με τέρμα μπίρα και κοκόρι. Όλοι εδώ, όλοι live, κάθε μέρα και μια μουσική, ένα κέφι, ένας ρυθμός.

Δόξης 5, Λαδάδικα (Πρώην Γαία), 2314 009 130

Μπακάλικον:

Το «εδώ θα φας καλά» δεν είναι κλισέ, αλλά η απόλυτη αλήθεια. Το μεζεδοπωλείο, που με έδρα το Ναυαρίνο στήνει σπονδές στη γεύση, μπορεί να περηφανεύεται πως σερβίρει το καλύτερο βουβαλίσιο μπιφτέκι της πόλης. Αλλά και μια ποικιλία καλοψημένων κρεατικών, που, αν τα «παίξετε» περιφερειακά με τυριά, χαλούμια και κεφαλοτύρια και μετά κόκκινου κρασιού στο ποτήρι, το ταχύτερο που θα συναντήσετε είναι η γευστική ευδαιμονία. Σε ένα περιβάλλον διανθισμένο από vintage ασπρόμαυρες εικόνες μιας Θεσσαλονίκης που σώζεται μόνο πλέον στις διηγήσεις των παλαιοτέρων, το «Μπακάλικον» κερδίζει οποιοδήποτε γαστριμαργικό σποτ υπάρχει στα πέριξ της πλατείας Ναυαρίνου. Και υπακούοντας στο σλόγκαν «όλοι έξω», τη φετινή άνοιξη είναι ευάερο και ευήλιο χάρη στα ευλογημένα τραπεζάκια του έξω.

Πλατεία Ναυαρίνου 7, 2310 227 676

Muzik:

Επιστροφή στα all day bars. Εκεί που ξεκινάς τη μέρα σου με διπλά εσπρέσο και ολοκληρώνεις τη νύχτα σου με μουσικάρες και φίνα κοκτέιλ. Αυτή είναι η κουλτούρα του «Muzik» που σε μαγεύει με το που μπαίνεις. Οι καναπέδες, τα τούβλα στους τοίχους, το τεράστιο speak easy bar αλλά και κάποια πιάτα άσοι, είτε για να τσιμπήσεις χαλαρό μεσημεριανό είτε για να τα γλεντήσεις με κουλτούρα νυχτερινών τάπας, δίνουν στο «Muzik» τον χαρακτηρισμό «κουλαριστό στέκι» για να αράξεις ή να τα σπάσεις. Είναι μεγάλο, είναι multi, έχει κέφι και μια τεράστια τζαμαρία από όπου βλέπεις όλη την περαντζάδα της Παλαιών Πατρών Γερμανού, που φέτος την άνοιξη ανθίζει και λουλουδίζει.

Π. Π. Γερμανού 21, 2311 242 329

Pulp:

Βγήκαν τα τραπεζάκια έξω, στρώθηκαν και οι ζαρντινιέρες, κι ορίστε πώς οι νύχτες της Σβώλου διαθέτουν δροσιά, και το φεγγάρι πάνω από το κεφάλι σου να λειτουργεί ως το υπέρτατο light εφέ. Κατά τα άλλα, δεν αλλάζει τίποτα σε αυτό το μπαρ, κι αυτό είναι η γοητεία του. Μπίρες πολλές και εξαίσιες ροκενρολιές. Αυτό είναι το «Pulp», αυτό ψάχνεις, και θα σε αποζημιώσει. Τζόνι Κας, Ramones, προδιαγραφές αμερικάνικου μπαρ αλλά και ιρλανδέζικης παμπ, ωραίες νύχτες, χαλαρά μεσημέρια, ποικιλίες από σπάνιες μπίρες, mood γιορτής, χορός, κόσμος άνετος και αληθινός, χωρίς πόζες και φανφάρες, θα τους αποκαλούσες και real mates, αφού σε αυτό το μπαρ οι κιθάρες και τα τζιν ρίχνουν πόρτα και στην πόζα και στο δήθεν. Ροκ εν ρολ; Εννοείται και ώς το κόκαλο. Υ.Γ.1 Μαργαρίτη, το μωρό τελικά εκτός από κρεμούλες και γάλα χαίρεται περισσότερο με Ντίλαν ή Τσάο; Υ.Γ.2 Στον Μπομπ, στον Μανού ή και στους δύο θα το πας;

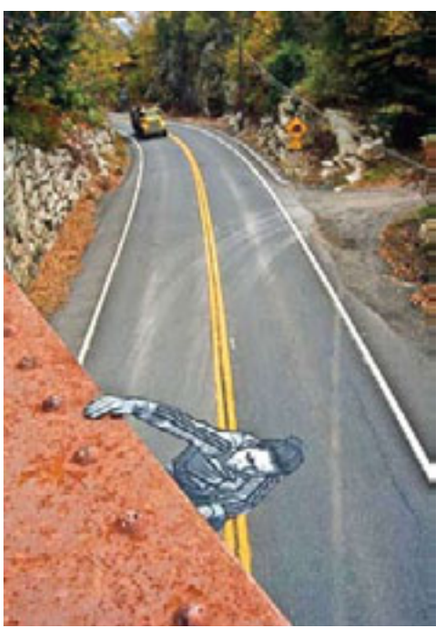
Αλεξάνδρου Σβώλου 8, 2310 270 830

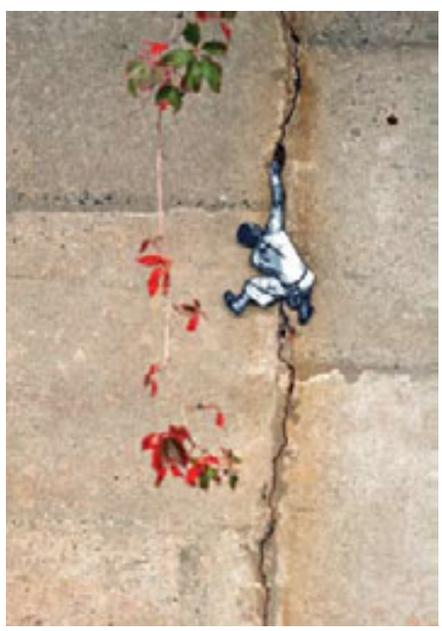
Σκούφος:

Ετοιμαστείτε για μεγάλο γλέντι την Πρωτομαγιά όσοι δεν ξενιτευτείτε σε αγρούς, χωριά και ρυάκια. Γιατί τα παιδιά του «Σκούφου» ετοιμάζουν γιορτή. Η Δήμητρα Μπάρδα και ο Χαράλαμπος Ζωίδης, ψυχές του «Σκούφου», δημιούργησαν έναν εναλλακτικό χώρο, κάτι μεταξύ ποπ ταβέρνας και ψαγμένου εστιατορίου. Με το «ψαγμένο» εννοούμε πως τα παιδιά έστησαν έναν κατάλογο ιδιαίτερης και δημιουργικής ελληνικής κουζίνας που σε εντυπωσιάζει από τις πρώτες γραμμές του. Ο κατάλογος Άνοιξη/Καλοκαίρι 2014 θα περιλαμβάνει τα καλύτερα ever πιάτα του μαγαζιού με βάση τις προτιμήσεις σας, ενώ συνεχίζει το κόνσεπτ της Τετάρτης «Brink Your Own Bottle», κοινώς απολαύστε το μενού του εστιατορίου φέρνοντας τα δικά σας αγαπημένα κρασιά. Ωραία ιδέα, ωραίες γεύσεις, ωραίοι άνθρωποι, ευφάνταστες προτάσεις: κρέμα κόκκινης φακής με σύγκλινο Μάνης, ριζότο με συκωτάκια πουλιών, σταφίδα και κουκουνάρι, όστρακα στη λαδόκολλα, ένα πιάτο για το οποίο η Δήμητρα και ο Χαράλαμπος νιώθουν περήφανοι, κόντρα φιλέτο μοσχαρίσιο με κρούστα μυρωδικών, μια δεύτερη γεύση που μπορεί και να σε κάνει να κλάψεις. Κι όλα αυτά με τα ποτήρια γεμάτα από μπίρες που παράγονται από μικρές ελληνικές ζυθοποιίες.

Κωνσταντινουπόλεως 140
(Μ. Μπότσαρη με Κ. Καραμανλή, στο πάρκο), 2313 002 207








OLD LOVE



The Wood Kid project



Χειροποίητες δημιουργίες στον δρόμο. Street art που εντάσσεται απόλυτα αρμονικά στο φυσικό περιβάλλον και τη διεκδικούν συλλέκτες, γκαλερί και πρακτορεία. Ποια είναι η πολυσυλλεκτική και ιδιόμορφη «ξυλοπαρέα» και ποιος ο πατέρας τους;

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΜΑΡΙΑ-ΑΝΝΑ ΤΑΝΑΓΙΑ

Ο Buddy Moss μπλουζάρει με την κιθάρα του καρφιτσωμένος σε ένα κάγκελο, ο διάσημος αλπινιστής Yvon Chouinard αναρριχάται αυτή τη φορά σε έναν κεντρικό δρόμο, ο θρύλος του σκέιτ Rodney Torres -αν και χαλκομανία- ίπταται στον τοίχο, μικρά κουτσαβάκια ξεπηδούν μέσα από λούκια. Οι ξύλινες φιγούρες του Joe Iurato έχουν προσωπικότητα. Δραπετεύουν από το εργαστήριο και εμφανίζονται στα πιο απρόσμενα μέρη. Επαφίενται κάτω από γέφυρες και πάνω σε πεζοδρόμια, επιπλέουν σε αυτοσχέδιες από τη βροχή λίμνες, στέκουν σε κατάφυτα δάση, αναδύονται μέσα από ρωγμές κτηρίων, αιωρούνται από διαφημιστικές πίζες, καβαλούν πυροσβεστικούς κρουνούς και δρουν με εφαλτήριο την έμπνευση του θεοπάλαβου δημιουργού τους. Ο ταλαντούχος κύριος Iurato ξαφνιάζει ευχάριστα με έργα που συνδυάζουν τρεις μορφές τέχνης: τη street art, το installation και τη φωτογραφία. Κατασκευάζει μόνος του χειροποίητα ξύλινα ολόσωμα πορτρέτα, τα ζωγραφίζει με μια γκραφίτι αισθητική και στη συνέχεια τα φωτογραφίζει σε δημόσιους χώρους, αφήνοντάς τα ελεύθερα να αλληλεπιδράσουν με το περιβάλλον. Για εκείνον, κάθε έργο του καθρεφτίζει το απρόβλεπτο της ύπαρξης και φιλοδοξεί να προκαλέσει μια ενσυναίσθηση στον θεατή. Ο ίδιος χαρακτηρίζει την τέχνη του ως μια μοντέρνα εκδοχή σε μια old fashioned διαδικασία ζωγραφικής, η οποία δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια εξερεύνηση και μια τεκμηρίωση των προσωπικών του εμπειριών. Είναι οι ερωτήσεις που έχει, τα συμπεράσματα που εξάγει, η αγάπη, η αηδία, η χαρά και η λύπη που αισθάνεται. Ζει στο New Jersey, ζωγραφίζει όσα ξέρει και όσα εύχεται να μάθει και αντλεί έμπνευση από σεκάνς της καθημερινότητας, όπως μπορεί κανείς να αντιληφθεί παρακολουθώντας τον στο facebook ή στο Instagram, όπου συνήθως μοιράζεται backstage στιγμές των δημιουργιών του, κερδίζοντας εγκωμιαστικά σχόλια από φίλους και followers. Τα έργα του γίνονται εν μία νυκτί viral, εκτίθενται σε γκαλερί, πωλούνται σαν ζεστά ψωμάκια και προσυπογράφουν τα λόγια ενός ηλικιωμένου ζωγράφου που αποτελούν οδηγό του: «Η τέχνη είναι μια άλλη λέξη για τη ζωή. Ένας αέναος αγώνας, μια αέναη αναζήτηση όσων τελικά δεν αναζητούνται».

joeiurato.com

















SERIAL Junkie!

Από τους «Πανθέους» και το «Dallas» έως τον καινούργιο κύκλο του «Game of Thrones», δεν έχει βρεθεί φάρμακο που να θεραπεύει την «αρρώστια» με τις τηλεοπτικές σειρές.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΥΤΣΑΡΗΣ

Όταν, τριάντα πέντε χρόνια πριν, παρ' ολίγον να χάσουμε τη θεία μου τη Θεανούλα από την αγωνία της την ώρα που στο παρατσάκ θα κρεμούσαν από δικαστική πλάνη τον Γιάννη Φέρτη στον «Συμβολαιογράφο» ή όταν ολόκληρη η Ελλάς περίμενε να τελειώσει το καλοκαίρι για να μάθει ποιος σκότωσε τον Jr στο «Dallas» και εμένα όλα αυτά μου φαίνονταν γελοία, δύσκολα θα φανταζόμουν ότι κοντά στο μετερίζι των πενήντα μου θα παρέμενα ξύπνιος στις έξι το πρωί για να δω σε live streaming το τελευταίο επεισόδιο του «True Detective» και ταυτόχρονα θα συζητούσα τις εντυπώσεις μου με χιλιάδες άλλους καμένους σε όλο τον κόσμο.

Βέβαια, από τους «Πανθέους» και τον «Συμβολαιογράφο» έως το «Game of Thrones» κύλησε πολύ νερό στο αυλάκι (στην περίπτωσή μας στο... κανάλι). Ιστορικές σειρές, μεταφορές βιβλίων, οι εξαιρετικές σειρές του BBC, ιατρικά δράματα, δικαστικά δράματα, αστυνομικές σειρές (με το «Hill Street Blues» να αλλάζει τα έως τότε δεδομένα), οι απαραίτητες μεσημεριανές σαπουνόπερες και, βέβαια, τα χιλιάδες sitcoms, με το «Παντρεμένοι με Παιδιά» να παίζει καθοριστικό ρόλο, μιας που ήταν το πρώτο που έβαλε τη μη-πολιτική ορθότητα, τις κακίες σαν να λέμε, στην TV.

Και τότε ήρθαν τα «Φιλαράκια». Το «Friends» ήταν μεν ένα κλασικό sitcom, εντελώς politically correct, υπερσυντηρητικό στη βάση του (οι Γάλλοι είναι στην κοσμάρα τους, οι Latinos εραστές αλλά αφελείς, μαύροι δεν υπάρχουν καθόλου, το κάπνισμα σκοτώνει, ο γάμος είναι η υπέρτατη αξία και λοιπά), ήταν όμως καλογραμμένο, με έξυπνες ατάκες και σέξι ηθοποιούς. Πούλησε στιλ και στην εμφάνιση και στη διασκέδαση. Φτάσαμε ξαφνικά τα μισά μπαρ στην Ελλάδα να έχουν καναπέδες και, από τη φραπεδιά με γάλα και δεκατέσσερις κουταλιές ζάχαρη, να πίνουμε λάττε σε τεράστιες κούπες. Η ιδιαιτερότητα όμως του «Friends» είναι ότι έπεσε πάνω στην αλλαγή των μέσων. DVD και ίντερνετ άλλαξαν τον τρόπο που βλέπουμε τις σειρές. Δεν χρειαζόταν πια να περιμένεις μία βδομάδα για να δεις τη συνέχεια. Αν είχες την υπομονή, περίμενες το τέλος της σεζόν, νοίκιαζες το DVD ή το έπαιρνες premium από κάποια εφημερίδα και έβλεπες όλα τα επεισόδια μαζεμένα δίχως διακοπές για διαφημίσεις, δίχως να σε νοιάζει η μέρα και ώρα μετάδοσης (και έκαιγες τον εγκέφαλό σου, και ταυτιζόσουν με τους χαρακτήρες, και όποια άλλη παρενέργεια μπορεί να έχει κάποιος μετά από μαραθώνιο μπροστά σε μια οθόνη).

Στη βάση τους όμως τα sitcoms παρέμεναν τα ίδια. Εσωτερικά γυρίσματα, συνήθως καθισμένοι οι ηθοποιοί σε έναν καναπέ παραταγμένοι μπροστά στην κάμερα σαν τις ελληνικές ταινίες του '60, λένε τις ατάκες τους στατικά δίχως σχεδόν καθόλου δράση.

Εκεί έρχεται η HBO. Ένα καλωδιακό κανάλι, που, αν και εκπέμπει από το 1971 κυρίως αγώνες NBA και μόλις στα 1993 αρχίζει να παράγει δικά του σόου, το 1999 κάνει την έκπληξη με το «The Sopranos». Ξεσκίζει και στα νούμερα και στα βραβεία δίνοντας νέα ώθηση σε αυτό που οι Αμερικάνοι αποκαλούν «TV dramas».

Τα σίριαλ αλλάζουν αισθητική και γίνονται ταινίες (πολύ) μεγάλου μήκους. Λεφτά επενδύονται, καταξιωμένοι παραγωγοί, σκηνοθέτες, ηθοποιοί στρέφονται στη μικρή οθόνη, γιατί καταλαβαίνουν ότι το μέλλον είναι εκεί. Έρχεται και το «The Wire», η απόλυτη, για εμένα, σειρά, που πέραν της δράσης έχει έντονο κοινωνικό προβληματισμό (και ίσως για αυτό δεν βραβεύτηκε ποτέ) και αρχίζει (για εμάς) η «αρρώστια».

Βοηθά σε αυτό και η τεχνολογία. Το «Lost», που βγήκε από το ABC λίγο αργότερα, πρέπει να είναι το πρώτο σίριαλ που ο κόσμος είδε με τόσο διαφορετικά μέσα. Κανονική τηλεόραση, δορυφορική, συνδρομητική, on demand, on line, κατεβασμένο στο κομπιούτερ, ξέρω φίλο που φαντάρος το έβλεπε στη σκοπιά στο κινητό του!

Τα Νέα Μέσα ορίζουν πλέον το παιχνίδι. Οι εταιρίες το καταλαβαίνουν και βγαίνει, ας πούμε, η Netflix και προβάλλει την 1η Φεβρουαρίου 2013 και τα 13 επεισόδια του εξαιρετικού «House of Cards» μαζί! Η αρρώστια που λέγαμε. Όλοι οι μεγάλοι ακολουθούν τη μόδα. Ρίντλεϊ Σκοτ, Σκορτσέζε, Φίντσερ, Σπίλμπεργκ, δεν φτάνουν οι σελίδες για να αναφέρεις ηθοποιούς και σκηνοθέτες!

Αυτό που κάποτε θεωρούνταν πισωγύρισμα για τους ηθοποιούς ταινιών, η επιστροφή δηλαδή στην TV, πλέον έχει καταρριφθεί. Όπως έγραψε κάποιος, το «True Detective» ήταν η καλύτερη προεκλογική εκστρατεία για τον ΜακΚόναχι στον δρόμο για το Όσκαρ.

Θα κρατήσει όμως η τρέλα; Δύσκολα να το πει κανείς. Οι «Βοργίες» ματαιώθηκαν, δεν τους άφησαν καν να κάνουν μια τηλεταινία που συνοπτικά θα δείχνει το τέλος. Το εξαιρετικό «Boss» το ίδιο, το «Sons of Anarchy» έχει δυσκολίες και άγνωστο αν θα υπάρξει συνέχεια για το «True Detective». Τα έσοδα της τηλεόρασης είναι ακόμα πολύ μακριά σε σχέση με του κινηματογράφου και τα free streaming τα κάνουν ακόμα πιο λίγα.


T Bone
Burnett

TRUE MUSIC DETECTIVE

Βαθύς, ακριβός, ηρωικός σε εποχές φαστ κατανάλωσης και σούπερ-φαστ παραγωγής. Είτε ως μουσικός είτε ως παραγωγός, αυτός ο τύπος επαναφέρει στη μουσική τις χαμένες λέξεις: ποιότητα, απόλαυση, συντροφικότητα. Αγόρια και κορίτσια, υποκλιθείτε στην αυτού εξοχότητά του.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΚΟΥΛΗ

Θα υπήρχε κρασί. Και ο Μπομπ Ντίλαν κάποια στιγμή θα είχε σηκώσει το ποτήρι και θα είχε πει κάτι σαν... «καλή τύχη, λοιπόν! καλή τύχη, Τι Μπόουν, σε σένα και σε όλη την παρέα», καθώς γενναιόδωρα θα τους έδινε τους στίχους, δικούς του στίχους, που είχε γράψει παλιά. Ή κάπως έτσι. Όπως γίνονται αυτά τα πράγματα.

Η «παρέα», μεταξύ άλλων, περιλάμβανε τον Έλβις Κοστέλο, τον Τζιμ Τζέιμς ή Γιμ Γέιμς, όπως προτιμά, των My Morning Jacket, τον Μάρκους Μάμφορντ των Mumford and Sons που, με παραγωγό τον Τι Μπόουν Μπουρνέτ, βάλθηκαν να συνθέσουν μουσική πάνω στους στίχους που ο Ντίλαν είχε γράψει το 1967, εποχή ακριβώς των Basement Tapes και που πρόσφατα ήρθαν στην επιφάνεια. Το θέμα όλο θα ολοκληρωθεί με ένα ντοκιμαντέρ που θα συνοδεύει το άλμπουμ «Lost on The River: The New Basement Tapes», από την Electromagnetic Recordings, τη δισκογραφική του Τι Μπόουν του ίδιου. Άνθρωπος, δηλαδή, απόλυτης μουσικής εμπιστοσύνης, αν ρωτάτε εμένα, αλλά και τον Μπομπ Ντίλαν και κάμποσους ακόμη επιλεκτικούς γνωστούς χαρακτήρες, τους αδελφούς Κοέν, ας πούμε, τον Έλτον Τζον, τον Ρόμπερτ Πλαντ, τον Τζεφ Μπρίτζες, τον Σαμ Σέπαρντ, τον Τζακ Γουάιτ, τη Λίζα Μαρί Πρίσλεϊ, την Νταϊάνα Κρολ, τον Κοστέλο. Ο Τζάστιν Τίμπερλεϊκ είναι επίσης μεγάλος θαυμαστής του.

Στο «True Detective», τη σειρά για την οποία μιλάνε όλοι τελευταία, «ζωγράφισε» ιδανικά με τις μουσικές που διάλεξε τα υγρά, βαριά τοπία της Λουϊζιάνα, τους υποβλητικούς ουρανούς, τις δόλιες απειλές, το κακό και το αναπάντεχο που έσφιγγαν σαν θηλιά γύρω από τον Ράστι Κόουλ (Μάθιου ΜακΚόναχι) και τον Μάρτι Χαρτ (Γούντι Χάρλεσον), και όλα αυτά ενώ συζητούσαμε ακόμη για την εξαιρετική δουλειά που είχε κάνει στο «Inside Llewyn Davis» των Κοέν, έχοντας τη μουσική επιμέλεια των περιπετειών του πρωταγωνιστή-τροβαδούρου και της γάτας του στη φολκ πιάτσα της Νέας Υόρκης της δεκαετίας του '60. Ψηλός, λίγο απόμακρος, κάπως μυστηριώδης και συχνά χαμένος πίσω από τα σκούρα γυαλιά του που «φωνάζουν» από μακριά πόσο πολύ αγαπάει τον Ρόι Όρμπισον και αυτόματα κερδίζει την αγάπη μας. Δείχνει να ξέρει πολλά και να μοιράζεται λίγα, αλλά στην πραγματικότητα, λένε όσοι τον ξέρουν καλά, είναι χαλαρός και ευχάριστος και κυρίως ο συνεργάτης των ονείρων του καθένα. Δεν έχει σε εκτίμηση τις ψηφιακές ηχογραφήσεις και δεν είναι αυτός που κάθεται με τις ώρες στο στούντιο, γιατί πιστεύει πως το καλύτερο το πετυχαίνεις αυθόρμητα και ζωντανά, αφού, έτσι κι αλλιώς, έχεις με καλούς μουσικούς να κάνεις. Ο χρόνος τρέχει και όσο και αν έχει άλλους ρυθμούς στον αμερικάνικο νότο, ο Τι Μπόουν μετράει ήδη ιδέες για την ταινία με θέμα τη ζωή του Έλβις Πρίσλεϊ, «Last Train to Memphis», σε παραγωγή του Μικ Τζάγγερ, ενώ ο Έλτον Τζον (και αυτό είναι σίγουρο και δηλωμένο) αδημονεί να ηχογραφήσουν πάλι μαζί, γιατί, λέει, στ' αλήθεια ξαναγεννήθηκε με το «The Diving Board», το τελευταίο του άλμπουμ, που είχε παραγωγό -ποιον άλλον; -τον κύριο Τι Μπόουν, (ένα πραγματικά εξαιρετικό άλμπουμ!). Τόσο ενθουσιασμένος, που φτάνει να δηλώνει -ναι, ο Έλτον Τζον!- πως όχι μόνο ξαναγεννήθηκε αλλά και επέστρεψε στη μουσική δημιουργία σαν καλλιτέχνης της «americana», περιπλανώμενος σε ρουστίκ, παλιομοδίτικες μπαλάντες, καπνισμένα μπλουζ, σύννεφα σκόνης κάντρι-φολκ και παλιές -ποιος ξέρει τι άλλες- ιστορίες. Αλλά ο Έλτον μάλλον πρέπει να περιμένει.

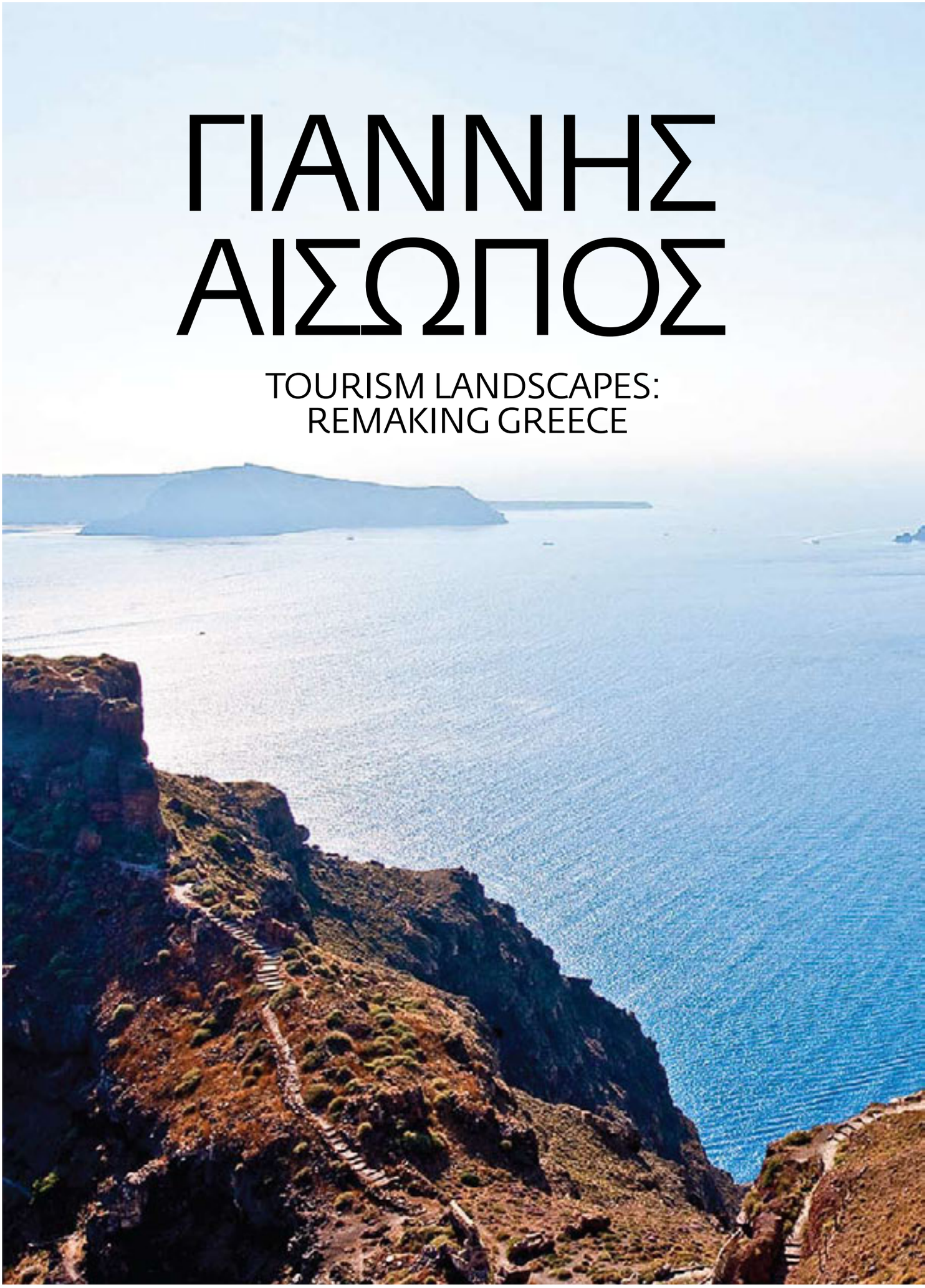
Αφού ο Ντίλαν έχει προτεραιότητα. Για λόγους ηθικούς, πρώτα από όλα. Και πρέπει οπωσδήποτε να πούμε ότι ο Τι Μπόουν, που μεγάλωσε στο Φορτ Γουόρθ του Τέξας (μέρη οικεία για τους απανταχού «True Detective» φαν) και είχε ξετρελαθεί με τους Beatles και το ροκ' ν' ρολ της εποχής και έκανε εκεί τις πρώτες μουσικές δρασκελιές του, βρέθηκε να παίζει κιθάρα στην μπάντα του Μπομπ στα 70s, στην ονομαστή Rolling Thunder Revue περιοδεία του. Έγραψε στη συνέχεια μουσικές και κυκλοφόρησε δικούς του δίσκους, και κάπου εκεί ξεκίνησαν όλα. Εκεί, αλλά και λίγο παρακάτω.

Με ένα τηλεφώνημα που έκανε στους αδελφούς Κοέν για να τους πει πόσο πολύ του είχε αρέσει η κωμωδία τους «Raising Arizona»! Γνωρίστηκαν και έγιναν φίλοι τότε, αλλά συνεργάστηκαν πολύ μετά, στο «Big Lebowski» και στο «O Brother Where Art Thou?», και με εκείνη τη βαθιά βουτιά που έκανε στη bluegrass, στα μπλουζ και τη φολκ ιστορία, ο Τι Μπόουν, που είχε ώς τότε ένα κάποιο σεβαστό κύκλο θαυμαστών, από το Μπράδερ και μετά έγινε των σινεφίλ του κόσμου η χαρά. Κάμποσα «Cold Mountain», «Walk The Line» και «Nashville» αργότερα και ουκ ολίγες συνεργασίες σε εκλεκτές παραγωγές, και αφού έφερε την κάντρι στα σωστά της και ώθησε φρέσκιες μπάντες να πιάσουν το μπάντζο τους, το όνομά του χτυπάει καμπανάκι εγγύησης για ό,τι πρόκειται να ακολουθήσει.

Κάτι πιο βαθύ και ακριβό. Ηρωικό, σε εποχές φαστ κατανάλωσης και σούπερ-φαστ παραγωγής, ειδικά στο σημείο που κερδίζει πίσω τη χαμένη τιμή μιας ποιότητας που ζητάει τον χώρο της, παραγκωνισμένη «πολυτέλεια» που εξασφαλίζει τον χρόνο και ό,τι χρειάζεσαι για τις μικρές απολαύσεις της ζωής. Η μουσική είναι πάλι απόλαυση. Εξ ου και ο παραγωγός σε αυτή στην DIY αλυσίδα έχει ακόμη πολλή δουλειά, έχει να φιλτράρει, να ξεχωρίσει, να φωτίσει την καλύτερη πλευρά. Ποιος δεν θα ήθελε κάτι τέτοιο; Εκείνος ωστόσο, λέει συχνά στις συνεντεύξεις του πως το μόνο που κάνει είναι να ακολουθεί συμβουλές γιατρού. Αυτές που του λένε να συνεργάζεται αποκλειστικά με ανθρώπους που εκτιμά και τον εκτιμούν επίσης. Οτιδήποτε άλλο είναι καταδικασμένο να μη δουλέψει. Μεγάλη αλήθεια, εδώ που τα λέμε, και ισχύει και για άλλους, για όλους, ακόμη και γι' αυτούς που δεν πίνουν κρασί με τον Μπομπ Ντίλαν μαζί... Ψέματα;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΙΣΩΠΟΣ

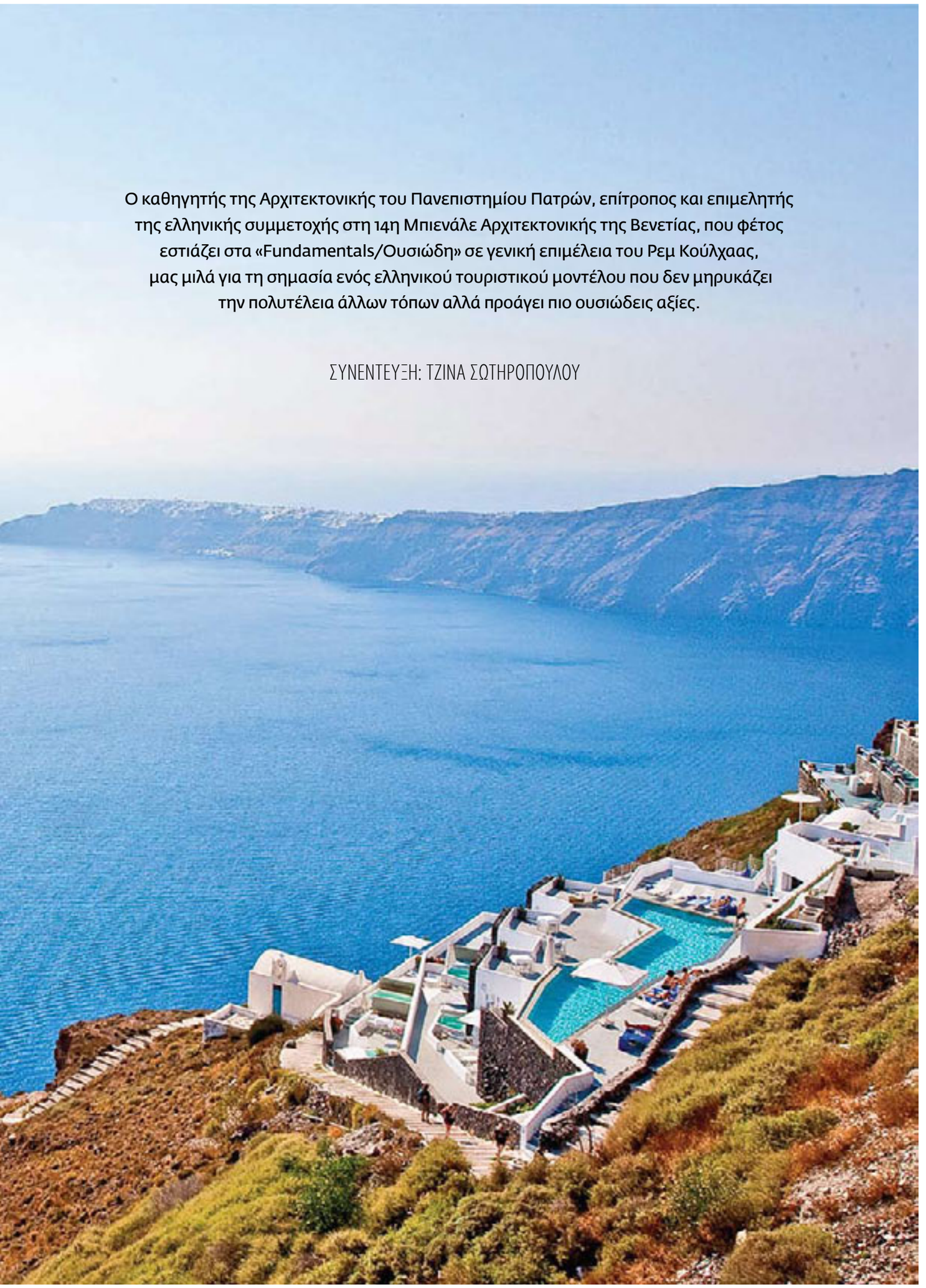
TOURISM LANDSCAPES: REMAKING GREECE



«Grace Hotel Santorini», Σαντορίνη, 2010, αρχ. Divercity/mplusm, Φωτογραφία: Serge Detalle

Ο καθηγητής της Αρχιτεκτονικής του Πανεπιστημίου Πατρών, επίτροπος και επιμελητής της ελληνικής συμμετοχής στη 14η Μπιενάλε Αρχιτεκτονικής της Βενετίας, που φέτος εστιάζει στα «Fundamentals/Ουσιώδη» σε γενική επιμέλεια του Ρεμ Κούλχαας, μας μιλά για τη σημασία ενός ελληνικού τουριστικού μοντέλου που δεν μηρυκάζει την πολυτέλεια άλλων τόπων αλλά προάγει πιο ουσιώδεις αξίες.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΤΖΙΝΑ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ



Ακτή ΕΟΤ Καβάλας, 1965, αρχ. Γιώργος Νικολετόπουλος



Σιθωνία, «Porto Carras Hotel», Χαλκιδική, 1973-79, αρχ. Walter Gropius/TAC



Ρυθμιστικό σχέδιο τουριστικής ανάπτυξης Πλακιά, Ρέθυμνο, 1966, αρχ. Τάκης Χ. Ζενέτος



Η ελληνική συμμετοχή «Tourism Landscapes: Remaking Greece /Τοπία Τουρισμού: Ανακατασκευάζοντας την Ελλάδα» επικεντρώνεται στα τοπία τουρισμού, στην αρχιτεκτονική αποτύπωση της τουριστικής ανάπτυξης. Με ποιον τρόπο θα αφηγηθείτε την ιστορία των 100 τελευταίων χρόνων μέσω της «εθνικής» τουριστικής μας παράδοσης; Ο γενικός τίτλος της συνολικής Biennale είναι «Αφομοιώνοντας τη νεωτερικότητα 1914-2014». Η νεωτερικότητα πάντα συνυπάρχει με τις αντιστάσεις της. Δεν είναι κάτι το οποίο αφομοιώνεται ή έρχεται ή εισάγεται ή εφαρμόζεται χωρίς συζήτηση, αλλά είναι κάτι το οποίο είναι πάντα υπό διαπραγμάτευση. Πρέπει να σκεφτούμε λοιπόν τη σημασία και τον ρόλο των τοπικών και παραδοσιακών ιδιωμάτων, τα οποία συνυπάρχουν και αντιπαλεύονται το νεωτερικό κάθε φορά. Η προσέγγιση του Ρεμ Κούλχαας έχει να κάνει με τη διερεύνηση αυτής της διαδικασίας αφομοίωσης της νεωτερικότητας. Στόχος του είναι να δημιουργήσει μια κατασκευασμένη ιστορία -κάτι πολύ ενδιαφέρον- μέσα από τις διαφορετικές προσεγγίσεις των διαφόρων κρατών: μια ιστορία του τελευταίου περίπου αιώνα μέσα από τα εθνικά αφηγήματά τους. Ο κατάλογος που θα βγάλει δημιουργείται τελικά από αυτά τα διαφορετικά κομμάτια των διαφόρων κρατών οργανωμένα σε μια χρονική συνέχεια. Αφηγείται εντέλει μια αρχιτεκτονική ιστορία του κόσμου. Η ελληνική συμμετοχή «Τοπία Τουρισμού: Ανακατασκευάζοντας την Ελλάδα» πραγματεύεται τον ρόλο του τουρισμού ως ένα εργαλείο, ένα όχημα εκμοντερνισμού της χώρας, αλλά και αναδιαμόρφωσης της εθνικής της ταυτότητας. Το πολύ ενδιαφέρον, το οποίο μπορεί να δει κανείς και σε άλλες χώρες, ειδικά του μεσογειακού νότου -στην Ισπανία, για παράδειγμα- είναι ότι ο τουρισμός αποτελεί αυτό το εργαλείο εκμοντερνισμού της χώρας, γιατί αποτελεί κύρια δραστηριότητα για την ανάπτυξη της χώρας.

Με αφετηρία τα «Ξενία» της εποχής του Άρη Κωνσταντινίδη και ενδιάμεσο σταθμό τις παράκτιες διαμορφώσεις του ΕΟΤ σε Γλυφάδα και Λαγονήσι, ποια είναι τα σύγχρονα τοπία τουρισμού που θα συμπεριληφθούν στη φετινή ελληνική συμμετοχή; Θα δημιουργήσουμε δύο ομάδες, 10 ελληνικά αρχιτεκτονικά γραφεία και αντίστοιχα ξένα, κάτι που ενισχύει την έννοια του τουρισμού που έχει να κάνει με την ανταλλαγή μεταξύ ξένου και τοπικού, διεθνούς και εθνικού και τις διαφορές αντιλήψεων για το πώς εσύ βλέπεις τους άλλους, πώς αυτοί βλέπουν εσένα αλλά και πώς θα ήθελαν να βλέπουν εσένα. Έχει να κάνει ενδεχομένως και με μια κατασκευασμένη ταυτότητα. Αυτό είναι το κομμάτι των νέων προτάσεων. Θα γίνουν συζητήσεις ανταλλαγής απόψεων πάνω στο πώς μπορεί κανείς να προσεγγίσει τον σχεδιασμό μιας τουριστικής εγκατάστασης, και χρησιμοποιώ τη λέξη «τουριστική εγκατάσταση», γιατί θέλω να αφήσω ανοιχτή την προσέγγιση του καθενός από τους συμμετέχοντες. Δεν είναι αναγκαστικό να σχεδιάσει κανείς ένα συμβατικό ξενοδοχείο όπως το έχουμε στο μυαλό μας, αλλά κάτι ενδεχομένως πιο χαλαρό, που πάλι πραγματεύεται τη σχέση της κατοίκησης με το τοπίο.

Θα μπορούσαν υπό αυτήν την έννοια και τα λιμάνια, για παράδειγμα, οι μεταβατικοί χώροι υποδοχής τουριστών να αποτελέσουν μέρος των νέων τοπίων τουρισμού; Τοπία τουρισμού δεν είναι μόνο τα ξενοδοχεία αλλά και οι οργανωμένες ακτές, οι παραλίες, οι αρχαιολογικοί χώροι, τα αρχαιολογικά μουσεία και τα τοπία υποδομών τα οποία ενισχύουν και υποδέχονται τους τουρίστες. Άρα μιλάμε ακόμα και για λιμάνια και αεροδρόμια ή οδικούς άξονες και λοιπά. Όλα αυτά προσεγγίζονται καλύτερα μέσα από τη σχέση τους με το περιβάλλον τους, που είναι το τοπίο. Γι' αυτό και ονομάζονται «τοπία τουρισμού». Όλα τα τοπία τα οποία επιτρέπουν, κάνουν εφικτή, την τουριστική δραστηριότητα.

Από το Live your myth in Greece περάσαμε σήμερα στο Greece: All Time Classic / Welcome Home, σε μια προσπάθεια επανακαθορισμού του brand «Ελλάδα» με αναφορές στα διαχρονικά χαρακτηριστικά του προορισμού, την επιστροφή σε κάτι οικείο. Πώς μεταφράζεται αυτό με όρους αρχιτεκτονικής σύνθεσης; Αυτή είναι κατά κάποιο τρόπο μια παραλλαγή της θεματικής των συζητήσεων που θα κάνουμε με την ομάδα των αρχιτεκτόνων για την παραγωγή νέων προτάσεων τοπίων τουρισμού και συμβούλους της έκθεσης,

καθηγητές Ηλία Ζέγγελη, Λόη Παπαδόπουλο και Γιώργο Πανέτσο. Στην ουσία, αυτή η νέα κατεύθυνση που μοιάζει να αναδύεται μετά ή, καλύτερα, στο τέλος της κρίσης: μια φυγή από το lifestyle, μια απομάκρυνση από τη φαντασμαγορία και το γκλάμουρ προς μια πρωταρχική διαβίωση στο τοπίο, μια πιο νηφάλια προσέγγιση όπου κανείς πηγαίνοντας για διακοπές αναζητά το λιγότερο από αυτό που έχει στην πόλη παρά το περισσότερο. Αφήνεις πίσω σου αντί να κουβαλάς και ταυτόχρονα προσπαθείς να γίνεις μέρος της τοπικής κουλτούρας γνωρίζοντας όσο το δυνατόν περισσότερο την αληθινή ταυτότητα του τόπου που επισκέπτεσαι.

Τα «Ξενία» έδωσαν έμφαση στην αρμονική ένταξη στο τοπίο και στον υπαίθριο ελληνικό βίο. Θα μπορούσε η Ελλάδα να πρωτοστατήσει σε πιο ήπιες μορφές τουρισμού που να σέβονται το τοπίο, από τον αγροτουρισμό και τον οικοτουρισμό με τον σχεδιασμό νέων ελαφριών και αναστρέψιμων τοπίων τουρισμού με μηδενικό ενεργειακό αποτύπωμα, μέχρι μια εναλλακτική ανάγνωση της τυπολογίας των κάμπινγκ; Μοιάζει να ξαναγυρίζουμε σε μια λογική των «Ξενία», με άλλον τρόπο φυσικά, όχι με νοσταλγική λογική του να ξαναφτιάξουμε τα «Ξενία» όπως ήταν το '50. Τα «Ξενία» κάποια στιγμή «ξέπεσαν», άρχισαν να έχουν λιγότερους πελάτες και λιγότερη ζήτηση, κυρίως γιατί έμοιαζαν πολύ «ασκητικά» σε μια εποχή όλο και αυξανόμενης άνεσης, που είχε να κάνει με το μέγεθος των λουτρών, τις παροχές, την τηλεόραση και τον κλιματισμό, για παράδειγμα. Νομίζω ότι ίσως τώρα ξαναγυρνάμε πάλι σε μια τέτοια εποχή με άλλο τρόπο. Αν τα «Ξενία» «ξέπεσαν» γιατί ήταν πολύ «ασκητικά», ίσως αυτή η «ασκητική» ή πρωταρχική διαβίωση να είναι πάλι το ζητούμενο.

Έχοντας στη μνήμη μας το εξαιρετικό παράδειγμα μιας δημόσιας υπηρεσίας, του ΕΟΤ του '50, με προϊστάμενο του Τμήματος Αρχιτεκτονικών Μελετών τον Άρη Κωνσταντινίδη που οραματίστηκε και χάραξε μια ενιαία «τουριστική πολιτική», θα ήταν σκόπιμο να δημιουργηθεί ξανά ένας αντίστοιχος δημόσιος φορέας που να θέσει τις βάσεις, να δώσει το στίγμα και τελικά να δημιουργήσει μια νέα ταυτότητα τοπίων τουρισμού; Το '50 η τουριστική ανάπτυξη είναι κρατική. Ο ΕΟΤ στήνει τα «Ξενία» για να δώσει το έναυσμα για την τουριστική κατοίκηση, γιατί την εποχή εκείνη δεν υπάρχει η δυνατότητα από τους ιδιώτες να επενδύσουν σε κατασκευές στο τοπίο για τουριστική ανάπτυξη. Όταν οι ιδιώτες αρχίζουν να επενδύουν κεφάλαια, η αποστολή του ΕΟΤ μοιάζει να ολοκληρώνεται και σιγά σιγά αποσύρεται. Το τέλος των «Ξενία» είναι και η παράλληλη ανάπτυξη της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Πλέον ο ΕΟΤ είναι περισσότερο ένας οργανισμός που λειτουργεί υποστηρικτικά, ορίζοντας το πλαίσιο μέσα στο οποίο ο τουρισμός αναπτύσσεται. Επομένως ο σημερινός του ρόλος θα μπορούσε να είναι συμβουλευτικός, να δίνει κάποιες κατευθυντήριες γραμμές με βάση αυτά που συζητάμε, παρόλο που δεν μπορούμε να ισχυριστούμε πως στην εποχή που ζούμε θα υπάρχουν μόνο τουριστικές εγκαταστάσεις που θα αναζητούν αυτήν την πιο πρωταρχική διαβίωση. Μάλλον θα συνυπάρχουν με μορφές τουρισμού όπου η πολυτέλεια και οι ανέσεις θα συνεχίσουν να κυριαρχούν. Προχωράμε σε μια εποχή συνδυαστική, ακριβώς γιατί υπάρχει μεγάλο εύρος πελατών. Πολλοί πάντως αρχίζουν να αναζητούν κάτι πιο αυθεντικό, κάτι πιο ουσιώδες, κάτι πιο λίγο.

Επανέρχομαι στον Άρη Κωνσταντινίδη, ο οποίος αναφέρει «ότι ο ξένος τουρίστας θα πρέπει να έχει μια ήσυχη διαμονή, χωρίς ωστόσο να απομονώνεται από τις τοπικές συνθήκες ζωής και το στοιχείο των ανθρώπων που τον φιλοξενούν στον τόπο τους». Αυτό θα μπορούσε να αποτελέσει και ένα σχόλιο σε όλα τα νέα ξενοδοχειακά συγκροτήματα των all inclusive resorts που αντικαθιστούν τον αληθινό τόπο με μια απολαυστική, που δεν παύει όμως να είναι σκηνογραφική, αναπαράσταση του πραγματικού τόπου; Νομίζω ότι ήδη βλέπουμε τις πρώτες κατευθύνσεις προς μια άλλη λογική, τη συμμετοχή της τοπικής κοινωνίας, τόσο ως πολιτισμός όσο και ως παραγωγή. Υπάρχει το νομοθετικό πλαίσιο των ΠΟΤΑ (Περιοχές Ολοκληρωμένης Τουριστικής Ανάπτυξης) στις οποίες οι τουριστικές επενδύσεις βασίζονται στη χρήση τοπικών υλικών και στην προώθηση της τοπικής παραγωγής. Γίνεται μια προσπάθεια ο τουρισμός να αποτελέσει μια ευρύτερη εμπειρία στον επισκέπτη, να μη μένει απλώς στο ξενοδοχείο, αλλά να γίνει μέρος αυτής της τοπικής κοινωνίας, της πολιτιστικής της δραστηριότητας αλλά και της παραγωγής της. Αρχίζει μια συνεργασία του πρωτογενούς και του τριτογενούς τομέα με την ενσωμάτωση των τοπικών προϊόντων και καλλιεργειών, των συνεταιρισμών. Το ζητούμενο είναι, από τη μια, η ενίσχυση των τοπικών κοινωνιών αλλά και ένα είδος «πολιτιστικής ενσωμάτωσης».

Η Ελλάδα ως ιδανικός τόπος παραθερισμού: τα νησιώτικα συμπλέγματα το έχουν καταφέρει, η ηπειρωτική Ελλάδα όμως δυσκολεύεται. Ακόμα και η Αθήνα. Τα μεγάλα έργα με τους διάσημους αρχιτέκτονες που τα συνοδεύουν, από το Μουσείο της Ακρόπολης του Τσουμί και τη Λυρική Σκηνή του Πιάνο μέχρι την πεζοδρόμηση της Πανεπιστημίου των OKRA, θα μπορούσαν να κάνουν την Αθήνα νέο «αρχιτεκτονικό» προορισμό τύπου Βαρκελώνης; Αυτός είναι ένας από τους στόχους αυτών των έργων: η Αθήνα να γίνει τόπος προορισμού. Συνέβη με την ευκαιρία των Ολυμπιακών Αγώνων. Η Αθήνα έγινε προορισμός ακόμη και για ένα Σαββατοκύριακο. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες αποτέλεσαν ένα είδος ορίου, χρονικού σημείου στο οποίο, ενώ μέχρι τότε χτίζαμε για να δημιουργήσουμε μια Αθήνα-προορισμό, ξαφνικά τα ξεχάσαμε όλα, ο δημόσιος χώρος εγκαταλείφθηκε. Οι ανεξέλεγκτες ροές μεταναστών έπαιξαν μεγάλο ρόλο στην υποβάθμιση του δημόσιου χώρου αλλά ταυτόχρονα εγκαταλείφθηκε και κάθε είδους επένδυση. Για παράδειγμα, οι μειώσεις του προϋπολογισμού της Εταιρείας Ενοποίησης Αρχαιολογικών Χώρων για αστικές αναπλάσεις πριν το 2004 και μετά είναι δραματικές. Ο δημόσιος χώρος είναι πολύ σημαντικό κομμάτι της πόλης, όπως και η συντήρησή του. Και, φυσικά, και τα μεγάλα αντικείμενα της πόλης που αποτελούν ουσιαστικά τους μαγνήτες της: αυτά που δίνουν τη δυνατότητα στην πόλη να γίνει προορισμός. Ένα τέτοιο είναι και το Μουσείο της Ακρόπολης. Μέσα σε λίγα χρόνια -τον Ιούνιο κλείνει 5 χρόνια- έγινε ένα από τα σημαντικότερα μουσεία στον κόσμο, χιλιάδες τουρίστες το επισκέπτονται. Το θέμα είναι ότι πάνε εκεί και μετά φεύγουν και εξαφανίζονται με κρουαζιερόπλοια στα νησιά. Ένα ζητούμενο είναι πώς μπορείς να κρατήσεις τους ανθρώπους στην πόλη. Τόσο ο δημόσιος χώρος όσο και τα μεγάλα αντικείμενα θα συντελέσουν σε αυτό. Το θέμα της ασφάλειας είναι επίσης καίριο. Μέχρι πολύ πρόσφατα, υπήρχε κάθε εβδομάδα και μια διαδήλωση που συνήθως κατέληγε σε συμπλοκές μεταξύ αστυνομίας και διαδηλωτών με συχνές σημαντικές φθορές του δημόσιου χώρου και της ιδιωτικής περιουσίας. Αν αυτό συμβαίνει, η πόλη δεν μπορεί να αποτελέσει προορισμό.

Τελευταία γίνεται μια διεθνής συζήτηση, με αφετηρία τη Βενετία και το πλήθος κρουαζιερόπλοιων που προσεγγίζουν καθημερινά την πλατεία του Αγ. Μάρκου, για το πόσο η «βιομηχανία» του τουρισμού μπορεί τελικά να καταστρέψει το ίδιο το «τουριστικό προϊόν». Κάτι αντίστοιχο συμβαίνει και με τα ελληνικά νησιά, που όχι μόνο βουλιάζουν από κόσμο αλλά αλλάζουν και ταυτότητα για να ανταποκριθούν στο «ξένο». Πώς μπορούμε να επέμβουμε ως αρχιτέκτονες ξαναφτιάχνοντας την Ελλάδα; Αυτό είναι μια πολύ ενδιαφέρουσα παρατήρηση. Σε ένα κείμενό του ο Κούλχαας γράφει ότι «οι τουρίστες είναι αυτή η ομάδα ανθρώπων που με τα πόδια τους, περπατώντας, καταστρέφουν αυτό για το οποίο έχουν πάει να επισκεφθούν». Τι μπορείς να κάνεις; Πολύ δύσκολη απάντηση. Είχα βρεθεί πρόσφατα στο Ντουμπρόβνικ, στο ιστορικό κέντρο της πόλης. Η πόλη αυτή είναι κυρίως ένας προορισμός για κρουαζιερόπλοια, έτσι φτάνουν οι περισσότεροι τουρίστες. Βλέπεις λοιπόν ότι η πόλη κυριαρχείται από τουρίστες το πρωί και λίγο μετά το μεσημέρι αδειάζει. Παρατηρούμε δύο φάσεις της πόλης: τη μία στιγμή είναι γεμάτη με κόσμο που περιδιαβαίνει τα στενά και επισκέπτεται μουσεία και εστιατόρια και μετά εγκαταλείπεται, είναι μία έρημη πόλη. Αυτό βέβαια έχει να κάνει με τον χαρακτήρα των διαφόρων προορισμών. Η Βενετία, για παράδειγμα, είναι μια εξαιρετικά τουριστική πόλη, ενώ άλλοι προορισμοί που ενσωματώνουν και παραγωγή ίσως να μπορούν να διατηρήσουν περισσότερο την ταυτότητά τους.

14η Μπιενάλε Αρχιτεκτονικής της Βενετίας
Tourism Landscapes: Remaking Greece
7 Ιουνίου - 23 Νοεμβρίου 2014
Οι 10 έλληνες αρχιτέκτονες/γραφεία που επιλέχθηκαν να συμμετέχουν με νέες προτάσεις είναι οι: 1. Studio Ανδρέας Αγγελιδάκης 2. Τηλέμαχος Ανδριανόπουλος/TAN 3. Αριστείδης Αντωνάς/Antonas Office 4. Αλεξάνδρα Βούγια, Θεοδόσης Ησαΐας, Πλάτων Ησαΐας 5. Θανάσης Δεμίρης/Flux Office 6. Δήμητρα Κατσώτα, Stephan Buerger 7. Ζήσης Κοτιώνης 8. Σοφία Κριμίζη & Κυριάκος Κυριάκου/kse studio 9. Χριστίνα Λουκοπούλου, Ηρώ Μπερτάκη, Κωστής Παναγύρης 10. Ηλίας Παπαγεωργίου/SO-IL





In the mood for LOVE

Φωτογραφία: Τάσος Βρεττός
Styling: Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιαρέκος (D-fine, www.facebook.com/dfinestyling)
Make up: Αχιλλέας Χαρίτος
Hair Styling: Στέλλα Μαβροδή
Μοντέλα: Tijana (Fashion Cult), Δημήτρης Αλεξάνδρου (VN Models)

Ευχαριστούμε για τη φιλοξενία το «Andaman Thai Restaurant» (Πειραιώς 187 και Αλώπης 65, Τ: 211 2104 939)

Δημήτρης: T-shirt και παντελόνι Stelios Koudounaris. **Tijana:** Φόρεμα Lena Katsanidou. Πέδιλα Top Shop, Sotris.



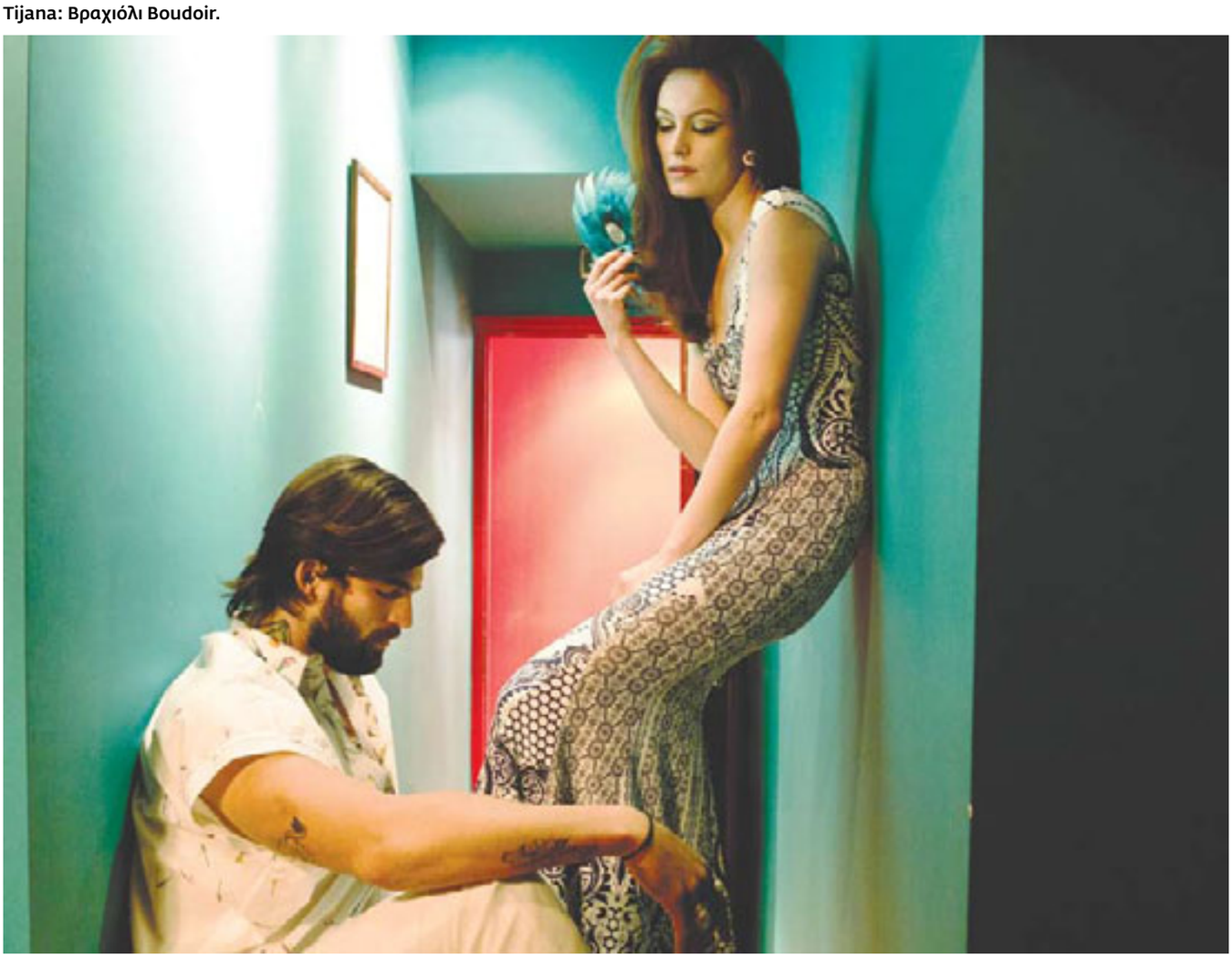
Δημήτρης: T-shirt Minerva.



Tijana: Φόρεμα Etro, Luisa. Σκουλαρίκια Mimika Chiboyianni, Premier Boutique.



Tijana: Βραχιόλι Boudoir.



Δημήτρης: Πουκάμισο και παντελόνι Stelios Koudounaris. **Tijana:** Φόρεμα Roberto Cavalli, Luisa.



Δημήτρης: Πουκάμισο Dsquared, Eponymo @ Golden Hall. Παντελόνι Guy Laroche. **Tijana:** Φόρεμα Leuteris Yiannikos, Premier Boutique.



Tijana: Φόρεμα Lena Katsanidou. **Δημήτρης:** Φανελάκι Stelios Koudounaris.



Tijana: Φόρεμα Herve Leger, Luisa. Δαχτυλίδι Boudoir. **Δημήτρης:** Φανελάκι Stelios Koudounaris.



Tijana: Φόρεμα Lena Katsanidou.

Διευθύνσεις: Boudoir Handmade Jewellery by Dennis P & ecological furs by Knikati: Σκουφά 25, Κολωνάκι, 2130 285294 **Lena Katsanidou:** Λουκιανού 21, Κολωνάκι, 210 7223923 **Stelios Koudounaris:** Αχαιού 15, Κολωνάκι, 211 1829932 **Premier Boutique:** Λαοδικής 22, Γλυφάδα, 211 2149098 **Sotris:** Βουκουρεστίου 41, 210 3610662

ZOOLAND

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΠΑΚΑ

ΤΑΥΡΟΣ
(20 Απριλίου - 20 Μαΐου)

Συγκλονισμένη η παγκόσμια κοινή γνώμη παρακολουθεί τις εξελίξεις στην Ελλάδα, καθώς εντοπίστηκε κατάστημα που δεν είναι καφέ-μπαρ, εστιατόριο, ψιλικατζίδικο, ούτε καν χοτ-ντογκερί! Η ελπίδα σου αναπτερώνεται και το επιχειρηματικό πλάνο που είχες στα σκαριά και δεν περιλαμβάνει καφεΐνη, πατσά ή μουσταρδομαγιονέζα ίσως αποκτήσει επιτέλους σάρκα και οστά. Η συνωμοσιολογική θεωρία πως μας ψεκάζουν για να δεχτούμε πως «ό,τι λάμπει είναι φραπές» καταρρίπτεται και επιτέλους ξεβαλτώνεις από την προοπτική της οικονομικής επένδυσης σε άλλη μια καταδικασμένη επιχείρηση.

ΔΙΔΥΜΟΙ
(21 Μαΐου - 21 Ιουνίου)

Αισχρές θεωρίες πως η Βίκυ Χατζηβασιλείου πληρώνεται με το δάκρυ και ανυπόστατες φήμες πως η μύτη της είναι φτιαγμένη από το ίδιο υλικό που φτιάχνονται τα Lego κατακλύζουν με απελπισία τον εύθραυστο εσωτερικό σου κόσμο. Ατελείωτες ώρες περισυλλογής για την ανθρώπινη κακεντρέχεια θα γεμίσουν τις μέρες και τις νύχτες σου. Ουσιαστικές σκέψεις για τη ματαιότητα της ζωής. Μάταιες σκέψεις για την ουσία του θανάτου. Θεμελιώδη φιλοσοφικά ζητήματα που θα έκαναν τον εγκέφαλο του Μιχάλη Ταμήλου να πετάει σπίθες στον αέρα.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ
(22 Ιουνίου - 22 Ιουλίου)

Έχεις ακούσει τη φράση «υπάρχει μια διάχυτη αμηχανία στον ελληνικό λαό μετά την οικονομική κρίση»; Στην αρχαία Ελλάδα η λέξη «αμηχανία» σήμαινε «οικονομική ένδεια», οπότε μην απορείς για τι είδους αμηχανία μιλάμε. Είναι η ίδια αμηχανία του πυγμάχου που έχει φάει ένα καλό κροσέ στο σαγόνι και εκτελεί πιρουέτες στο τερέν ψάχνοντας να βρει από πού του ήρθε. Είναι η αμηχανία που φεύγει μονάχα, αν μάθεις να λειτουργείς συλλογικά και όχι ως μονάδα. Για παράδειγμα: Συγκεντρώνεστε και απαιτείτε να επιστρέψετε από την μπροστά πόρτα σε δημόσιες υπηρεσίες στις οποίες μπήκατε από την πίσω πόρτα.

ΛΕΩΝ
(23 Ιουλίου - 22 Αυγούστου)

Λατρεύω τους μικρούς φιλόσοφους της ζωής και, αν μη τι άλλο, είσαι ένας από αυτούς. Αυτούς που στέκονται για λίγο αμίλητοι. Σε κοιτάζουν με ύφος σοφού γέροντα και σου λένε διδακτικά: «Στη ζωή δεν μπορούμε να είμαστε πάντα πρώτοι», «Να μαθαίνεις από τα λάθη σου», «Ζήσε τη στιγμή σαν να είναι η τελευταία», «Είναι μεγάλη μαλακία να είσαι γάμησέ τα». Και εσύ στέκεσαι αμίλητος. Τους κοιτάζεις με ύφος στριμμένης νοικοκυράς που της πάτησαν το σφουγγαρισμένο πάτωμα και τους προσφέρεις ένα ξεγυρισμένο χαστούκι σαν αυτά που δίνει ο Μπάτμαν στον Ρόμπιν. Όλα καλά, μωρέ.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ
(23 Αυγούστου - 22 Σεπτεμβρίου)

Πώς λειτουργεί η μαφία. Ανοίγεις μαγαζί, έρχονται οι μαφιόζοι, σου το σπάνε και μετά ζητάνε χρήματα για να σε προστατεύσουν από τη μαφία, δηλαδή από τους εαυτούς τους. Πώς λειτουργούν τα anti-virus. Φτιάχνουν οι εταιρίες ιούς, μολύνουν το P/C σου, γαμ*** ο Δίας και μετά σου πουλάνε προστασία με αντιϊκά πακέτα για να σε γλιτώσουν από τους εαυτούς τους. Πώς λειτουργεί η πολιτική. Σε πηδάει η κυβέρνηση επί 4 συναπτά έτη και έρχεται στις εκλογές για να σε προστατεύσει από την αντιπολίτευση. Τι δεν καταλαβαίνεις;

ΖΥΓΟΣ
(23 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου)

Ολοένα και περισσότεροι Έλληνες από την περίοδο που ξέσπασε η κρίση και μετά στρέφονται στην πολιτική για να στηρίξουν οικονομικά τις οικογένειές τους. Μπορεί καμία δουλειά να μην είναι ντροπή, όμως οφείλεις να αποφύγεις τον βούρκο της πολιτικής με νύχια και με δόντια. Διάλεξε να πουλάς πασατέμπο στην παραλία, να κάνεις χαμαλίκια στη λαϊκή ή να λουστράρεις σκαρπίνια στα δικαστήρια. Διάλεξε να παίξεις στη νέα ταινία του Σειρηνάκη ή να ξεγεννάς κατσίκες, μαμή κάνεις αυτό το λάθος και ανακατευτείς με/από την πολιτική.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ
(24 Οκτωβρίου - 21 Νοεμβρίου)

Ο Παπακαλιάτης απειλεί τους Έλληνες με νέα ταινία και ο Μπογδάνος με νέα εκπομπή, επιφαινόμενο που επηρεάζει αρνητικά το συμπαντικό «οοομμμ» μετατρέποντάς το σε τρομαχτικό «μπρρρ!». Μολονότι πλησιάζει το καλοκαίρι και η διάθεσή σου θα έπρεπε να παρουσιάζει βελτίωση, ένα μέλαν σκότος θα σκεπάσει σαν σάβανο την ψυχική σου ηρεμία. Ωωω κολασμένα θεριά της αβύσσου... Σόρι, έβλεπα θρίλερ πριν. Το μόνο που μπορεί να σε σώσει από αυτή την ομηροπαγίδα είναι η ευθυμία. «Το γέλιο είναι γροθιά στα πρόσωπα των θεών και σκοπεύω να κάνω αυτά τα ουράνια πρόσωπα να ματώσουν και να μελανιάσουν» έγραφε ο Λέοναρντ Κοέν.

ΤΟΞΟΤΗΣ
(22 Νοεμβρίου - 21 Δεκεμβρίου)

Ένας άνθρωπος που περπατάει γυμνός στη μέση του δρόμου είναι τρελός επειδή περπατάει γυμνός ή τρελός που περπατάει στη μέση του δρόμου; Αν σκέφτηκες την απάντηση «και τα δύο», είσαι ένας προβλέψιμος κοινός νους με μάλλον ευνοϊκό μέλλον. Αν σκέφτηκες την ερώτηση «σε ποιον δρόμο;», είσαι ένας κοφτερός, οξυδερκής νους που θα πήξει στη δυστυχία. Κι αυτό γιατί σκέφτηκες πολύ σωστά πως ο δρόμος μπορεί να βρίσκεται κοντά σε μια παραλία γυμνιστών. Και όποιος σκέφτεται πολύ...

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ
(22 Δεκεμβρίου - 19 Ιανουαρίου)

Ο Κώστας Σημίτης προχωράει σε νέο κομματικό σχηματισμό με το όνομα «Ελιές» και σου υπενθυμίζει, εκτός από τις διατροφικές αξίες του ελαιόλαδου, την αρρωστημένη τάση σου να επιστρέφεις σε ερωτικές καταστάσεις που σε κάνουν δυστυχισμένο/η. Οι εμμονές, η εξιδανίκευση και ένας υποβόσκων μαζοχισμός θα σε οδηγήσουν σε ακραίες συμπεριφορές που πρέπει να προλάβεις χρησιμοποιώντας την ορθή λογική. Συνειδητοποίησε όσο είναι καιρός πως δεν έχει σημασία αν πατάς τα σκατά με το ίδιο παπούτσι, αλλά αν πατάς τα ίδια σκατά.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ
(20 Ιανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου)

Ένας άνθρωπος κοιτάζει επί ώρα το πάτωμα. Κάνει υπαρξιακές σκέψεις για τη ζωή ή άραγε αναρωτιέται αν θα πρέπει να αλλάξει παρκέ; Τίποτα από τα δύο. Είναι λιώμα σαν εσένα! Τους τελευταίους μήνες έχεις πιει τόσο πολύ αλκοόλ, ώστε, όταν είσαι νηφάλιος, να νιώθεις εκτός εαυτού. Μπορεί να προσφέρεις στους γείτονες όμορφο θέαμα, όταν τρεκλίζεις σαν χορευτής σε μιούζικαλ του Γιάννη Δαλιανίδη, όμως πρέπει να καταλάβεις πως το αλκοόλ είναι σατανικό. Γι' αυτό και σου προκαλεί έλκος του δωδεκαδακτύλου.

ΙΧΘΥΕΣ
(19 Φεβρουαρίου - 20 Μαρτίου)

Ήρθε η ώρα να αποκαταστήσουμε την αλήθεια, να της βρούμε έναν γαμπρό και να ξεμπερδεύουμε με το ψώνιο σου, γιατί έχεις κάνει την αλαζονεία franchise. Έχεις γίνει από αυτά τα τυπάκια που μπαίνουν μέσα σε ένα μπαρ με τον αέρα χολιγουντιανού σταρ και με ένα γρήγορο σκαν στο βιογραφικό σου, εύκολα συμπερ... φτου, χάλασε το σκάνερ! Κάνε ένα διάλειμμα από τον φανταστικό κόσμο του Γουόλτερ -Ψηλά τη- Μύτη και γύρνα στο «Zero Theorem» του Τέρι Γκίλιαμ. Άσχετο: Οι άνθρωποι που σου μιλάνε από πολύ κοντά τι, διάολο, νομίζουν; Ότι το χνώτο τους έχει φυσικό άρωμα μέντας;

ΚΡΙΟΣ
(21 Μαρτίου - 19 Απριλίου)

Τα κατά συρροή λάθη στα οποία υποπίπτεις τις τελευταίες εβδομάδες όσον αφορά τα ερωτικά σου θα σε κάνουν να αναρωτηθείς αν υπάρχει στο σύμπαν κάποια χρονοπύλη για να πηδήξεις στο παρελθόν και να τα διορθώσεις. Κατανοητές οι μεταφυσικές ανησυχίες σου. Τα λάθη είναι μέρος της ανθρώπινης φύσης, ανεξάρτητα αν δεν ανήκεις σε αυτήν, όμως το ζήτημα δεν είναι αν θα καταφέρεις να πηδήξεις στο παρελθόν. Το ζήτημα είναι αν θα καταφέρεις να πηδήξεις στο μέλλον. Η σεξουαλική σου ζωή οδεύει προς την ανυπαρξία και ευχές όπως «και του χρόνου» θα μοιάζουν σε λίγο υπερβολικά αισιόδοξες.

Δεν είναι η δέση

Ανοίγεις την κουρτίνα. Παίρνεις μια βαθιά ανάσα.
Δεν είναι η δάλμασσα. Δεν είναι η πόλη.
Είναι εκείνη ακριβώς η στιγμή. Εκείνο το συναίσθημα.
Πρέπει να το ζήσεις.



MAKEDONIA PALACE
σημείο αναφοράς

Λεωφ. Μεγάλου Αλεξάνδρου 2, Τ.Κ: 54640, Θεσσαλονίκη | Τ: +30 2310 897197, F: +30 2310 897211 | ΜΗΤ.Ε 0933K015A0171500 | www.makedoniapalace.com


CONVERSE
ALL STAR
SHOES ARE BORING
WEAR SNEAKERS
THE CONVERSE CHUCK TAYLOR ALL STAR TIE-DYE SNEAKER
CONVERSE